Ára: 1 forint

XV. évfolyam 32. szám.

1959. augusztus 6

Ludas Matyi

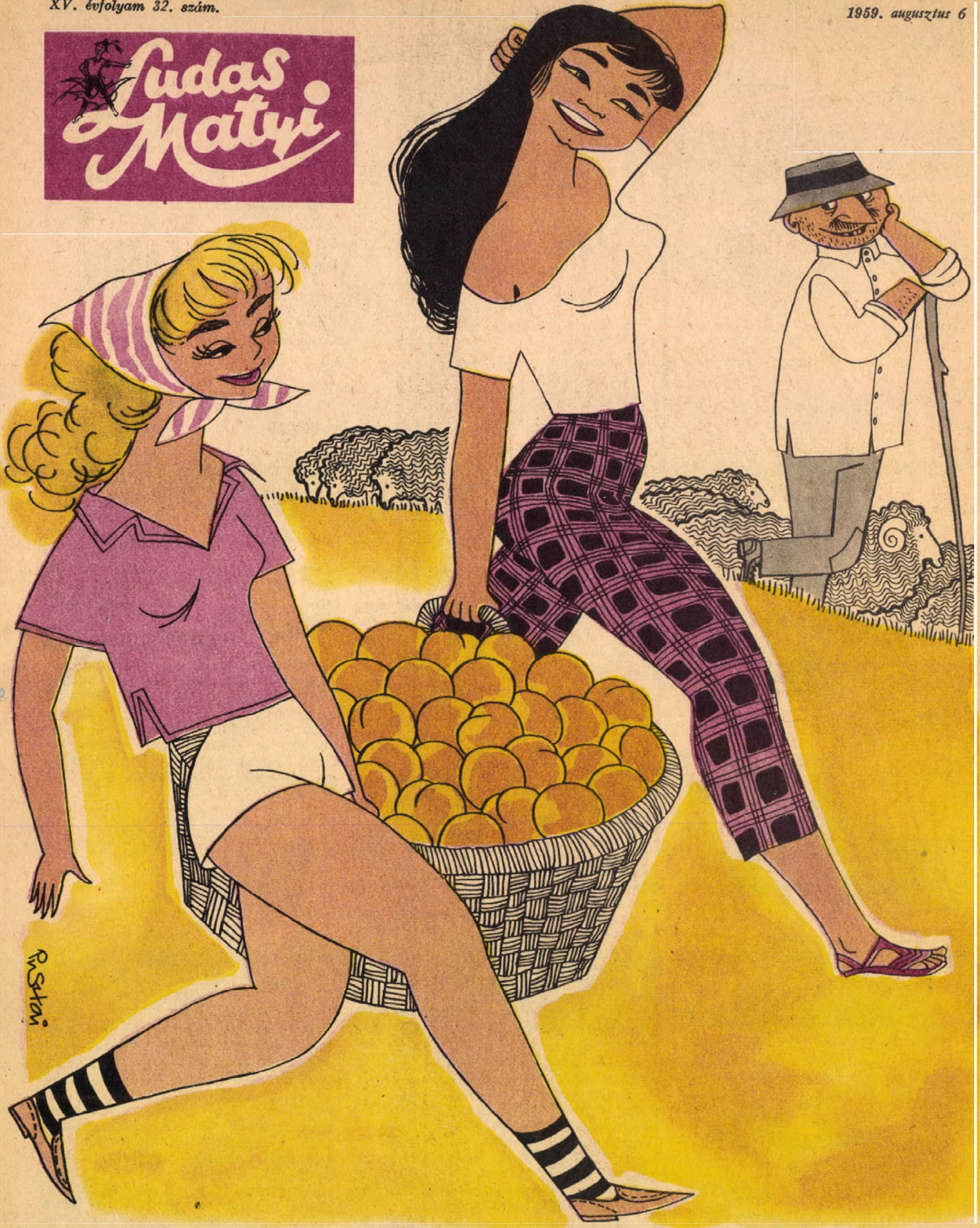

Pusztai Pál rajza

Diáklányok nyári munkán

— *Mi újság, János bácsi?*
— *Semmi, kislányom. Legeltetem a juhokat meg a szememet...*

Ébresztő

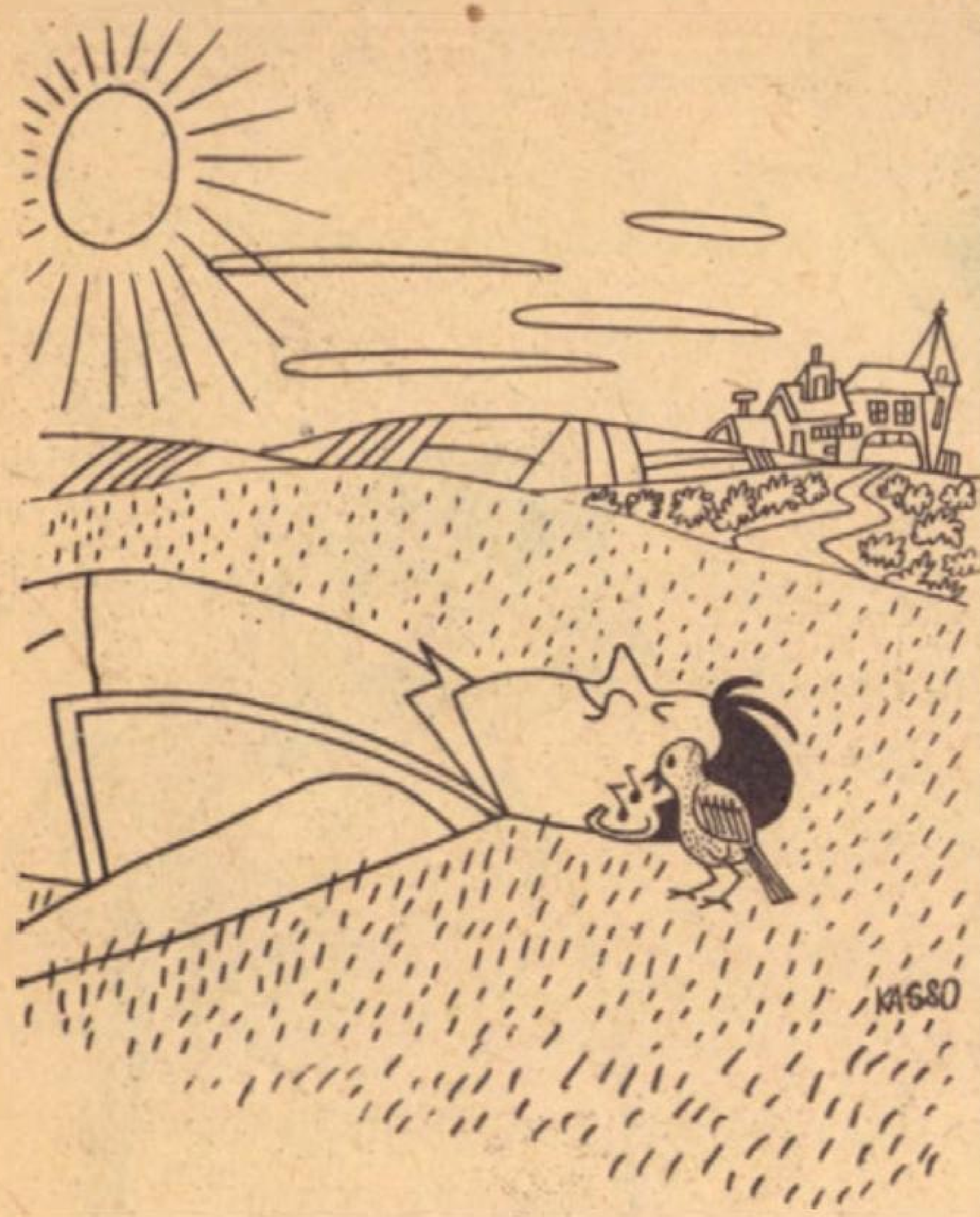

Határidő

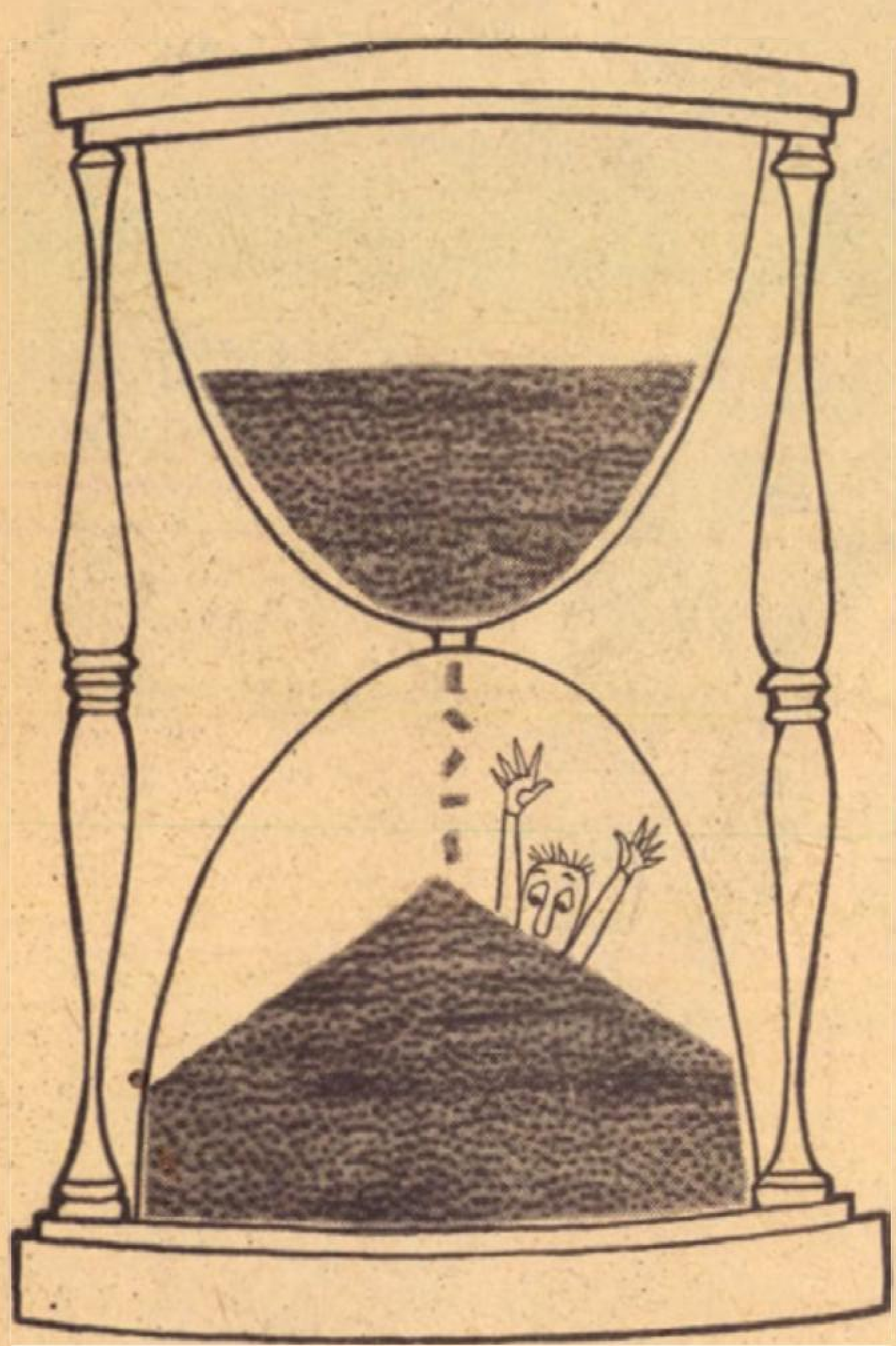

A technika haladása

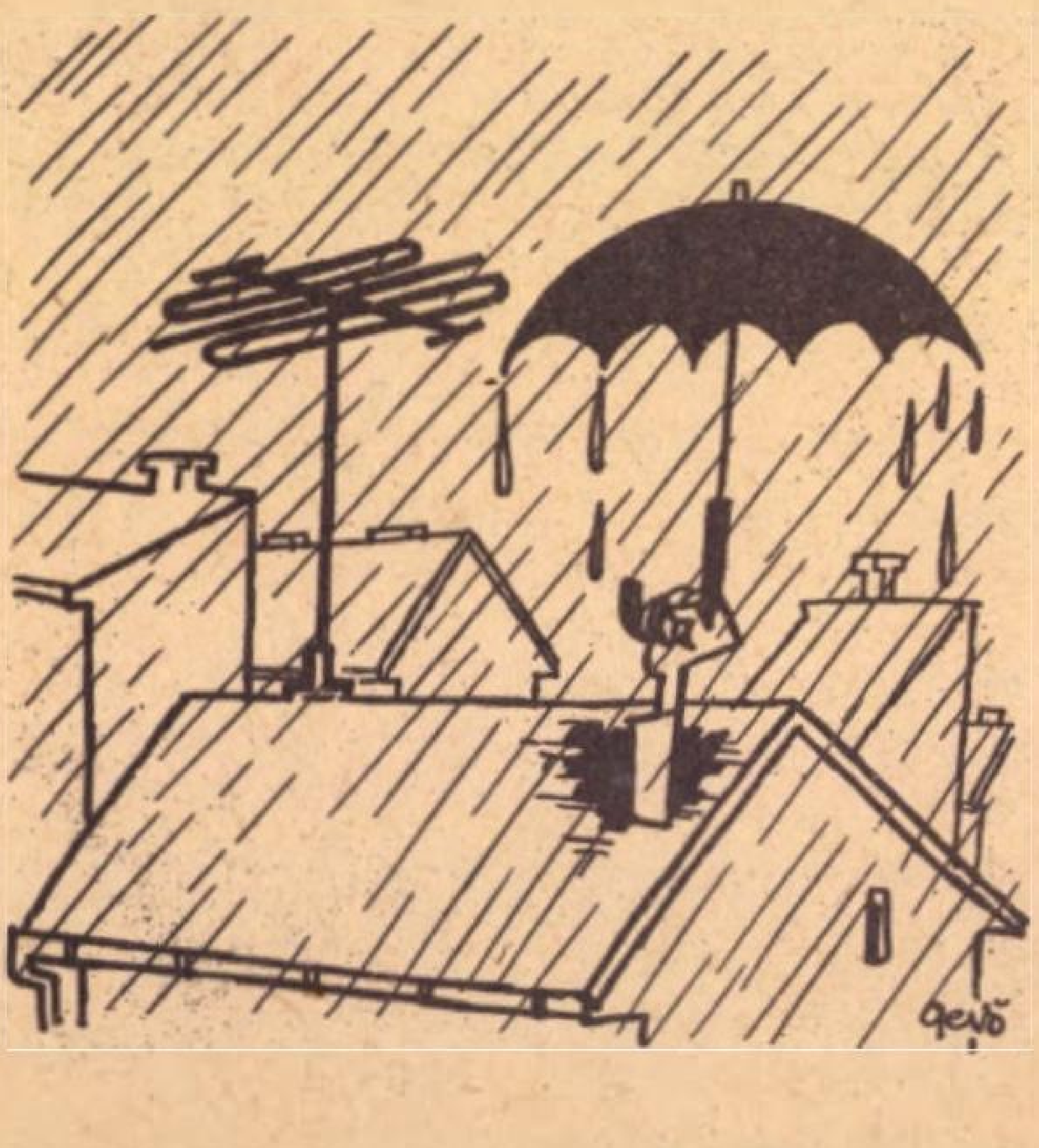

A jövő háztartása

Vasvári Anna rajza

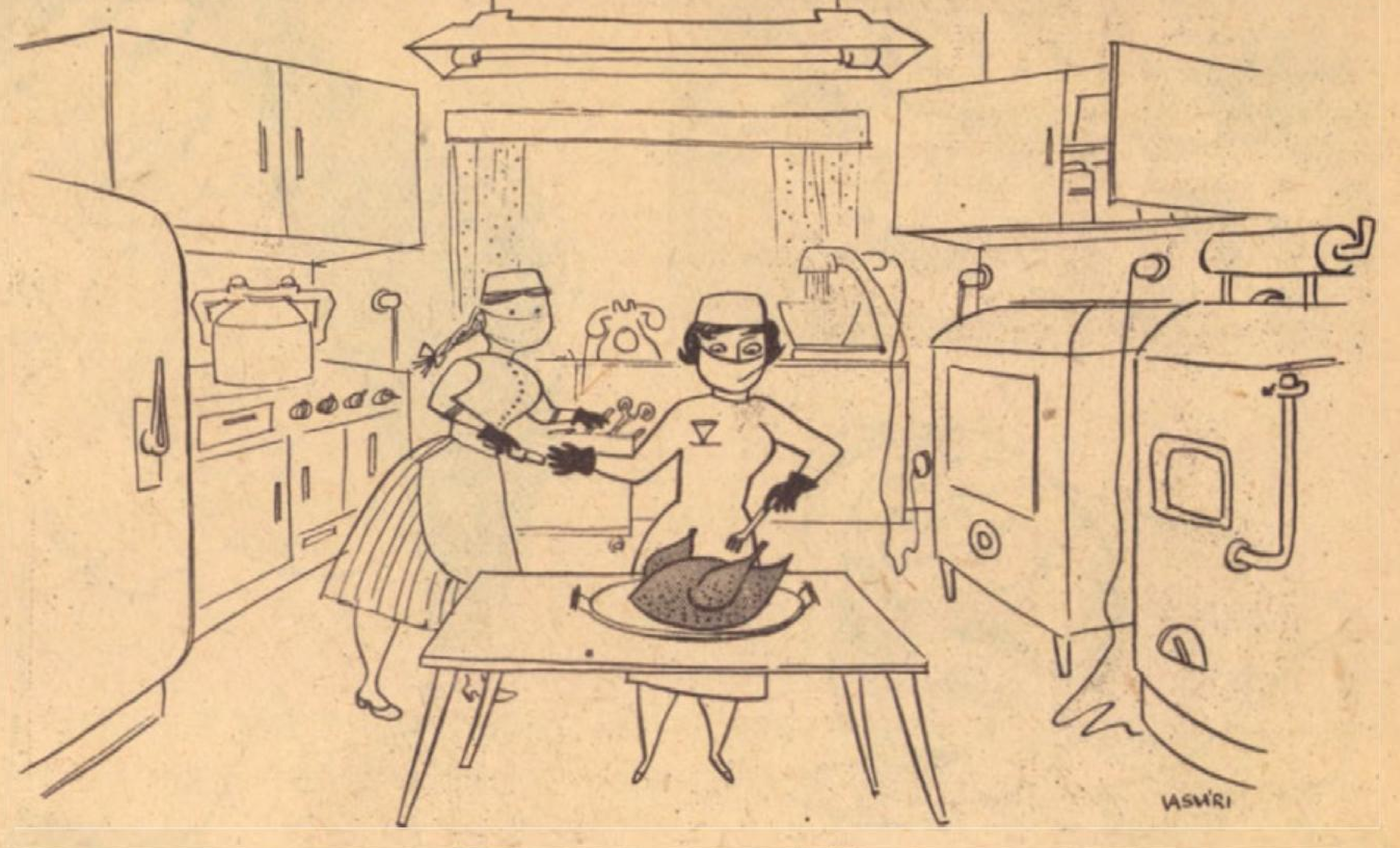

ZEBEGÉNYI MAMÁJA

Egy hete sokat gondolok Zebegényi mamájára.

Ez a tény, így csupaszon még nem lenne furcsa és közlésre érdemes. Az ember úgy van megszerkesztve, hogy a gondolatai szüntelen röpdösnek és egy röpdöső gondolat néha minden ok nélkül is landolhat valahol, mint például az én esetemben Zebegényi mamájánál. A rejtély ott kezdődik, hogy miért éppen Zebegényi mamájára gondolok, holott eddig azt se tudtam, hogy a világon van, és most is mindössze abból a feltevésből indulok ki, hogy a legtöbb Zebegényinek általában van mamája.

A dolog úgy történt, hogy múlt szombat délután én is izgatottan hallgattam a meccsközvetítést és az önkívületi állapotba esett, fanatizált és fanatizáló, rendkívüli Szepesitől felcsigázva már abban a hitben leledzettem, hogy a világ sorsát hosszú időre az dönti majd el, sikerül-e a Honvédnek a győztes gólt berúgni a Partizán kapujába. És akkor, pontosan nem emlékszem, a mérkőzés hányadik percében, gyönyörű magyar támadás, mondjuk Tichy, Gilicz, Zebegényi a labda útja, óriási kavarodás a kapu előtt, lőőődd rá, Zebegényi, ordítja Szepesi, aztán kis szünét és elkezd jajveszékelni: „Zebegényi! Zebegényi! Mit csináltál, mit csináltál?" Rögtön utána meg is mondta, mit csinált. Elpaccolta az évszázad legszebb gólhelyzetét, a labdát a háló helyett belerúgta pont Miladinovics hasába. Zebegényi, Zebegényi, hogy tehettél ilyet?

Ekkor kezdtem gondolni Zebegényi mamájára. Láttam szegénykét magam előtt, amint ül a rádió mellett, kezében horgolással, mert a mamákat csak úgy tudom elképzelni, hogy rádiózás közben horgolnak is, mondjuk egy szép terítőt. Láttam a mamát, amint megáll a horgolótű a kezében, szép ősz fejét csüggedten leereszti és sóhajt egy keserveset. Vajon mit érezhetett jóságos anyai szíve; amikor a fiát így korholták az éter hullámain keresztül? Mert az én szívem majd megszakadt érte, ismeretlenül is úgy sajnáltam a drága asszonyt, hogy ezt neki hallania kell. Hogy az ő fia Miladinovics hasába rúgta bele a labdát. Nem, nem ez lehetetlen, Szepesi biztosan rosszul látta, ő jobban ismeri a saját gyermekét, az ilyesmit nem cselekszik. Talán egy könnycsepp is kibuggyant a szeméből és lecsurgott a horgolásra.

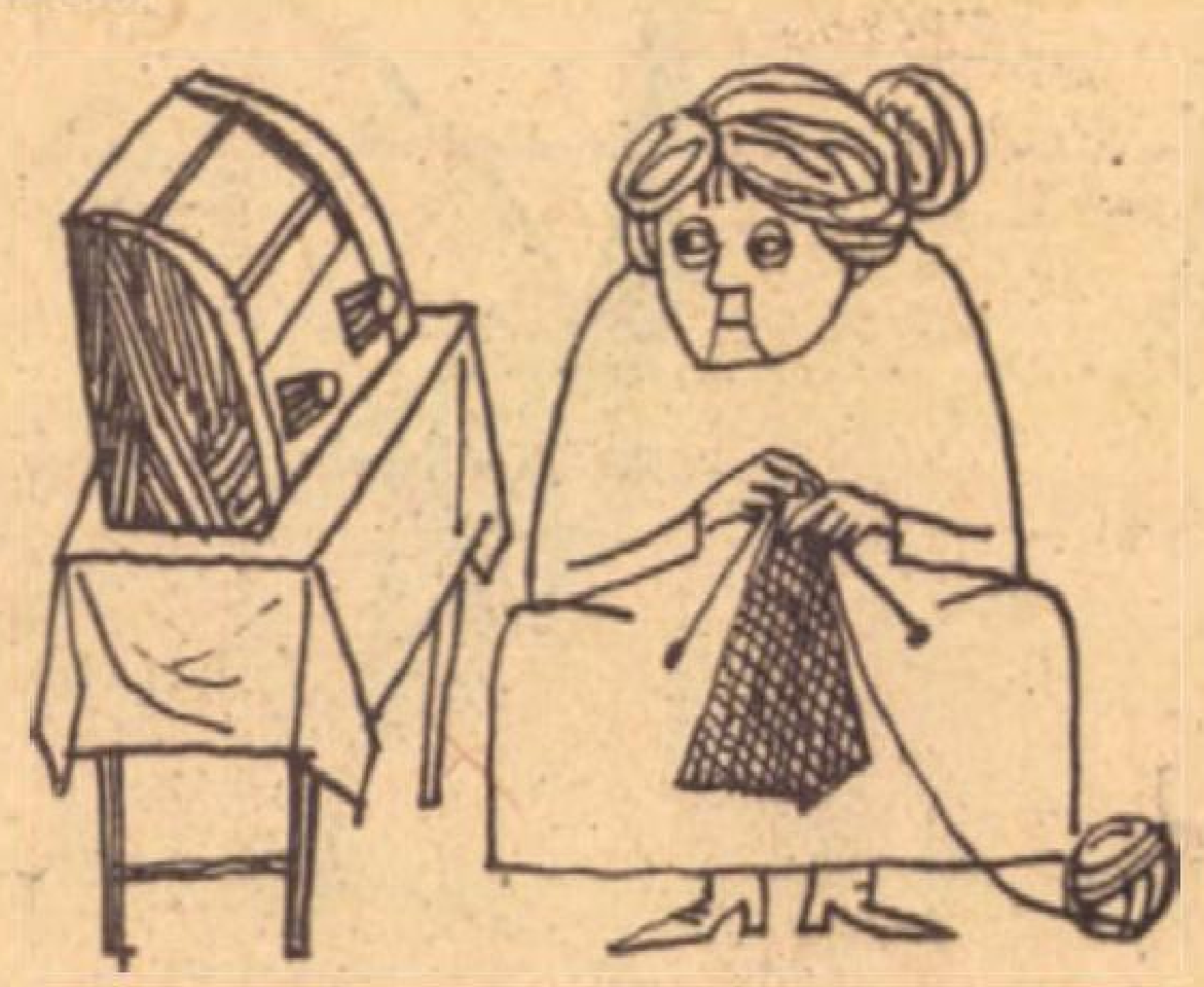

Ettől kezdve engem már nem izgatott a mérkőzés, hiába hosszabbították meg kétszer tizenöt perccel, a sok beszédből már kizárólag csak arra figyeltem, ami Zebegényire vonatkozott. És amikor Zebegényi megint mellé rúgta a labdát és Szepesi gúnyolódva megjegyezte: „ne sántikálj Zebegényi, tudjuk, hogy ez csak alibi", akkor én már annak drukkoltam, hogy jaj csak most kezdene dörögni az ég, és törne ki a vihar, minek következtében a stúdióból megszólalna egy hang, hogy kedves hallgatóink, légköri zavarok miatt megszakítjuk adásunkat!

Az ég nem dörgött, a vihar nem tört ki, az adás folytatódott: és én azóta is sokat gondolok Zebegényi mamájára.

Kellér Dezső

A humor KÖNYVÉBŐL

THORTON WILDER, amerikai drámaíró, európai tanulmányútjáról visszatérve, tapasztalatait így foglalta össze:

— Az utóbbi ötven évben semmi sem változott. Angliában minden megengedett, ami nem tilos, Németországban minden tilos, ami nincs megengedve, Franciaországban pedig mindaz megengedett, ami tilos.

CSORTOS GYULA egy ismert színésznő életkorát így számította ki:

— A szelleme egy harminc éves asszonyénak felel meg, alakja húsz éves, naivitása egy tizenöt éves bakfisé. A három tételt kell csak összeadni!

BILLROTH, a híres sebészprofesszor, leckéztette egyik asszisztensét, aki elhamarkodottan operált. Egyszer a kórtermen áthaladva, megállt az egyik ágy előtt, amelyről a beteg túlhosszú lábai lelógtak.

— Itt csakugyan volna ok az amputációra — fordult az asszisztenshez. — Mégis azt ajánlom, beszéljen előbb az asztalossal, hátha az is tud segíteni...

CHOLNOKY VIKTOR, a kitűnő író és újságíró, egy nap rosszkedvűen ült megszokott kávéházi asztalánál. Barátai unszolására végre kipakolt:

— Szörnyű álmom volt. Nagy szenvedések árán eljutottam a harmadik kereszteshadjárathoz és ekkor kiderült, hogy a másodikhoz van jegyem!

JÓKAI MÓRNAK karlsbadi kúrája idején szigorú diétát rendelt a fürdőorvos.

— Ebéd után szívjon el egy szivart, de többet nem! — hagyta meg a páciensnek.

Egy hét múlva jelentkezett ismét Jókai a fürdőorvosnál.

— A diéta jót tett és minden rendben volna, csak a szivarral van baj — jegyezte meg Jókai panaszosan. — Soha életemben nem dohányoztam!

A bécsi Burg előtt

Gerő Sándor rajza

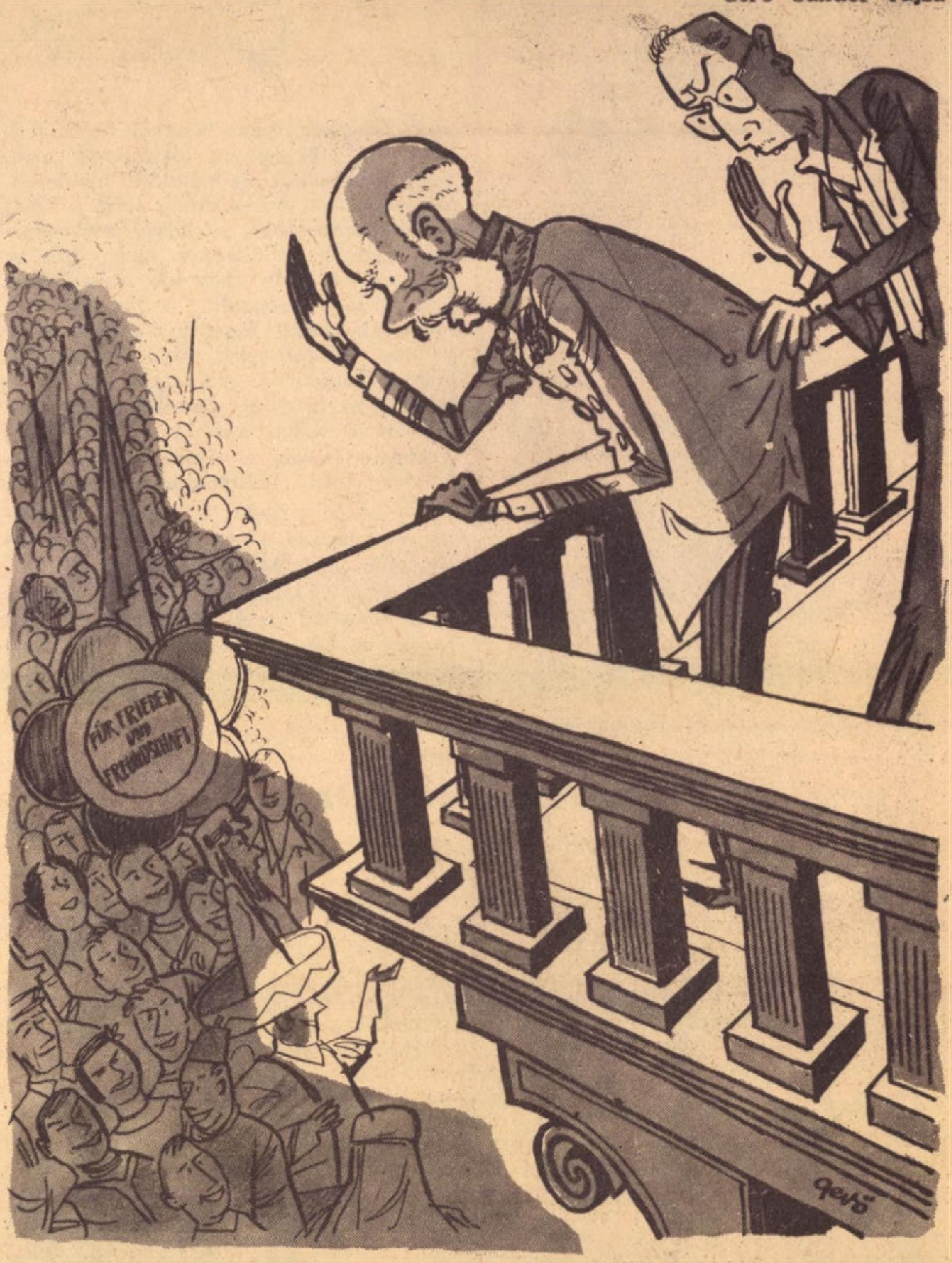

I. Ferenc József: Minden natyon szep, minden natyon jó, natyon meg vagyok elegedve!

Belügyminiszter: De felség! Most nem ezt kell mondani!...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

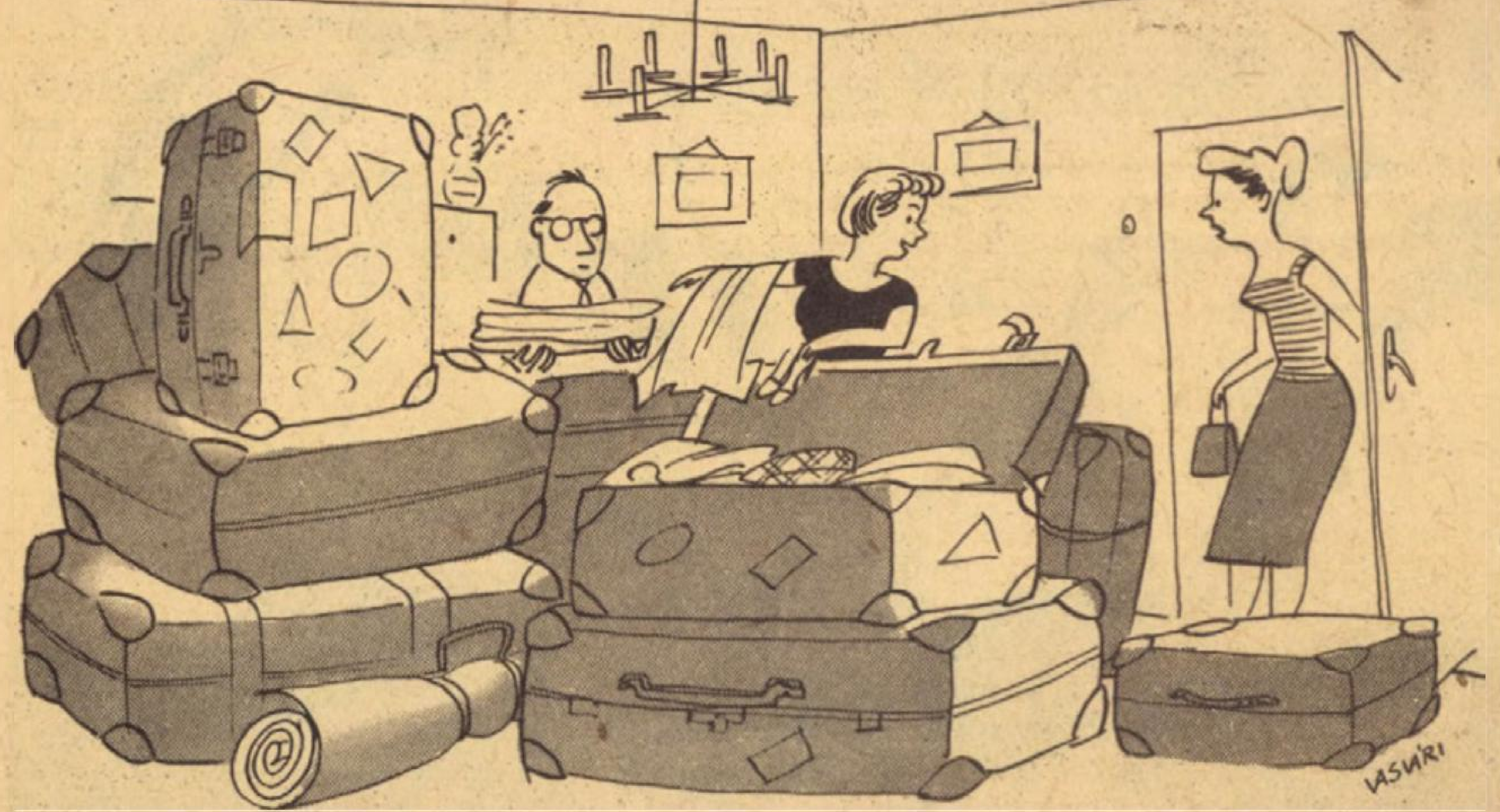

– Szent ég! Kivándoroltok?

– Dehogy! Parádra megyünk, és én egy héttel tovább maradok...:

IMPORT TÖRTÉNETEK

Az alabamai „Cavonia" temetkezési vállalat ügyfélszerzési reklámja: „Mit küszködik az élettel, amikor mi már 15 dollár ellenében tisztességgel elföldeljük? Mérsékelt áron szert tehet a legszebb sírhelyre, rálátással a tengerre. Garantált nyugalom, vasárnaponként zenekarunk a legszebb chorálokat játssza."

*

A brazíliai Pelvesben furcsa módon nyitották meg a lármaellenes hetet. Két órán át szűntelenül harangoztak valamennyi templomban, miközben százegy lövést adtak le egy mozsárágyúból és száznegyvenhét hangszórós autó reklámszöveget harsogott az utcákon. Így óhajtották rádöbbenteni a lakosságot arra, hogy a felesleges zaj milyen hatással van az idegekre.

A szemléltető ábra meggyőzőnek bizonyult.

Útban a piac felé

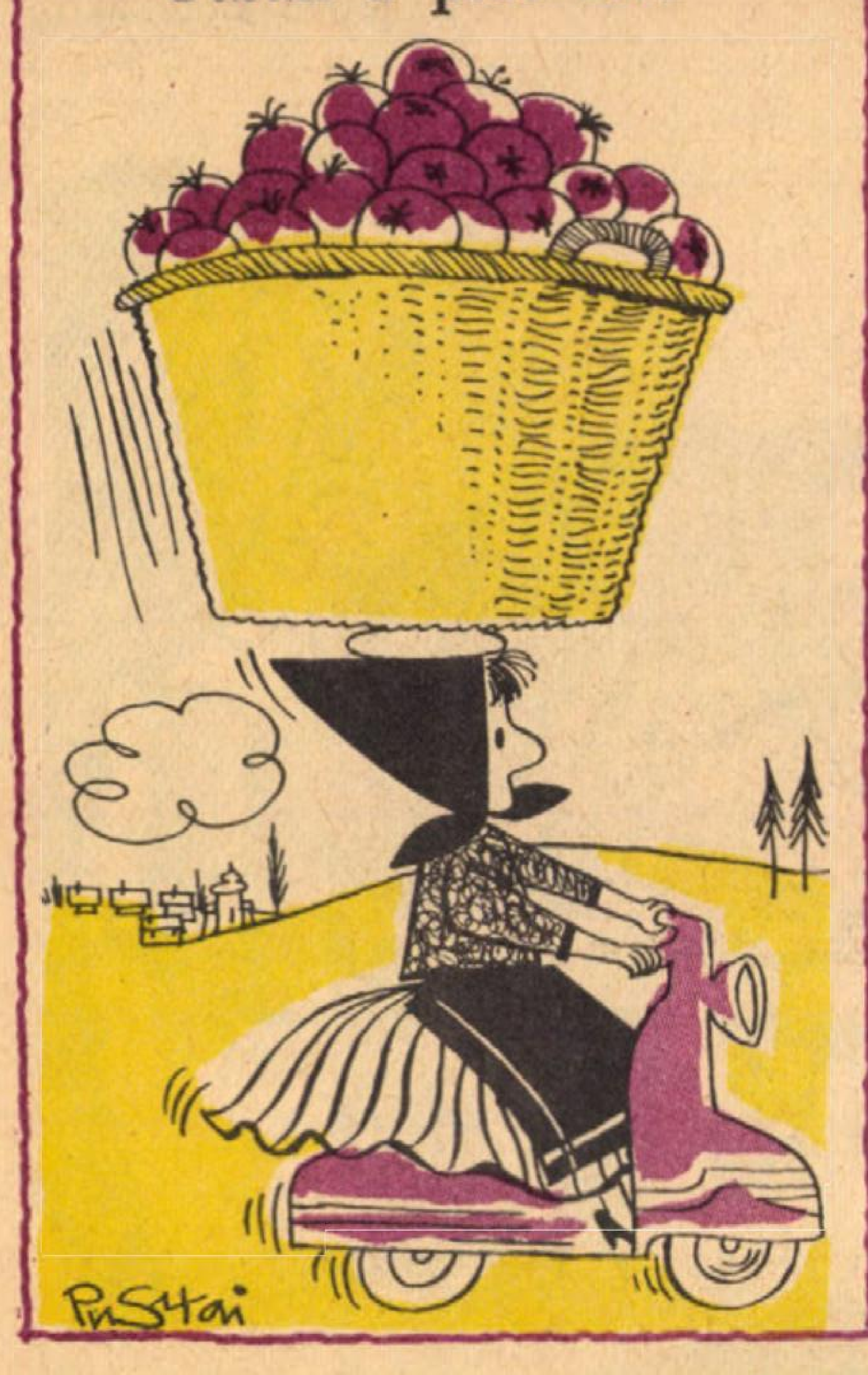

MÉRTÉK-TARTÓAN!

Az újságírás ismert és bevált fordulatai, kifejezései tökéletesen alkalmasak arra, hogy túlzásoktól és pániktól mentesen, mértéktartóan emlékezzünk meg a világ eseményeiről. Ezek az üdvös zsurnalisztikai formák kellőképpen meggyőzik az emberiséget arról, hogy kár idegeskedni, nem érdemes rongálni az idegzetét káros izgalmakkal. Reggelink mellett nyugodtan elolvashatunk mindent, anélkül, hogy felizgatnánk magunkat. Ennek a tételnek az igazságát némileg talán bizonyítják az alábbi szerény példák:

Magas vízállás. A vízözön tovább folytatódik, tetőzés holnapután várható.

Befagyott a Duna. A jégréteg vastagságára jellemző, hogy a Duna jegén választották meg Mátyást királlyá.

Érdekes új találmány. Az angol James Watt új gépet szerkesztett, amely a gőz feszítő hatását használja fel. Állítólag több ember munkáját képes elvégezni, s nagyobb hatásfokot ér el a kézzel vagy lábbal hajtott készülékeknél. Több ország érdeklődik az új találmány iránt.

Rövidesen befejezik a Keopsz-piramis építését. Szorgos munkáskezek már az utolsó kövek behelyezésén fáradoznak, s előreláthatólag a hó végén sor kerül a piramis átadására.

Halálozás. Meghalt Attila, Isten ostora, hun közéleti személyiség. A temetés idejét és helyét még nem közölték a nyilvánossággal.

Új könyvek. Megjelent Homérosz Iliász című eposza. A költő már új hőskölteményen dolgozik, amelynek ideiglenes címe: Odüsszeia.

Károsultak, figyelem! A velencei rendőrség veszedelmes házasságszédelgőt tett ártalmatlanná. A neve: Giacomo Casanova, de Seingalt lovag néven is szokott bemutatkozni áldozatainak. A rendőrség felhívja a károsultakat, hogy jelentkezzenek a főkapitányságon.

Műsorváltozás. A római nagycirkusz igazgatósága közli, hogy a rabszolgalázadás miatt a ma estére hirdetett gladiátorviadal elmarad. Helyette dalosverseny lesz. A megváltott jegyek érvényesek.

Súlyos csapás érte Marcus Junius Brutust, az ismert államférfi, atyai jóbarátja és jótevője, Julius Caesar, váratlan, tragikus elhunytával.

Érdekes új színfolttal gazdagodott Egyiptom. Megnyitották a Szuezi csatornát.

Feleki László

Szemérmes nyaralók

Mészáros András rajza

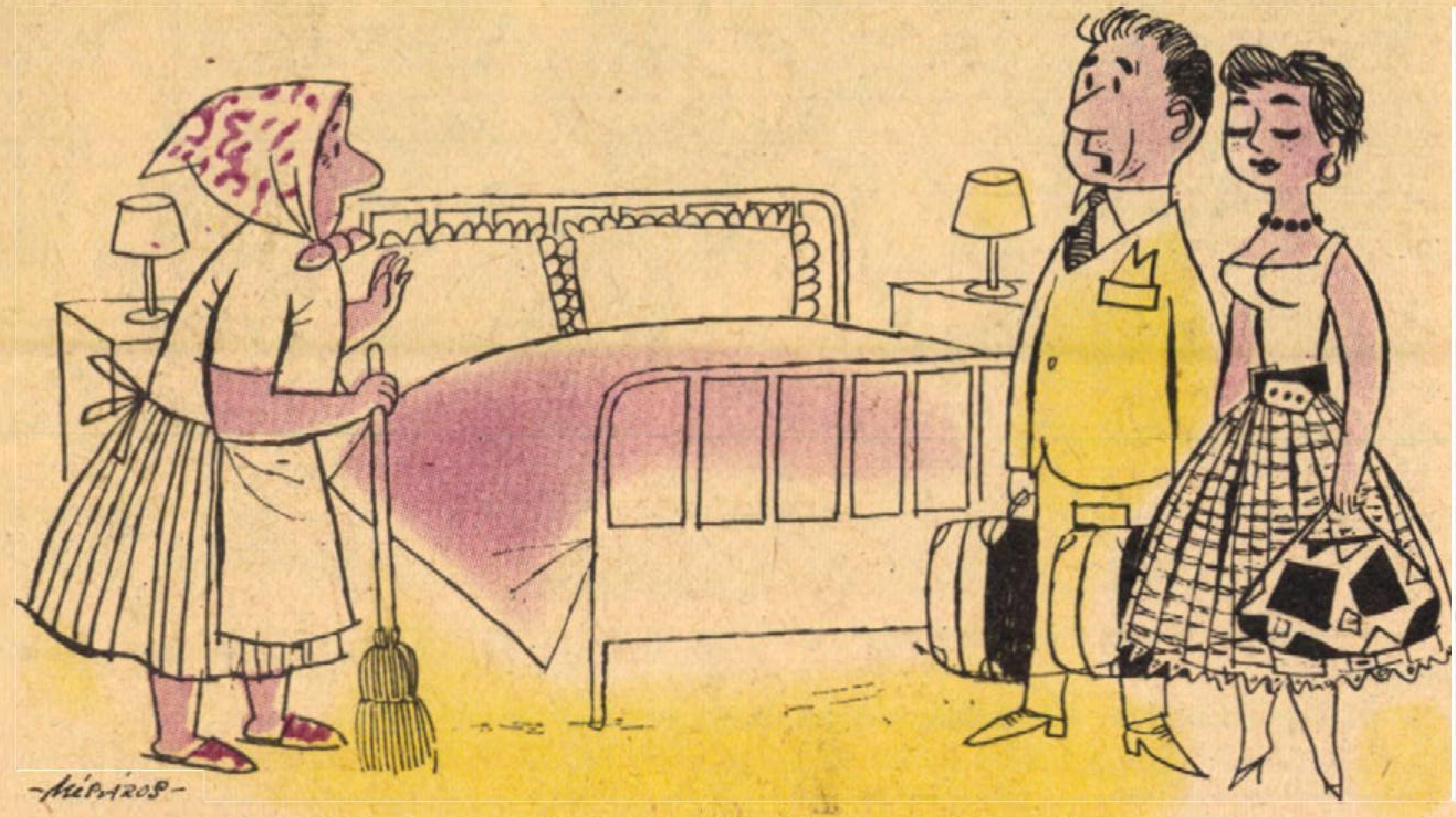

– Szíveskedjék még egy ágyat beállítani. Csak jegyesek vagyunk . . .

A vendégszerető" dánok...

A „New York Herald Tribune" egyik európai tudósítója szerint egész Európában a dánok a legbarátságosabbak a külföldiek iránt. Ha egy dán szeretetre, gyengédségre, udvariasságra vágyik, kiadja magát külföldinek.

JULICA emléktárgyat cserél

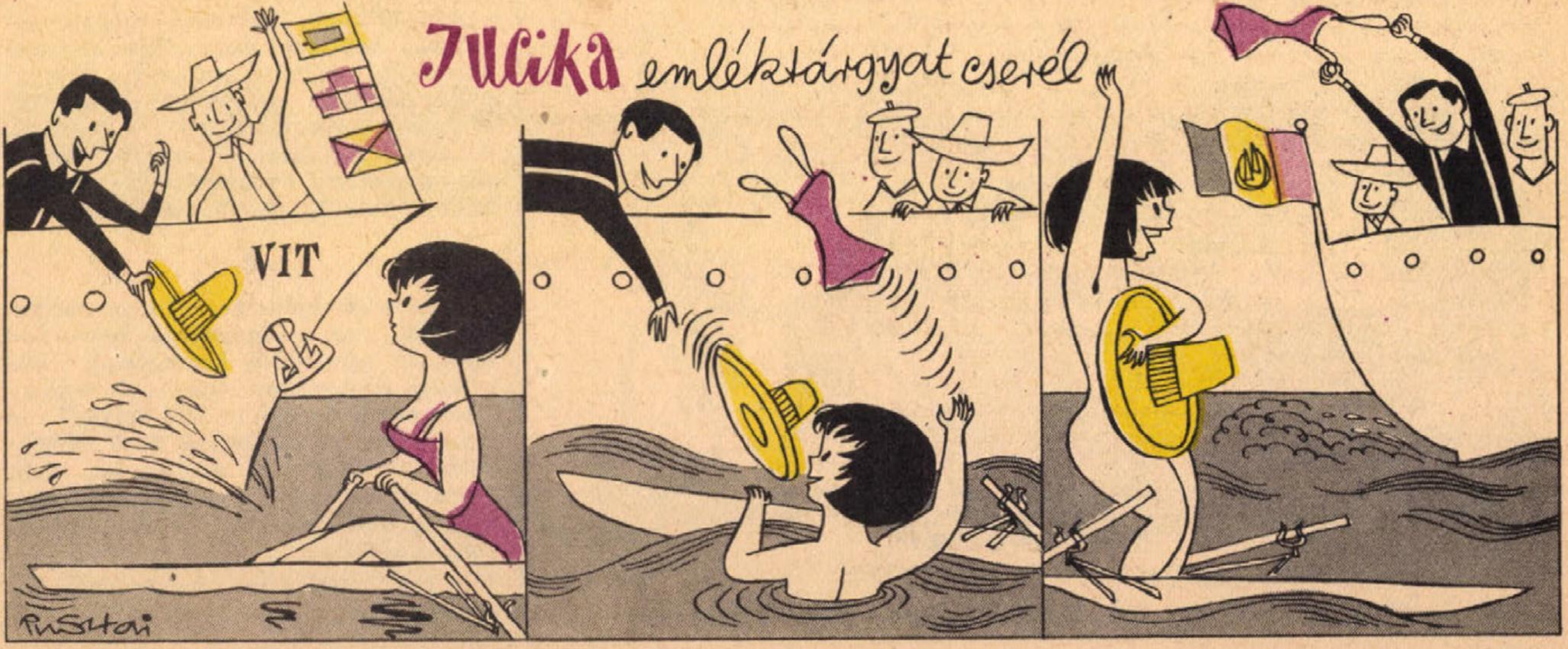

Ha tudták volna előre...

Kaján Tibor rajza

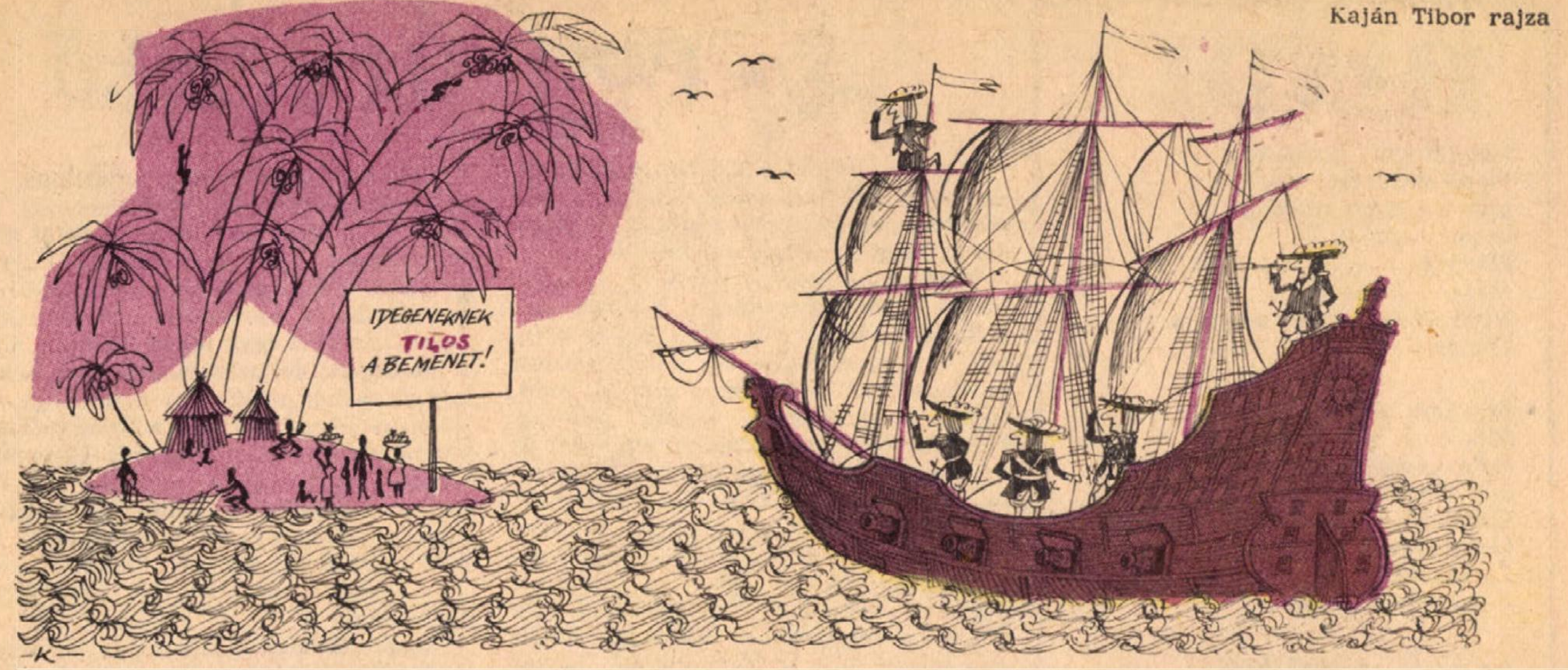

LEVÉL a férj üdüléséről

Tisztelt Uram!

Nem tudok elég meghatottsággal gondolni Önre, aki hét év óta minden nyáron, fájó szívvel búcsúzik el kis családjától, hogy a Balaton hűs vizében, esetleg a Mátrában, vagy legrosszabb esetben a Bükk hegyei között töltse szabadságát. Amennyire örülni tud Ön jól megérdemelt pihenőjének, annyira fájlalja, hogy kedves feleségét, a két gyerekkel, évről évre és nyárról nyárra kénytelen otthon hagyni. Mert ugyebár ha a felesége ugyanakkor vehetné is ki a szabadságát és elutazhatna Önnel ugyanoda, ahova az Ön beutalása szól, akkor Ön nem mehet oda és ugyanakkor, ahová a felesége is mehetne. Nem tagadom, ez így egy mondatban kifejezve elég bonyolult, de hát Ön a sorok között is tud olvasni és feltételezem, hogy megérti, mire is utalok. (Férfi dolog: köztünk maradjon!) Ha pedig végre oda és ugyanakkor minden egyezik, az eddigi gyakorlat szerint Ön mégis egyedül utazik el, mert most a felesége a gyerekek miatt nem képes Önnel útra kelni. Ha netán pedig a gyerekeket az óvoda elviszi kétheti nyári táborozásra a Balaton mellé, akkor csodálatos véletlen folytán ismét egyedül csak Ön kap beutalást, de a felesége nem és így megint csak magányosan kénytelen Ön csellengeni valamelyik üdülőhelyen.

Meg kell hagyni, nem egyszer méltatlankodik Ön és nem győzi hangoztatni türelmes feleségének, hogy ezen az áldatlan helyzeten csak a szociális viszonyok generális javításával lehet segíteni és biztosan eljön majd az idő, amikor a férj a feleséggel és a gyerekekkel együtt töltheti el pihenő idejét hazánk kies üdülőhelyeinek egyikén. Addig is vigasztalja Önt az a tudat — de ezt ugyebár nem közli kedves és türelmes feleségével —, hogy zord magányában eltöltött, de mégis kellemes pihenése után sok szíves üdvözlő lap követi Önt hivatali címére. Sőt gyakran levél is érkezik, olykor hosszabb terjedelmű és melegebb hangú, mint illendő volna. Önt ilyenkor elönti a férfi-büszkeség, hiszen — hogy túlságosan vissza ne nyúljak a múltba — tavaly a szőke Klári írt Önnek a lellei Rózsakertben lejtett felejthetetlen tangókról, ezidén pedig a vörös Anci idézte emlékezetébe a mátraházai erdőt.

Ön pedig szorgalmasan válaszolgatott — persze bentről, a hivatalból — még hosszabb terjedelemben és még melegebb hangon Klárinak, Ancinak meg a többieknek is, akik itt, vagy ott együtt üdültek Önnel. Nem Ön az egyetlen férj ilyenkor nyáridőben, aki így szélesíti tömegkapcsolatait, bár olykor nem csekély gondot okoz ennek diszkrét leépítése is.

Éppen ezért bizonyára örömmel fogadja Ön, hogy a jövőben az eddiginél több helyet biztosítanak majd a családtagok együttes üdülésére, bár minden igényt korántsem lehet e téren egyelőre kielégíteni. Ne aggódjék azonban, Ön nem fog lemaradni! Felesége gondos előrelátással máris jelentkezett a saját vállalatánál: elsőként előjegyezték és így jövőre Önnel együtt megy a család, vagy ha így jobban tetszik: Ön megy együtt a családdal.

Ennyit igazán megérdemel kedves és türelmes felesége. De Ön is!

Földes György

Imperialista morál

Szegő Gizi rajza

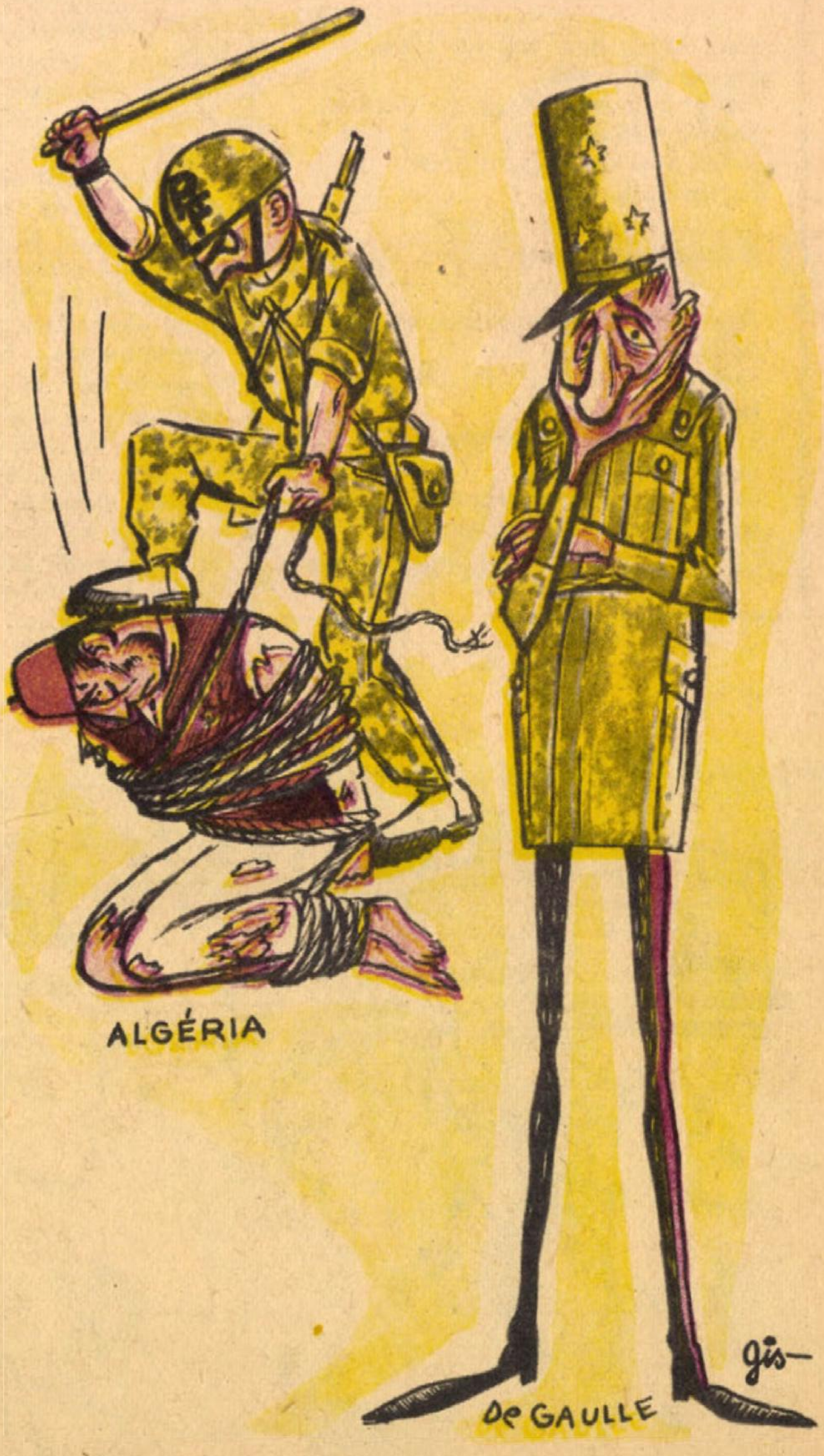

De Gaulle: Ha agyonverjük sem érti meg, hogy egy család vagyunk?!

BANDI

Hatesztendős kisfiú az,
Akiről most szó van.
Épp a nyáron ballagott az
üzemi dedóban.
Élénk gyerek ... Jó nagyot rúg
Máris a labdába ...
Neve Bandi ... Itt laknak a
Csengery utcába'.

Anyukája okos asszony,
Rém aktív menyecske,
Nála nélkül Nőbizottság-
ülés nincsen egy se.
Elnöknője a sportkörnek
Fotóklubnak egyben,
És vezetőségi tag is
A szakszervezetben.

Így azután érthető, hogy
Bandi gyakran ott van
Ülésen az üzemben, a
KISZ-ben, meg a klubban.
Bandi büszke anyukára,
Mert nem hímez-hámoz,
Okosan szól hozzá anyu
Minden problémához.

Nem csoda hát, hogyha eszes,
Eleven kis lurkó.
Hallgassák meg, hogy mi történt
Bandikával múltkor.
Falun nyaralt nagymamánál
És az öreg néne:
Gyűlés helyett Bandikával
A templomba méne.

Nem volt addig templomban még
Bandi életébe'
Tetszett minden ... De főképp a
Pap bácsi beszéde.
S mert nagyanyó elbóbiskol,
Kezdi rázni, tolni:
— Ne aludj el nagyi, mert majd
Nem tudsz hozzászólni.

Borvendég Imre

egy úrvezető

Nagyon jó dolog kinézni az ablakon. Az ember úgy érzi magát, mintha a színházban ülne, és gyakran jobban is szórakozik, mint némelyik színházban.

Most is mi történt például? A szembenlevő posta forgóajtaján kilépett egy férfi. Kék szövetruha volt rajta és a fején... hm, a fején ült elmélkedésem egyik tárgya. No persze, nem az autó, hanem a micisapka. Valami különös, hogy az ilyen sapkával mi mindent ki lehet fejezni. Van egy olyan „Bizonyosfokú Egyszerű Észjárást Kifejező" micisapka, amit szemöldökig behúzva hordanak — bizonyára láttak már ilyet néhány serdülő ifjú fején. Van „Én Nem Törődöm Semmivel" és van „Jaj, De Elegáns Is Vagyok Én" micisapka és van még sok-sok más is. Nem akarom Önöket attól az élvezettől megfosztani, hogy maguk találják ki egy-egy sapka mondanivalóját. Van végül „Olyan Micisapka, Mint Akinek Autója Is Van." Ezt mindenki jól ismeri, akinek autós ismerőse, pláne, akinek autója van. Ez a sapka vasalt, tiszta, villámhárítója rövid és a világért sem görbe. Ezt a sapkát igen elegáns urak teszik fel, akik tulajdonképpen kalapot is tehetnének, de ezzel a sapkával az úrvezetők technikusi elhivatottságukat és az átlagemberekkel szembeni gépesítési fölényüket akarják kifejezni.

Nos, a férfi, aki kijött a postáról ilyen autós sapkát hordott, és viselkedése egyébként is elárulta, hogy ő valamivel több mint embertársai. Nyugodtan és ráérősen lépett ki a forgóajtón, pocakját kissé előretolva, fejét feltartva talán fütyörészett is — de erre persze nem merek megesküdni. Megnézte az óráját, majd feltűnően kényelmes mozdulatokkal rágyújtott. Ezután zakója szárnyát felhajtva elővette zsebéből a karikára fűzött schlusskulcsot és végre odalépett az egyik várakozó kocsihoz és beült. Az ajtót jól bevágta maga után, hadd tudja meg mindenki, hogy ő elindul, az anyja istenit a sok gyalogosának...

Ebben a percben már gyűlöltem, és magamban rossz utat kívántam neki. De nini — na nézd csak, hehe, a kocsi nem indult meg. Nem, nem bizony, mert a kocsinak lelke van és nem azonosítja magát mindig és mindenben a kocsitulajdonossal. Az autó nem olyan jellemes, mint a micisapka, de azért határozottan benne is van valami pozitív. És ez az, hogy néha nem indul meg. Ez a kocsi például kurrogott, mint egy kiskutya és tovább kérette magát. Most mindjárt ki fog mászni és belenéz — futott át az agyamon, és ellenszenvem pillanatnyilag érdeklődéssé fajult. Belenéz, de biztos, hogy gőze sincs a motorhoz, így látni úgyse fog semmit.

Néhányan közben megálltak és néztek. A dicsfény már régen lehullt az úrvezető micisapkájáról és elgurult valahová.

Na most tényleg kiszáll és tényleg belenéz. Csóválja a fejét, hozzáértően motyog valamit, benyulkál, majd visszacsukja a tetőt és méltóságteljének roncsai közt visszabújik a kocsiba.

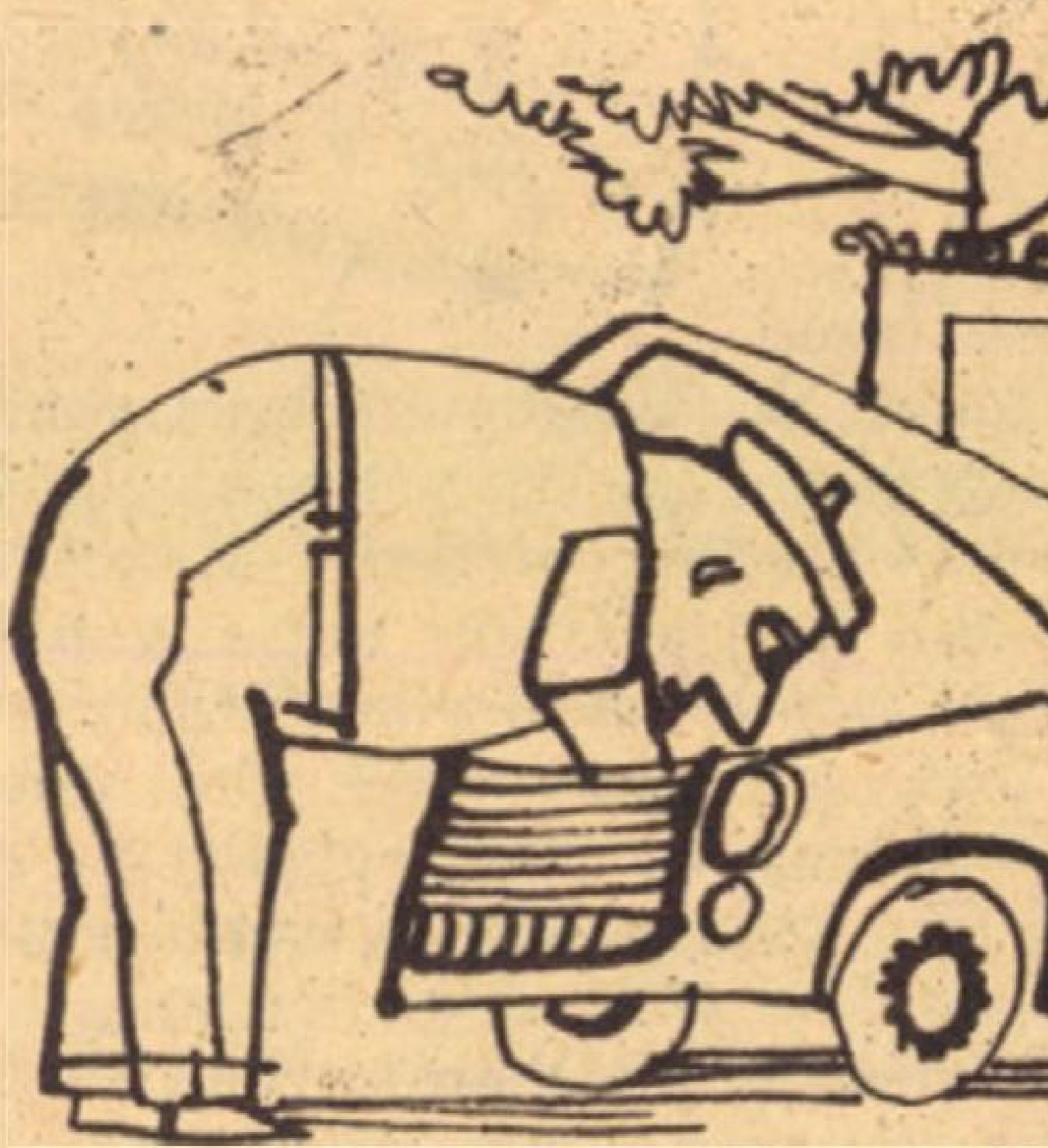

Krr... krr... semmi! Az anyád — mondja ő most biztosan —, és megint kiszáll. Lehajtja az első ülést, és bemászik hátulra. A hátsó ülést a változatosság kedvéért felhajtja és most már határozottan sajnálatra méltóan kutat a szerszámládában és gondolataiban, mert nyilván fogalma sincs, hogy mit is kéne elővenni.

— Kurblizza mester, ne sajnálja — tanácsolja végre egy jótét lélek a kocsiajtón kimeredő, jólmegtermett feneknek. A fenékhez tartozó könyökig olajos kezek elő is kaparják a kurblit és kezdetét veszi a „Kurbli" c. szomorújáték négy felvonásbat és hat képben. Megfelelőszámú nézője is akad, tekintve, hogy a kurblizó úrvezető mindig is kedvelt látvány volt.

Először nem talál a lyukba, aztán balfelé csavar jobb helyett, aztán visszarúg, aztán nincs elég erő, aztán majdnem be... izé ... (közbevetőleg megjegyzem, hogy érdeklődésem teljes egészében szánalommá alakult már) — no, közben végre sikerült az operáció, a motor csendesen dohogni kezd. Barátunk szalad gázt adni és a kocsi tényleg indulásra kész most már, csak a kurbliért kell még kiszállnia és visszarakni a helyére. Így is lőn, gyorsan kiugrik a kocsiból és felkapja szégyenének forrását a földről, de ni csak. Nincs a fején az „Olyan Micisapka, Mint Akinek Autója Is Van." No, persze, hiszen ő, mint mondtam az autósok műszaki gőgjét van hivatva kifejezni, nem pedig a motornak való kiszolgáltatottságát. Dehát hová lett? Mi történt vele?

Zsebredugta szegény.

Gajdos László

Nincs menekvés

Hegedűs István rajza

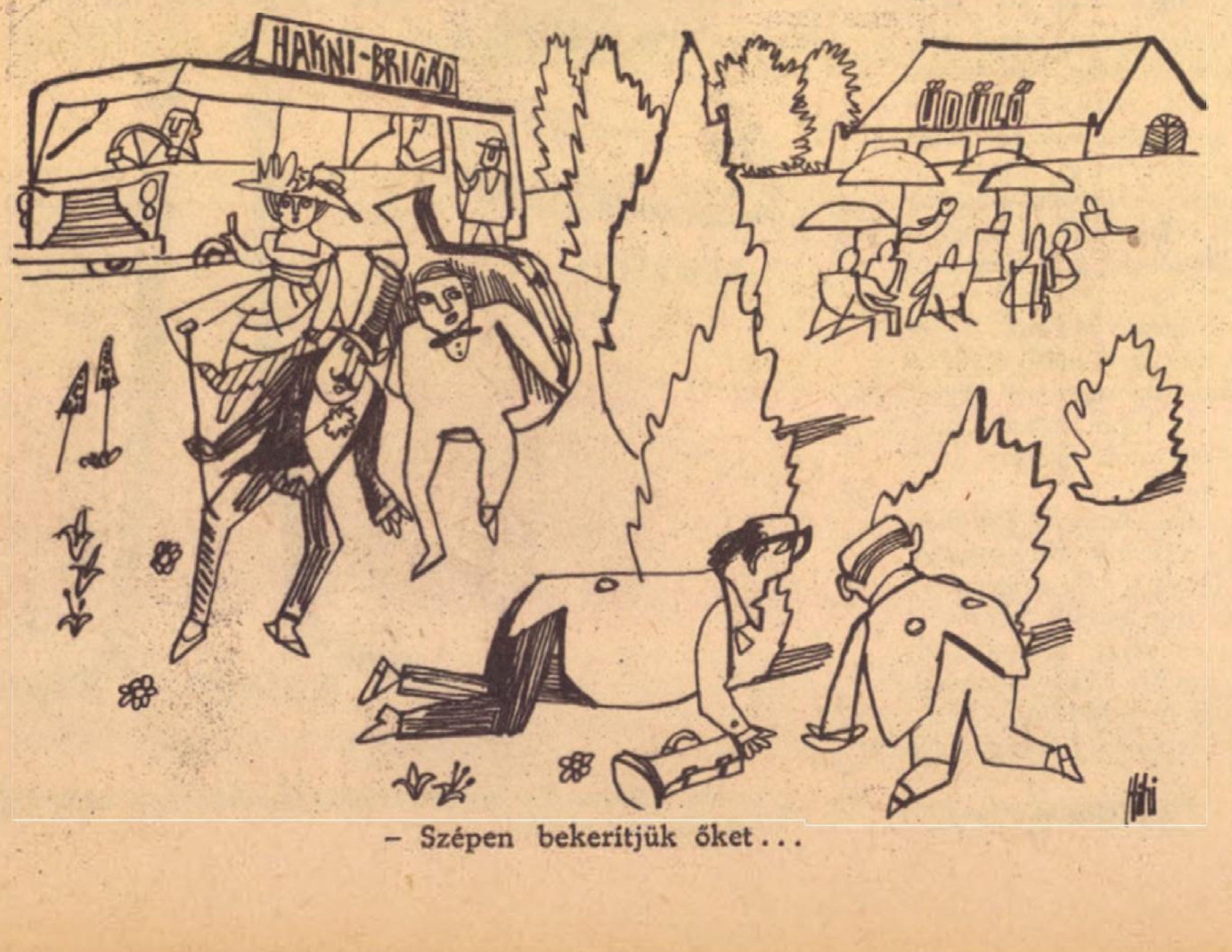

– Szépen bekerítjük őket...

Politikai hajsza

Toncz Tibor rajza

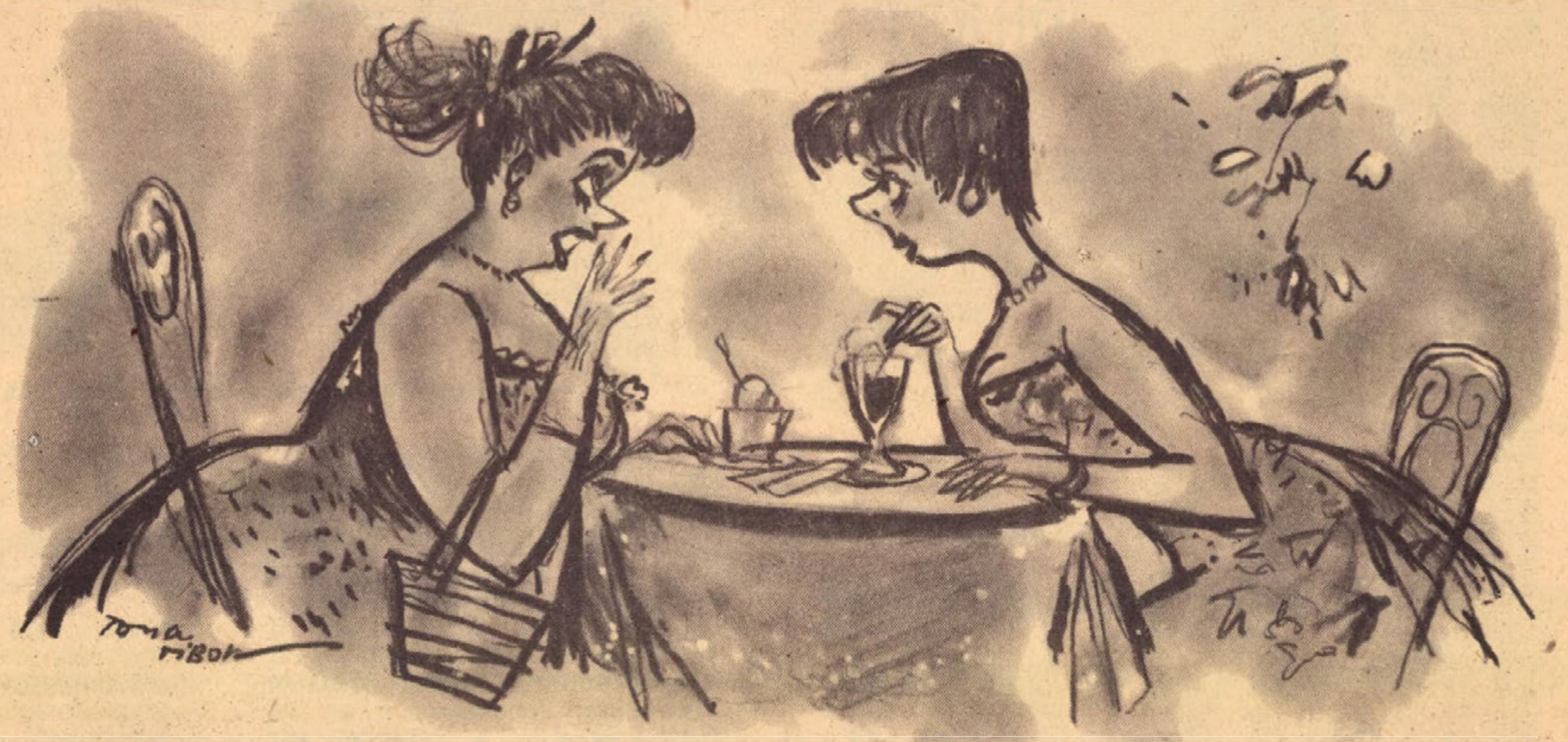

– És miért ül a sógorod?
– Nem értett egyet a kormánnyal.
– Miben?
– Abban, hogy sikkasztani nem szabad.

VIZÜGYI IRODALOM

A minap levelet kaptam az Országos Vízügyi Főigazgatóságtól. Megvallom, kissé szorongva vágtam fel a hivatalos szófukarsággal megcímzett, díjátalányozott borítékot, már eleve szemrehányásokkal illetve magamat késve megjavított csapjaimért és egyéb vízügyi vétkeimért, melyeket íme most összegyűjtve a fejemre olvasnak, mivel a földön a legravaszabbul titkolt bűnök is kiderülnek előbb-utóbb. A borítékból azonban csekély megkönnyebbülésemre egy felhívás került elő, s ebben fentnevezett Főigazgatóság *„irodalmi pályázatot hirdet vízügyi vonatkozású novellára, kisregényre, amelyek vízügyi dolgozók, gátőrök, technikusok stb. munkáját, életét mutatják be.”* A pályázat díjainak és körülményeinek közlése után a felhívás a továbbiakban arról értesít, hogy: *„A legjobb nyolc-tíz novellát és kisregényt az Országos Vízügyi Főigazgatóság 1960-ban könyvalakban is megjelenteti.”*

Minden tiszteletem a vízügyi dolgozóké, s éppen ezért szégyenkezve forgattam a felhívást. Valóban — gondoltam lelkifurdalások közepette —, én egész pályafutásom alatt még egyetlen „vízügyi vonatkozást” sem dolgoztam fel, szemben például *Scribe*-bel, aki „Egy pohár víz” címmel színművet írt, s József Attilával, aki „Áradat” című versében számos vízügyi problémát tárgyalt meg utolérhetetlen bravúrral. Novellára és kisregényre azonban — irodalomtörténeti ismereteim szerint — még csakugyan senkit sem ihletett ez a szép téma, márpedig képzeljük el annak a könyvkereskedelmi alkalmazottnak a kínos zavarát, akinek boltjába egy nap ezzel a kívánsággal állít be az igényes olvasó: — „Kérek valami jó vízügyi vonatkozású novelláskötetet, vagy olyan kisregényt, amely vízügyi dolgozók életéről szól.” — Különösen kánikula és szárazság idején lehet kellemetlen a könyvesboltnak, ha az ilyen igényt nem tudja kielégíteni. Holott nyilvánvalóan nem egy-két, hanem sok ezer vízügyi szépirodalomra szomjazó olvasó lehet hazánkban, hiszen világos, hogy e könyvet sem egy-két, hanem sok ezer példányban akarja kiadni nevezett Főigazgatóság, úgyis mint a szóbanforgó nemes célra illetékes könyvkiadóvállalat.

Egyébként nem kétlem, hogy akadnak majd „írók”, akiket annyira megihletnek a kitűzött díjak, hogy hajlandók lubickolni az igényelt tárgykörben. Ezek hajdan is megtették azt, hogy egyetlen novellatémájukat harminc-negyven mesterségre alkalmazva írták meg s helyezték el ugyanennyi szakmai sajtótermékbe. Ki a gátra tehát mind, kinek valami víztéma kavarog a fejében, csorgassa ki tollán s küldje be a Vízügyi Főigazgatóságnak! Melyet jómagam, sajnálatomra kénytelen vagyok vízben hagyni.

Hollós Korvin Lajos

Hangverseny és futballmeccs a Károlyi kertben

Toncz Tibor rajza

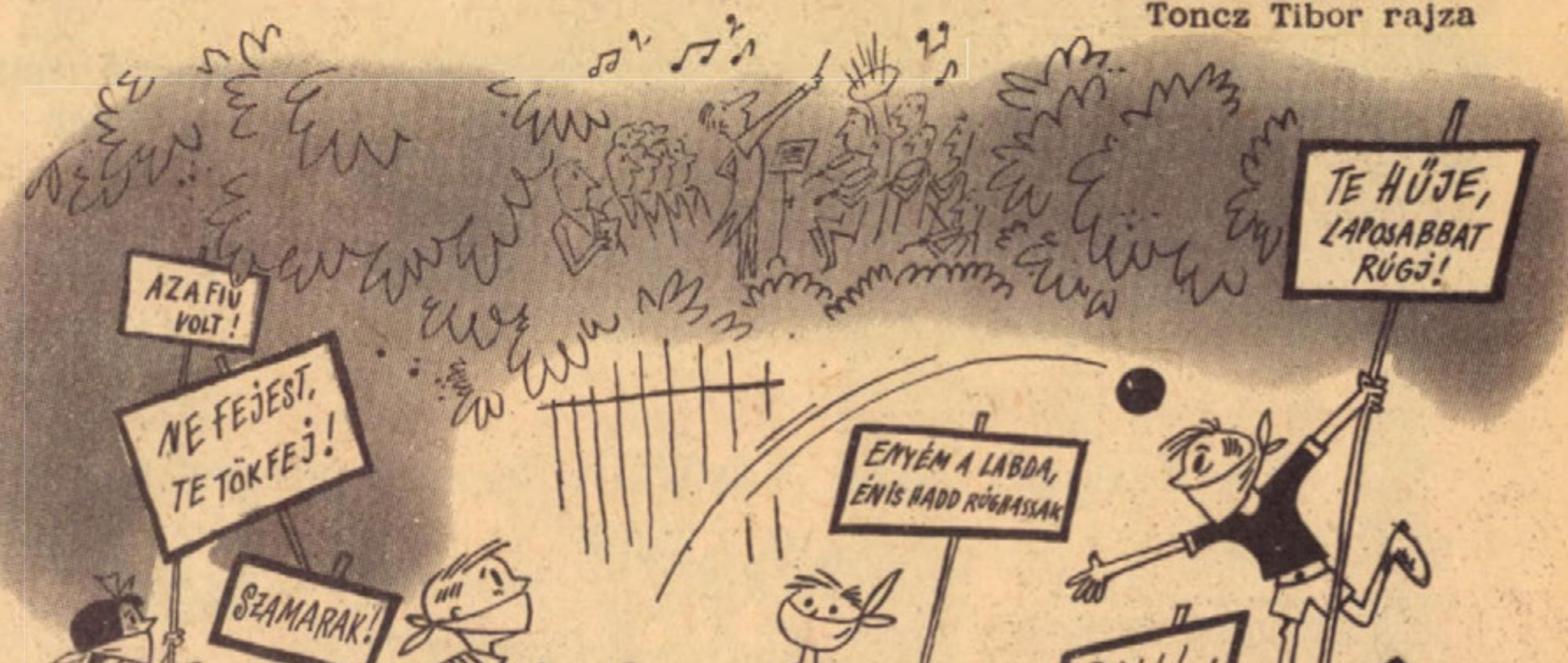
AZA FIÚ VOLT!
NE FEJEST, TE TÖKFEJ!
SZAMARAK!
ENYÉM A LABDA, ÉN IS HADD RÚGHASSAK
TE HÜJE, LAPOSABBAT RÚGJ!
GÓÓÓÓL!
MEGMONDOM A MAMÁMNAK!

Ez lenne a javaslatunk

Cselszövők a „Hunyadi” előadásán

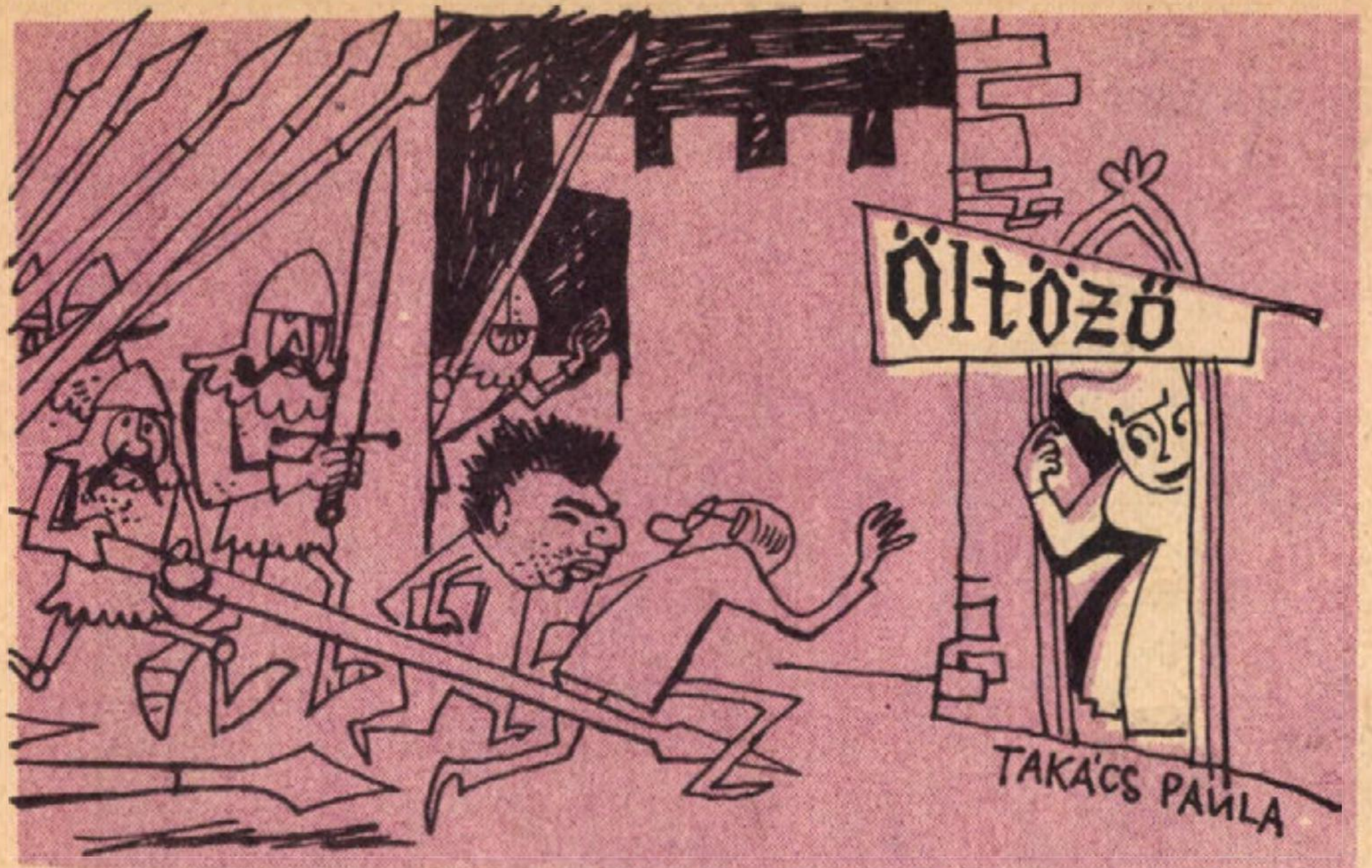

– Áttörtük a kordont, beszökünk az öltözőbe és megcsináljuk a riportot!

Helyreállították a híres órajátékot...

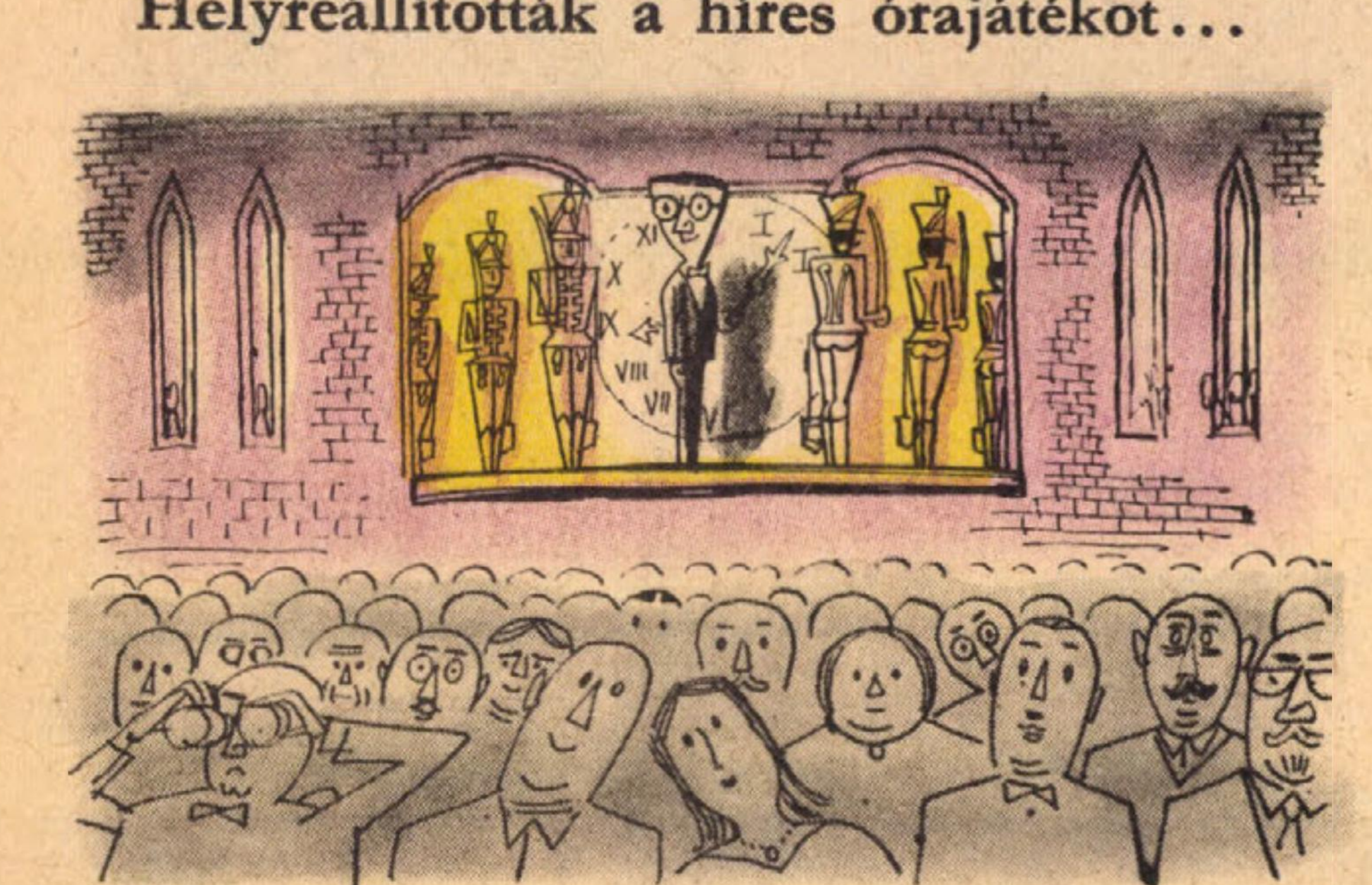

... egy élelmes néző legnagyobb örömére.

Háromnegyed nyolc után tíz perccel

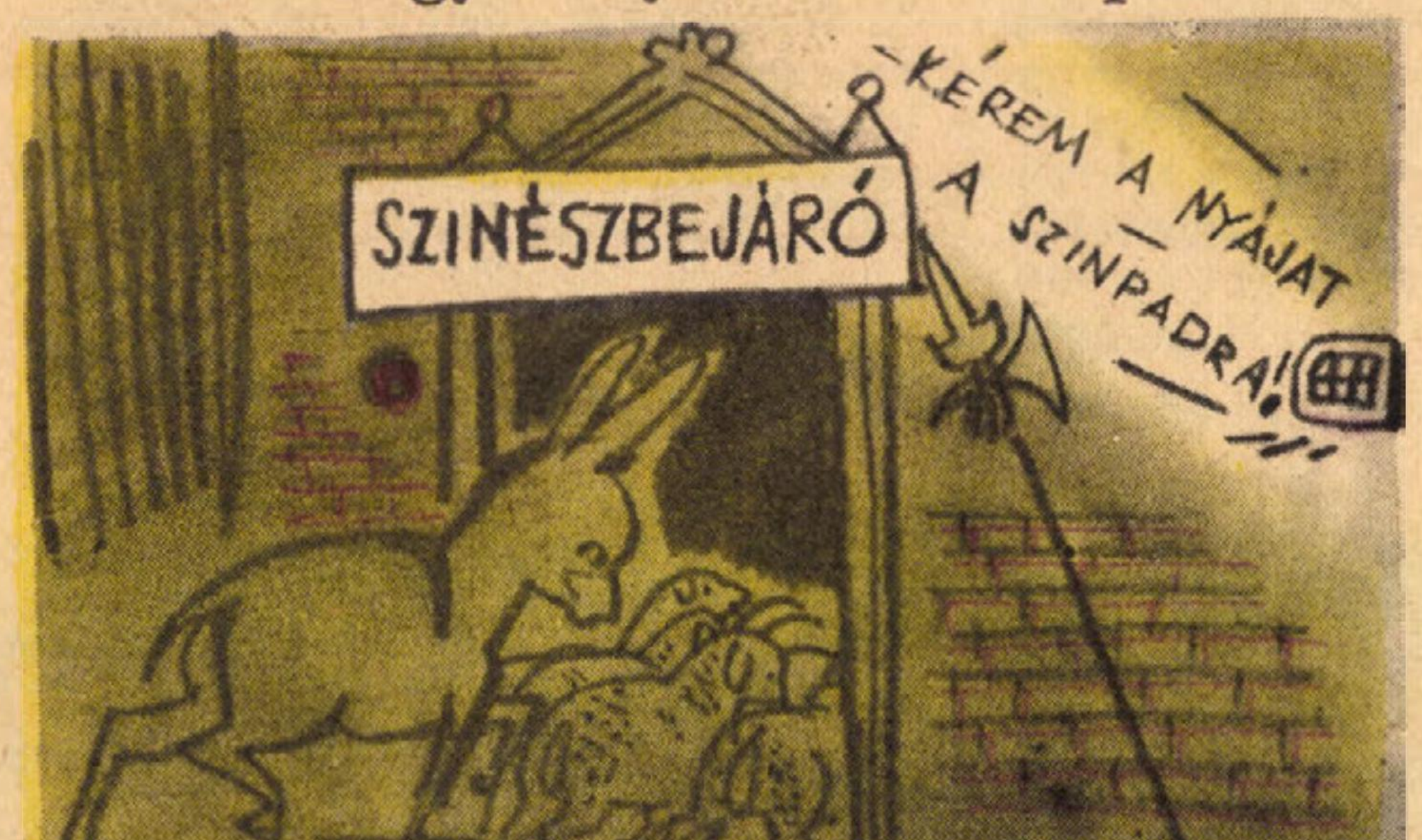
SZINÉSZBEJÁRÓ
– KÉREM A NYÁJAT A SZINPADRA!

A Szegedi Ipari Vásáron

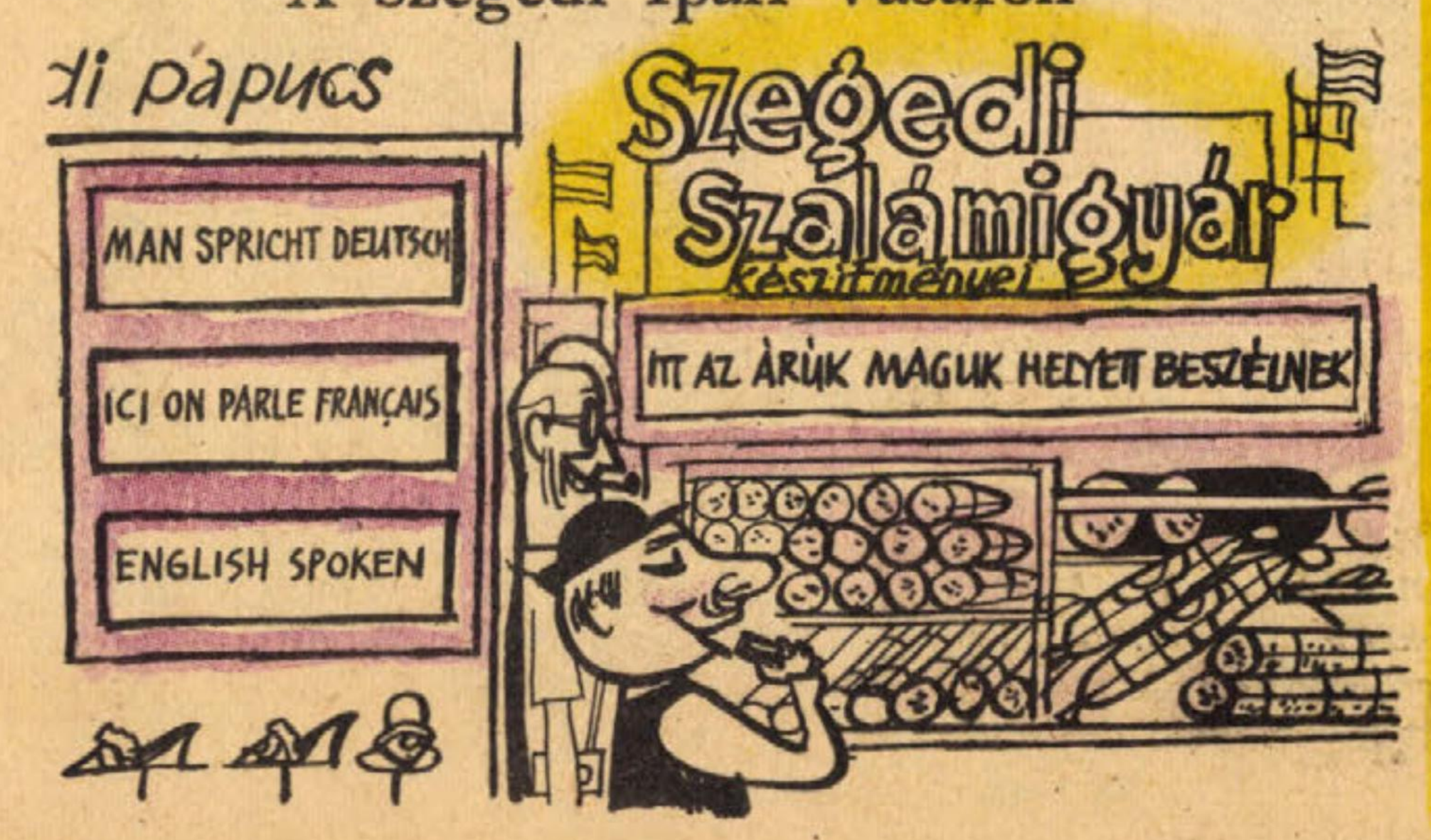

Nagy méretek

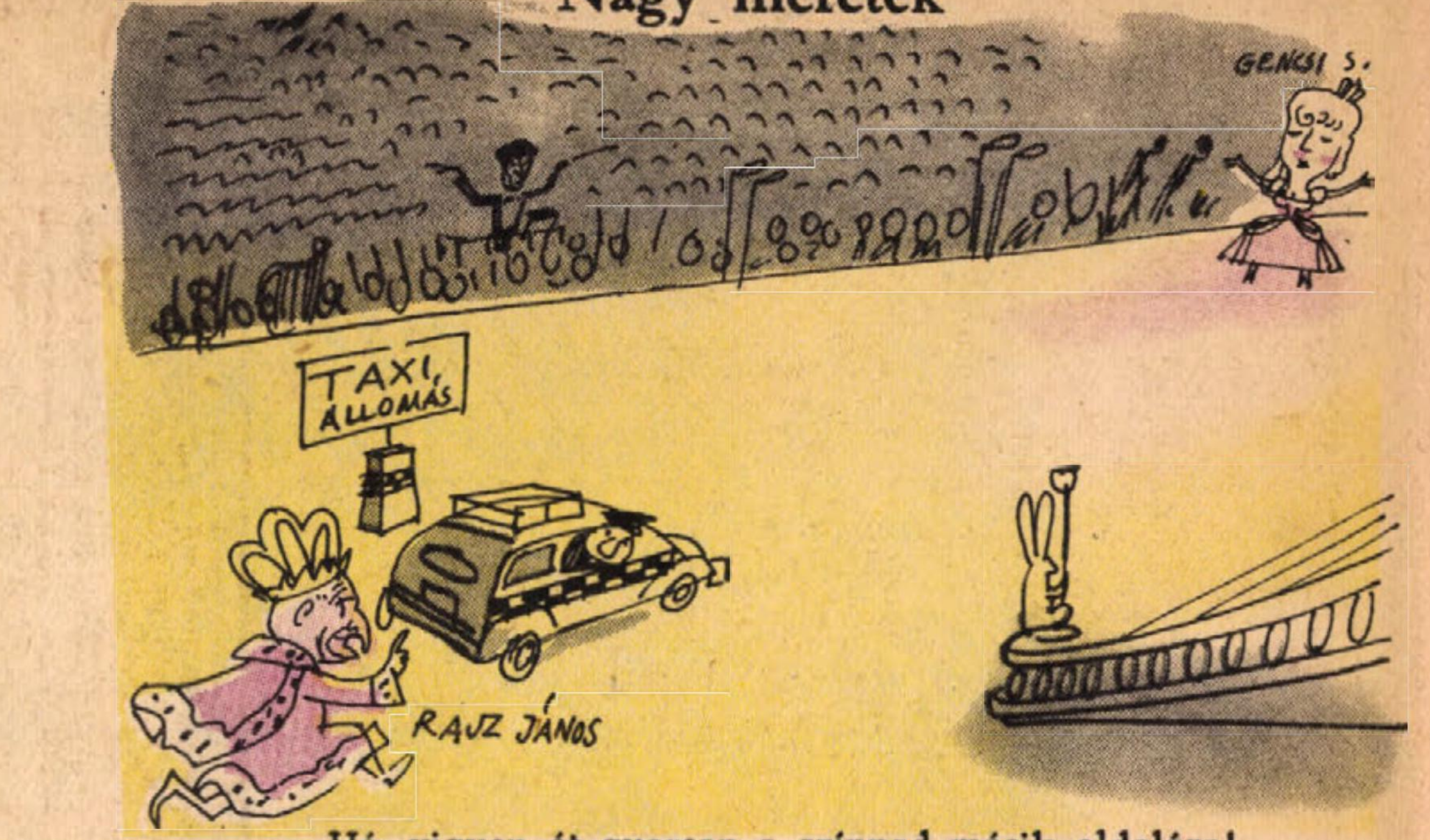

– Hé, vigyen át gyorsan a színpad másik oldalára!

Egy irigy pesti vendég a készülődés napjaiban

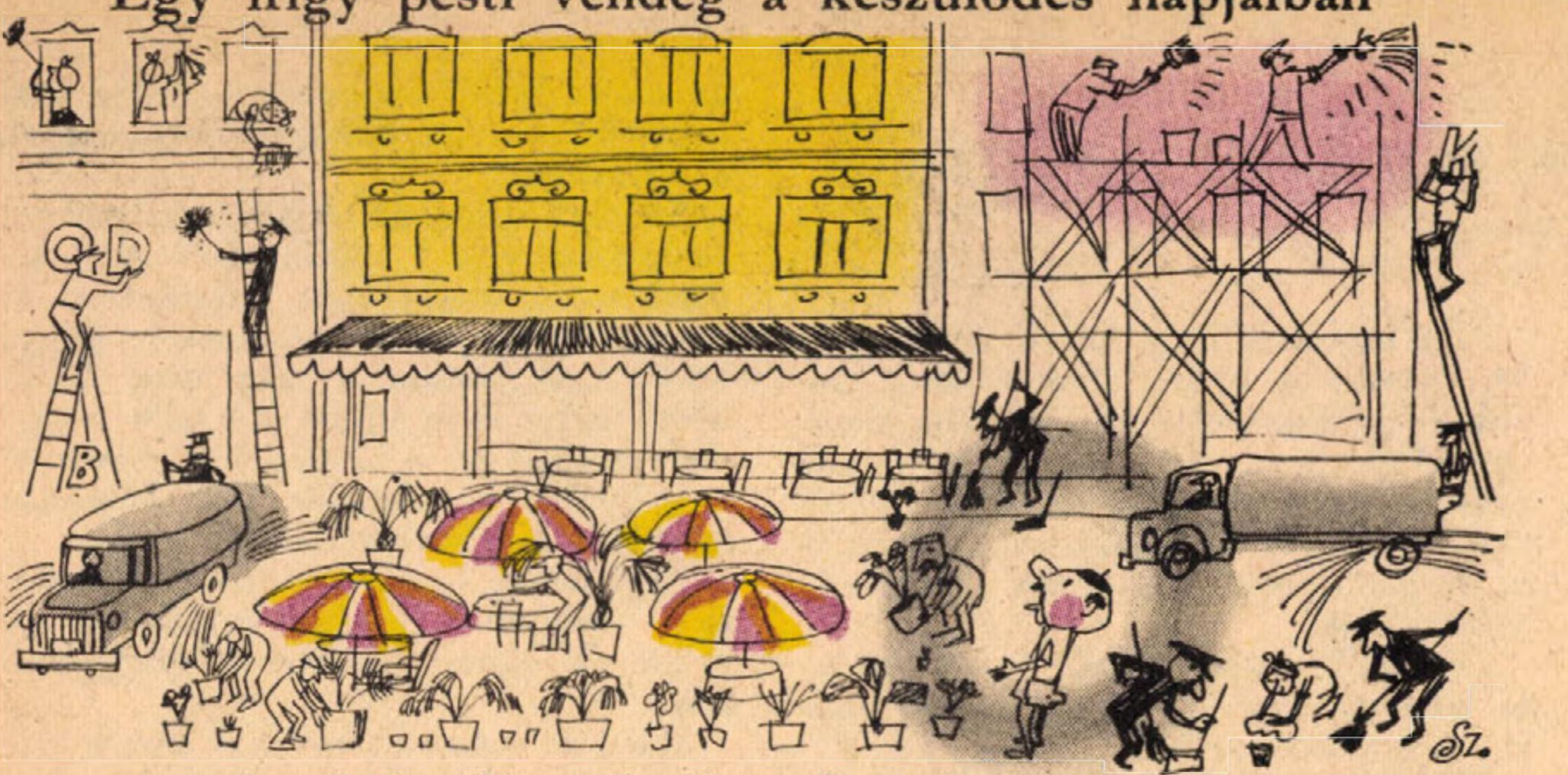

– Hej, ha nálunk a Ló utcában is rendeznének ünnepi játékokat! Micsoda nagytakarítás lenne!

Szűr–Somogyi:

Szegeden láttuk, hallottuk, rajzoltuk

Szegedi napló

Ezekben a napokban nemcsak a szabadtéri játékok nézőterén, de egész Szegeden „Minden hely elkelt”! A járókelők egymásba ütköznek annál is inkább, mert tekintetüket rendszeresen az égboltra emelik, a felhőket fürkészve, lesz-e eső? Fürkészik ezenfelül az egymással versenyben álló szép kirakatokat, az ünnepi hetek műsorprogramjait és fürkészik az idegeneket, akik Makótól Jeruzsálemig képviselve vannak itt a városban. A halászcsárdák zsúfolva vannak vendégekkel és estére előfordul, hogy bibliai alapon kényszerülnek a kiszolgálásra: egy halból vendégelnek meg kétszáz vacsoravendéget. Az adagok ilyenmódon nem nagyok, de nem is költségesek, különösen, ha a „Kőrösi halászcsárda” falán függő, bekeretezett számlára tekintünk. A számla egy tizenhárom év előtti vacsora dokumentuma, s leolvashatjuk róla, hogy a könnyelmű vacsoravendég

borra: nyolcszázharminckétezerbillió,

szódavízre: hétezerszázhúszbillió,

halra: egymilliónégyezernégyszázbillió pengőt költött el. Ehhez képest egy kiadott 50-esért igazán nem kell lelkiismeretfurdalást ‚okozni magunknak‘

Minden csárdának megvan a maga sajátos halászlé-készítési receptje, melyek azonban egy közös tényezővel alkalmazkodtak az idegenforgalomhoz: a lé mértékletesebben paprikásított kivitelében, ami által a nem magyarajkúak is képesek nyelni belőle, fulladásos rohamok nélkül. A halászlé további összetétele és receptje az érdeklődők számára szigorúan titkos.

Könnyebben elsajátítható azonban a szabadtéri játékok készítésének receptje: „Végy két-három nyájat, adj hozzá egy lovas üteget, ízlés szerint néhány öszvért, vagy más, kisebb négylábút. Keverd jól meg fedetlen színpadon, később adj hozzá harangzúgást, rakétát, ránts bele párszáz statisztát és hagyd állni a második felvonásig. A közönség megpuhulása után tálald kiegyenesített kaszákkal és vasvillákkal, zenedíj mellett, hűlve fogyasztva.”

A „Hunyadi László” előadását főként csak dicséret illeti meg, nem bírálat. Ezért nem is a mi kenyerünk az előadással foglalkozni. Hanem a „János vitéz” mellett nem mehetünk el szó nélkül. A daljáték „portalanítása” során egyre meglepőbb mondatok hangzanak el a színpadon, alighanem a színészek „jóvoltából”, ízetlen bemondások és erőszakolt aktualizálások formájában. Ha így megy tovább, sor kerül majd a dalszövegek aktualizálására is és nincs kizárva, hogy rövidesen ilyesféle dalszövegek csendülnek fel a daljátékban:

Iluska dala

A kis árva Ilus, ibiubiubi,
A patakba mos-mos, ibiubiubi,
S ha nem látja mostohája,
Jancsiját így macerálja:
„Rossz sorsomnak vessél véget,
Vegyél nekem mosógépet!”
Ilbiubiubiubi ó!

A francia királylány

pedig ezt fogja énekelni:

Parlez moi d’amour!
Csak ne volnék gyönge leány!
Oh chéri huszár!
Tenélküled mit ér az élet!
Drágám, trombitálj!
Én boldogan rohannék véled
A csatába!

Az első két felvonás szellemes és igényes előadása után pedig akkorát esik az előadás színvonala, hogy azt csak karikatúrában lehet megírni: Így festett valahogyan:

(Szín: világ vége. Középen két ijesztő szem hunyorog, melyet csak a szereplők nem vesznek észre.)

János vitéz (Bagóval jő): Hová jutottunk, cimbora?

Bagó: Alighanem egy Walt Disney filmbe. *(Furulyázik)*

Boszorkány (jő): Ha kitaláljátok, melyik az élet tava, fizetek egy féldecit.

János vitéz: Csak nem ez a sötét lyuk itten ehol a kék tó tiszta tó?

Boszorkány: Eltalálta, kijárat balra! *(Elrepül)*

János vitéz: Imhol e rózsa! *(A rózsát behajítja a lyukba, mire Kiskunfélegyháza felől tűzijáték kezdődik és a színpad átalakul a terézvárosi búcsúvá. Az impozáns mézeskalácsüzlet pultja mögött bérmáló lányok sorakoznak fel.)*

János vitéz: Na, én megyek. Ennél az én kis fatornyos falum is ízlésesebb.

Iluska egy óriási fokhagymát szétbont és kimászik belőle). Én is megyek. Két személyt reggel felvihetek kocsival Pestre.

(Megkondulnak a Dóm harangjai, a toronyból egy elkésett petárda tűzesőt bocsát a zenekarra.)

Néző: Csak az a vég, csak azt tudnám feledni!

Boszorkány: Arra számítottunk, hogy addig úgyis megered az eső.

(Vége.)

Menjünk a Szabadtéri Játékokra!

Kockadobásos akadályverseny. A játékban részt vehet bármely néző, akár akarja, akár nem.

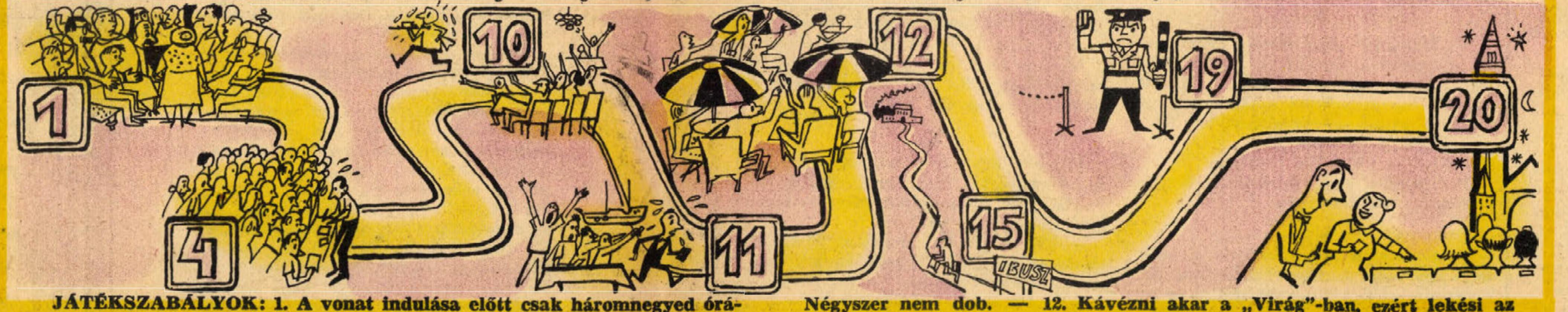

JÁTÉKSZABÁLYOK: 1. A vonat indulása előtt csak háromnegyed órával érkezett a Nyugati pályaudvarra. A játékot állva kell lejátszania. — 4. Szegeden az Idegenforgalmi Hivatalban elszállásolásra vár. Háromszor nem dob, addig játékostársai a fején taposnak. — 10. Ebédet kér a Hungáriában, ezért lekési az első felvonást. Kétszer nem dob. — 11. Fizetőpincérre vár a „Hági”-ban, ezért lekési az első és a második felvonást. Négyszer nem dob. — 12. Kávézni akar a „Virág”-ban, ezért lekési az első, a második és a harmadik felvonást. Nyolcszor nem dob. — 15. A menetjegyét nem pecsételik le az IBUSZ-nál, hanem kiküldik az állomásra. Visszamegy a 4-es számra. — 19. A kordonnál barátságtalan rendőrrel találkozik. Kiesett a játékból. — 20. Bejutott a nézőtérre. Megérdemli az előadást!

Mindenki részt kér az ünnepi játékokból

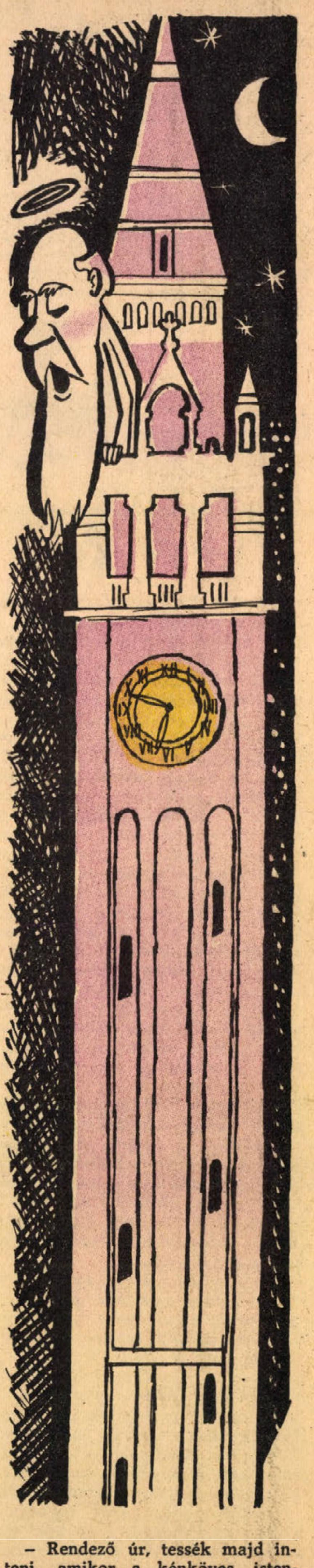

– Rendező úr, tessék majd inteni, amikor a kénköves istennyilát Tündérországra kell küldenem!

BORISZ LASZKIN:

Történet egy bátor emberről

Minden okunk megvan rá, hogy feltételezzük: a Földön élő emberek két csoportra oszthatók. Az A-csoportba azok az emberek sorolhatók, akiknek szerencséjük van, a B-csoportba pedig azok, akiknek nincs szerencséjük. Az A-csoportbeli különösebb fáradság nélkül kap prémiumot kiváló munkájáért, díjat a hegedűsök versenyén, avagy egyik héten a totón nyer, a másik héten a lottón.

A B-csoportbelieknél azonban merőben másképpen áll a dolog. Prémiumot csak kivételesen kapnak. A hegedűsök versenyén kiderül, hogy a díj elérhetetlen távolságban lebeg előttük, mivelhogy nem tudnak hegedülni. A lottózásnál mindig más számjegyeket húznak át, a totóban pedig jó, ha egyetlen mérkőzés eredményét eltalálják, s azt is csak a meccset követő napon.

Az az ember, akiről most szólunk, klasszikus képviselője a B-csoportnak. Tudjuk a nevét, munkahelyét, lakáscímét, ám nehogy kínos helyzetbe hozzuk, egyszerűen csak így fogjuk nevezni: Ő.

A történethez elsősorban tudnunk kell, hogy Ő fiatalember volt. Ebben a korban pedig az emberek függetlenül attól, hogy melyik csoporthoz tartoznak, hajlamosak a kedélyhullámzás ama fajtájára, amelyet a köznyelv és a költészet egyaránt a szerelem elnevezéssel illet.

Vagyis: Ő szerelmes volt, s vele is az történt, ami hasonló állapotban mindenkivel történni szokott. Álmatlanság gyötörte. Törzsvendége volt a virágüzleteknek. Megtanulta mások verseit és saját versikékkel is próbálkozott. Csakhogy Ő a nem-szerencsések közé tartozott, következésképpen a versei nem sikerültek: hiányzott belőlük a költészet. A „szerelem” szóra mindig a „remélem” szót faragta rímnek, márpedig nem kell hozzá különösebb szakismeret, hogy megállapítsuk: az ilyesfajta rím korántsem mondható a legjobbnak.

Szóval, mint már mondottuk, Ő szerelmes volt, méghozzá reménytelenül. Szíve választottja vajmi kevés figyelemre méltatta, sőt, legyünk egészen őszinték, úgyszólván észre sem vette Őt. Ő pedig szeretett volna valami rendkívülit cselekedni, olyasmit, amivel egycsapásra nagyot nőtt volna az imádott leányka szemében. Egyszerűbben szólva, híres emberré akart válni, mégpedig hirtelen, sok-sok lelkendező, meghatódott ember — s köztük persze a kislány — szeme láttára.

Egy szép napon a lány, engedve a könyörgésnek randevút adott neki ama bizonyos óránál, ott a színház mellett.

Ő pontosan megjelent (és — dicséretére legyen mondva — a lány is). Sétára indultak.

Alig fordultak be a közeli mellékutcába, egyszeribe olyan látvány tárult eléjük, hogy meg kellett állniok. Nem messze tőlük égett egy ház. Nagy tömeg gyűlt össze a piros tűzoltóautó körül, amelyből a víz erős nyomásától keményre duzzadt tömlők kígyóztak az égő ház ablakai felé.

„Végre!” — gondolta Ő. — „Végre itt az alkalom, hogy olyasmit tegyek, amivel meghódítom az imádott leány szívét!”

Pillanatnyi gondolkodás után odarohant az égő házhoz és macskaügyességgel kúszott felfelé az esőcsatornán. Egy perc sem telt belé, s már be is ugrott az egyik ablakon.

A szobában sűrű füst gomolygott, látni semmit sem lehetett, csak kiabálás, lábdobogás hallatszott. „Most!” — biztatta Ő önmagát. — „Most viszem véghez a nagy cselekedetet!” Behunyta a szemét, visszafojtotta lélegzetét és egyenesen a hangok irányába rohant, aztán hirtelen átnyalábolt egy kiáltozó embert. Vállára vette, majd villámgyorsan letépte az ablakról a plüss függönyszárat, tetőtől-talpig belebugyolálta védencét — és usgyi az ablakpárkányra.

A tűzoltók eközben az ablakhoz toltak egy létrát. Ő pedig, magához szorítva becses terhét, óvatosan ereszkedett alá a létra fokain.

A megmentett ember eközben vadul rángatózott a függönyben, és ordítozott is valamit. „Alighanem megzavarodott a nagy izgalomtól” — gondolta Ő.

— Nyugodjék meg — szólt vidáman a csomagon belüli emberhez. — Maga már biztos helyen van. Mindjárt visszamegyek a többiekért.

Szavaira azonban dühödt rángatózás, rúgkapálás volt a válasz odabent a csomagban. A megmentett mindenáron ki akarta magát tépni megmentője karjai közül. „Alighanem a még bent levők miatti aggodalom idézte elő nála a kétségbeesésnek ezt a heveny kirobbanását” — gondolta Ő, miközben még erősebben szorította a „csomagot”.

És a tömeg — s a tömegben a kislány is — szótlanul, lélegzetvisszafojtva figyelte Őt, amint terhével lefelé igyekezett.

Már lent voltak az utcán. A tömeg utat nyitott neki, Ő pedig, büszke pillantással végigmérve szíve választottját, óvatosan lefektette a megmentett embert az aszfaltra.

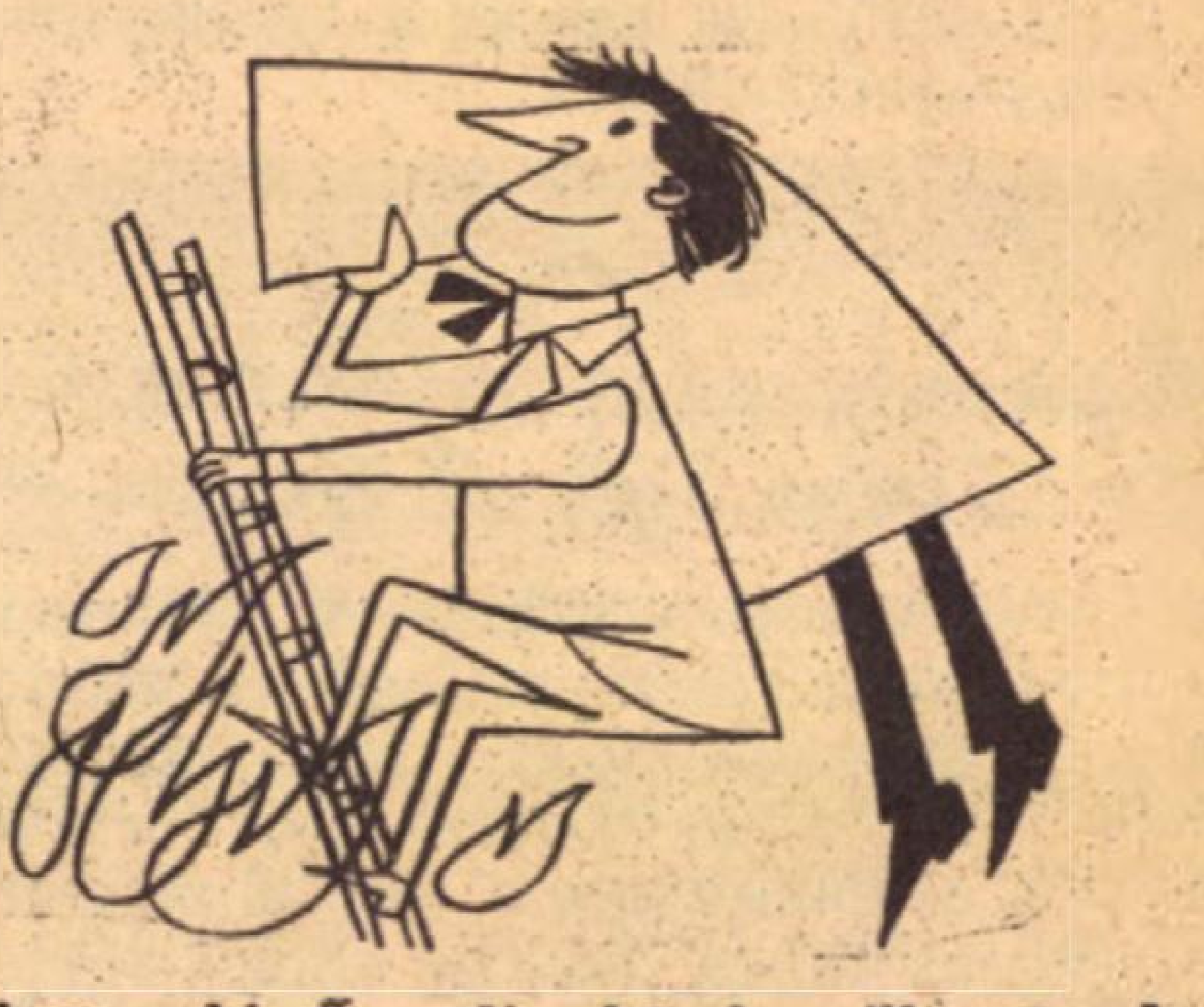

A kislány szeme elé ezután a következő kép tárult:

A megmentett, aki nagynehezen kivackolódott a függönyből, dühtől vörös arccal tápászkodott fel a nedves aszfaltról. A tűzoltócsapat parancsnoka volt...

(Oroszból fordította: Kristóf László)

Franciából fordítva

1.

Történetünk hőse, Lepuska Dénes elhatározta, hogy lefordít egy új párizsi színdarabot, mert arról értesült, ezzel a munkával sok pénzt lehet keresni. Kemény elhatározásában az sem okozott problémát, hogy nem tudott franciául. Felkereste ugyanis barátját, aki francia nyelvű meghívólevelek magyarra való átültetéséből tartotta fenn magát. Majd az lefordítja.

2.

A „Madártej” című francia darab, nagyon tetszett a színháznak és a színművet gyorsan műsorra tűzték. Mielőtt azonban az előleget kiutalták volna, az igazgató ravasz keresztkérdést tett fel:

— Parlez vous francais?

— Oui — válaszolta Lepuska.

Az igazgató megnyugodott. A fordító csakugyan tud franciául.

3.

— Azonnal a pályaudvarra! — kiáltotta egy hang Lepuska telefonjába. Ez a premier előtt két nappal történt és az izgatott telefonáló a színház igazgatója volt. Kiderült, hogy a francia szerző félóra múlva érkezik a Nyugati pályaudvarra és Lepuska lesz a tolmácsa.

4.

A vendég megilletődött a sötétruhás emberektől és a bemutatkozások után úgy gondolta — biztosan szokás ez errefelé — beszédet kell tartania. Szép, nyugodt hanghordozással beszélni kezdett. Lepuska kétségbeesett. Egy szót sem értett az egészből. Természetesen. De azért tolmácsolt. Hiszen mit lehet ilyenkor mondani? Csak a sablont.

— „Az illusztris szerző nagyon örül, hogy Magyarországon is színrekerül a „Madártej” és reméli, hogy a két nép....” — és mondta a sablont, mint a vízfolyás.

Minden rendben ment, csakhogy a színház igazgatója is megköszörülte a torkát. Ő is beszélni akart.

5.

Lepuska szívverése megállt. Hogyan fog ő magyarból franciára fordítani? De megkönnyebbült mindjárt. Mert az igazgató franciául szólalt meg.

— Milyen jól tud franciául, igazgató elvtárs — hízelgett Lepuska, amikor már a kijárat felé ballagtak.

— Tud a fene — mosolygott az — betanultam öt mondatot. Mit lehet mondani ilyenkor? Csak a sablont...

Tardos Péter

Ez a női divat!

Toncz Tibor rajza

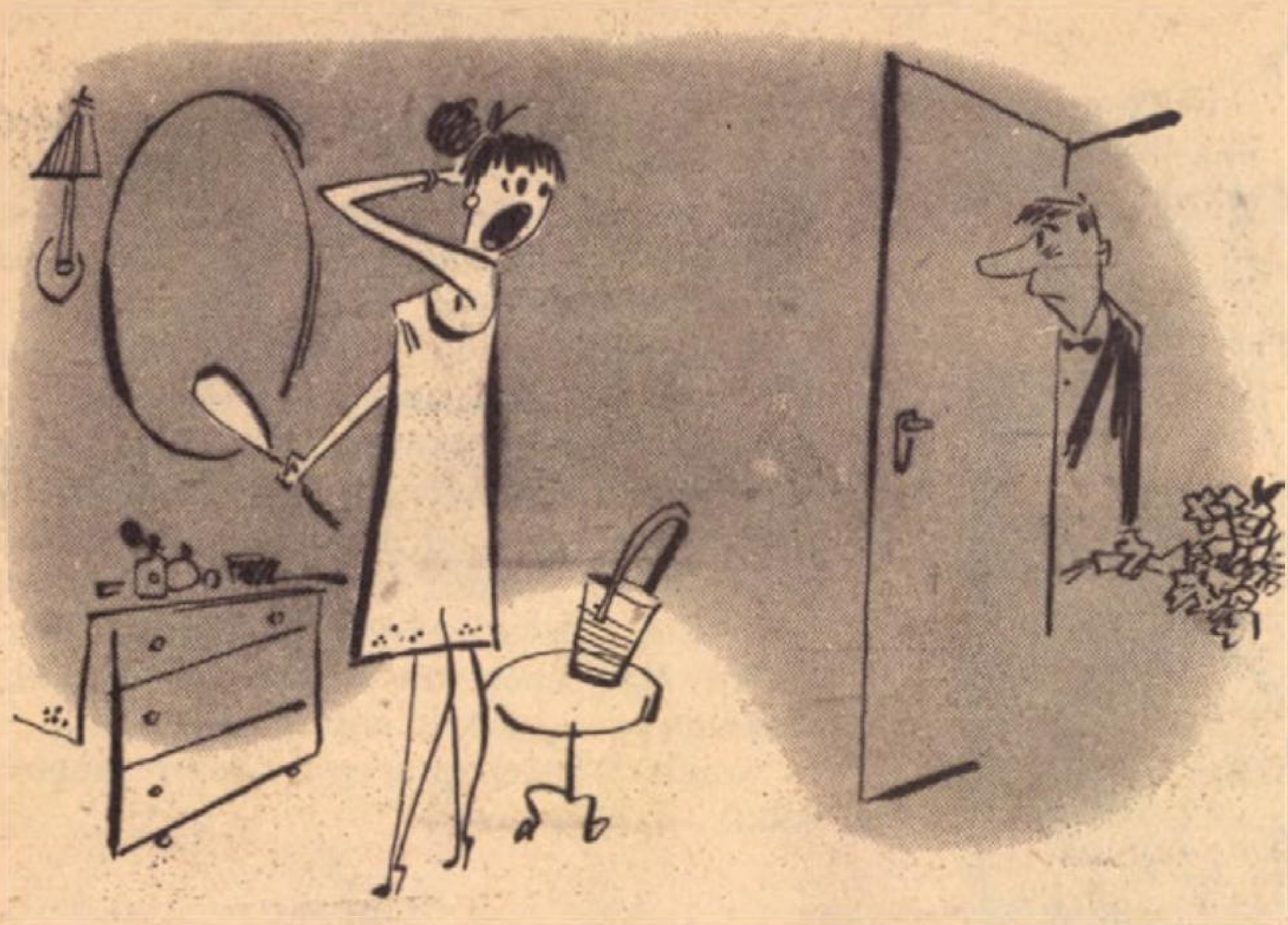

– Mit néz, Lajos? Nem látott még tiszta inget?

ÖNKRITIKA

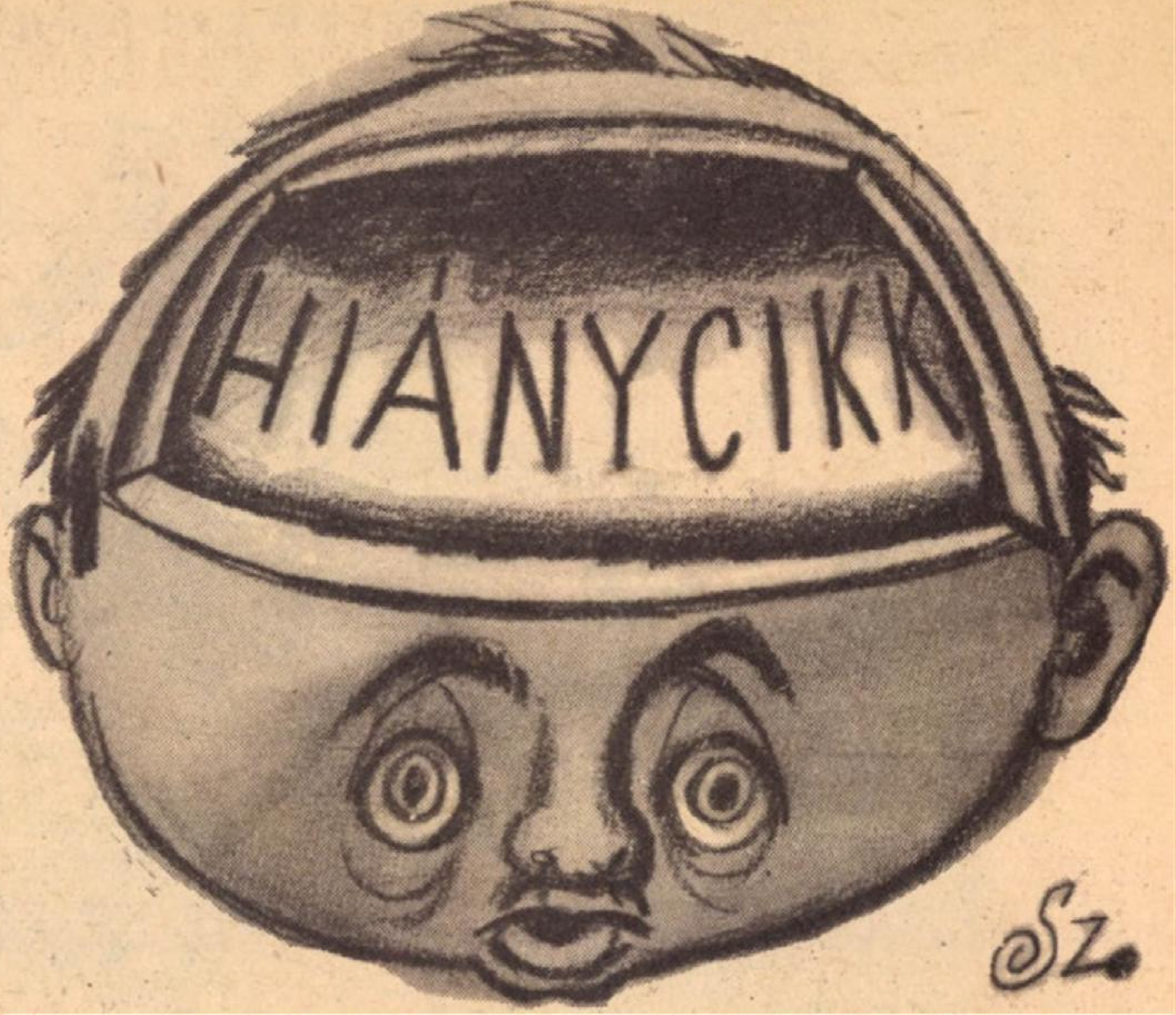

Idegeneknek tilos a bemenet

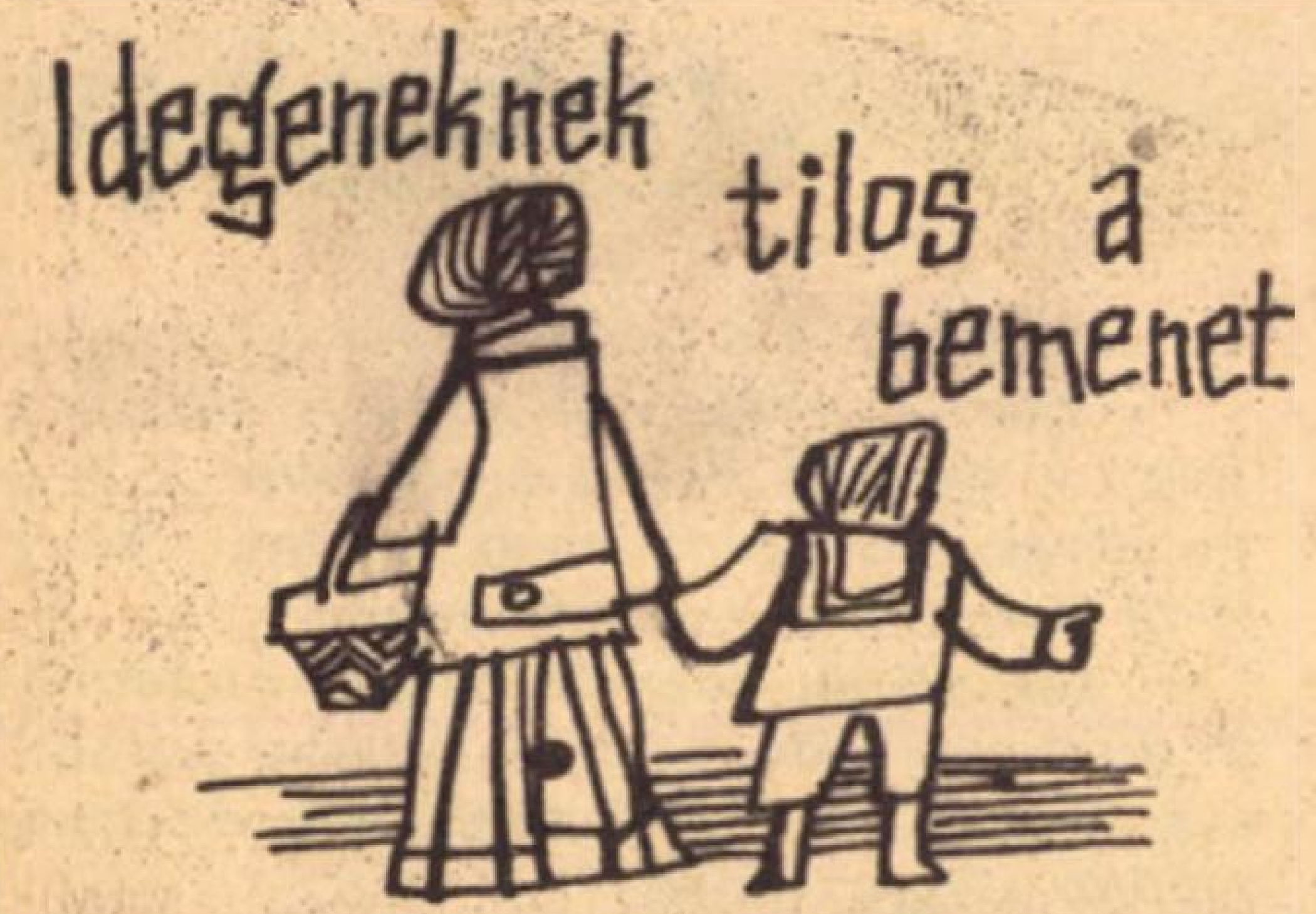

Hároméves korában jött rá a titok nyitjára. Az édesanyjával élelmiszerboltban őgyelgett. Amíg a mamát kiszolgálták, felfedező útra indult. Az egyik ajtón tábla lógott ezzel a felírással: „Idegeneknek tilos a bemenet." Olvasni nem tudott, ösztönszerűen benyitott. Garmadában álltak a csemegék, narancs, füge, csokoládé. Egy kedves néni megsimogatta a szöszke fejét és megkérdezte:

— Nem tudod, kisfiam, hogy idegeneknek tilos a bemenet?

Pityergésre görbült a szája, de ebben a pillanatban a kedves néni belemarkolt egy dobozba és datolyával kínálta meg.

Ebből a kis élményből azt a következtetést vonta le, hogy élelmes embernek mindig oda kell benyitni, ahová tilos a bemenet.

Mire felcseperedett, sok dolga akadt. Egyre több és több ajtón találkozott a felirattal: „Idegeneknek tilos a bemenet!"

Sokan vártak a körzeti orvosnál. De egy mellékajtón ott díszelgett a tiltó felirat. Szó nélkül benyitott, szó nélkül fogadták. Mit lehet tudni, ki az a magabiztos kartárs, aki csak úgy benyit a szentélybe, ahova földi halandónak tilalomfát állítottak?

Moziba is mindig úgy kapott jegyet, hogy a hátsó ajtón lépett be. Néha a gépész fülkéjén keresztül, vagy a gazdasági irodán át. Mindenütt fejesnek vélték és természetesen megtakarította a várakozást.

Így jutott be mindenüvé. Zsúfolt sportpályára a bajnokok részére fenntartott kapun, hivatalba a bennfentesnek kijáró hátsó ajtón, az Ibuszhoz a melléklépcsőn. Szigorúan vigyázott a feliratra. Csak az az ajtó érdekelte, amelyről felé integetett a csalogató kiáltás: „Idegeneknek tilos a bemenet!" Minden nyelven megtanulta a bűvös mondatot és külföldi útjain is sikerrel használta. Egyszer Sevillában sehogy sem tudott bejutni a tömött arénába. Megkereste a legrejtettebb bejáratot, kisilabizálta a spanyol tiltó mondatot és fölényesen benyitott. Tisztelettel hajlongtak előtte. Bizonyára híres idegen torreádor, vagy talán maga a sampion-bika álöltözetben — gondolták.

Mint megrögzött agglegény, szívesen látogatta a szórakozóhelyeket és éjszakai mulatókba is gyakran bekukkantott. Itt azonban nem elégedett meg azzal, hogy a pajkos revük pajkos táncosnőinek pajkos mutatványait bámulja, hanem a kulisszák mögött is vadászgatott. Alig várta, hogy ráakadjon egy ajtóra, amelyre azt pingálták, hogy „Idegeneknek tilos a bemenet!" Amikor megtalálta, félelem és kopogtatás nélkül benyitott.

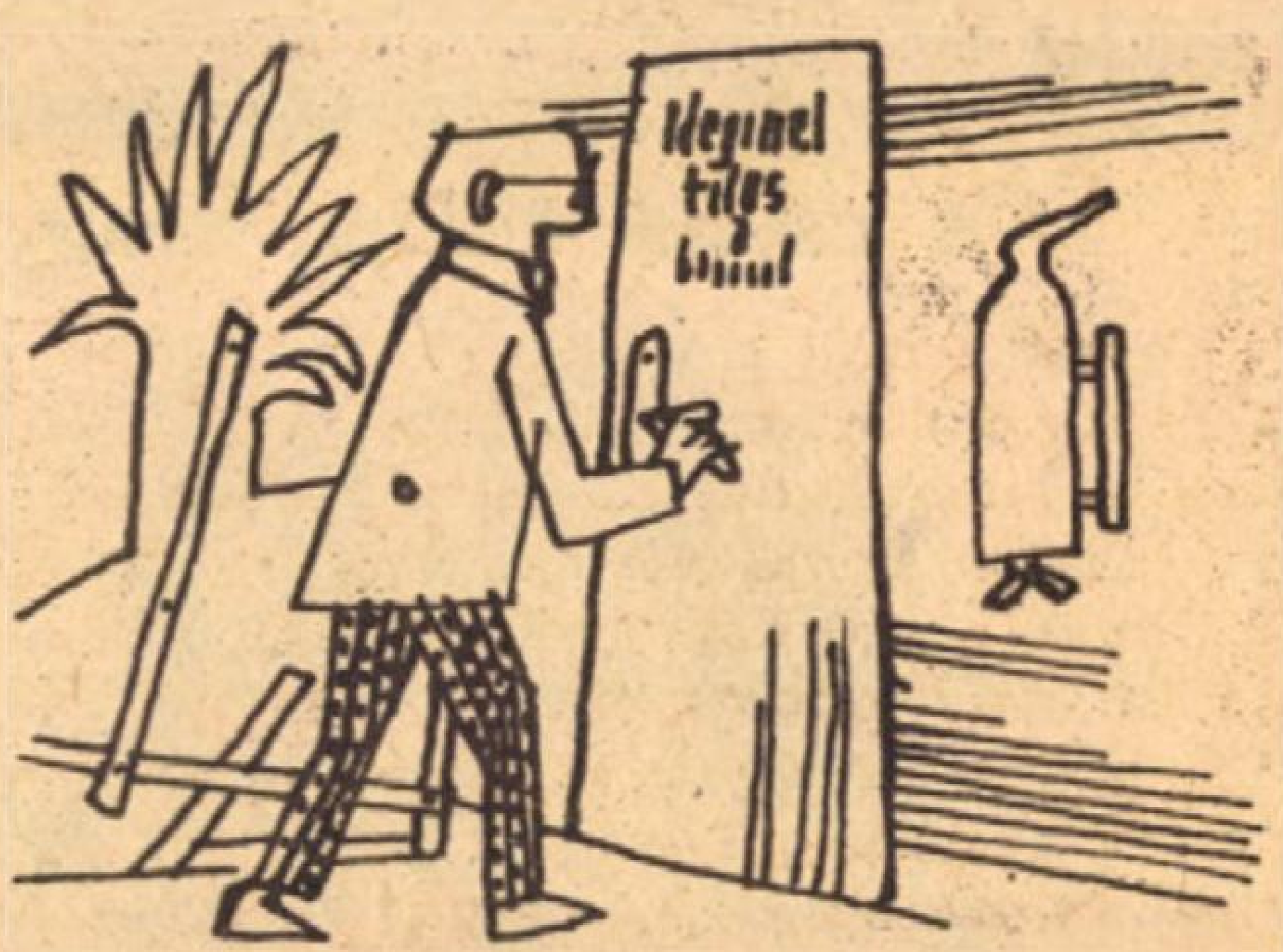

— Ááááá! — sikoltotta egy riadt női hang.

Az indiszkrét férfiú először azt hitte, hogy sztriptizt lát, de aztán kiderült, hogy a csillagokat látja. A harcias delnő ugyanis minden magyarázat nélkül lesózott neki egy hatalmas pofont. (Edzett akrobata táncosnő volt.) Hősünk erre persze halálosan beleszeretett.

Tegnap volt az esküvőjük. Az új férj rendkívül féltékeny a csinos és kacér feleségére. Reggelenként, amikor hivatalába siet, az előszobaajtóra táblát függeszt: „Idegeneknek tilos a bemenet!"

Stella Adorján

A Wurlitzer megtérése

Pusztai Pál rajza

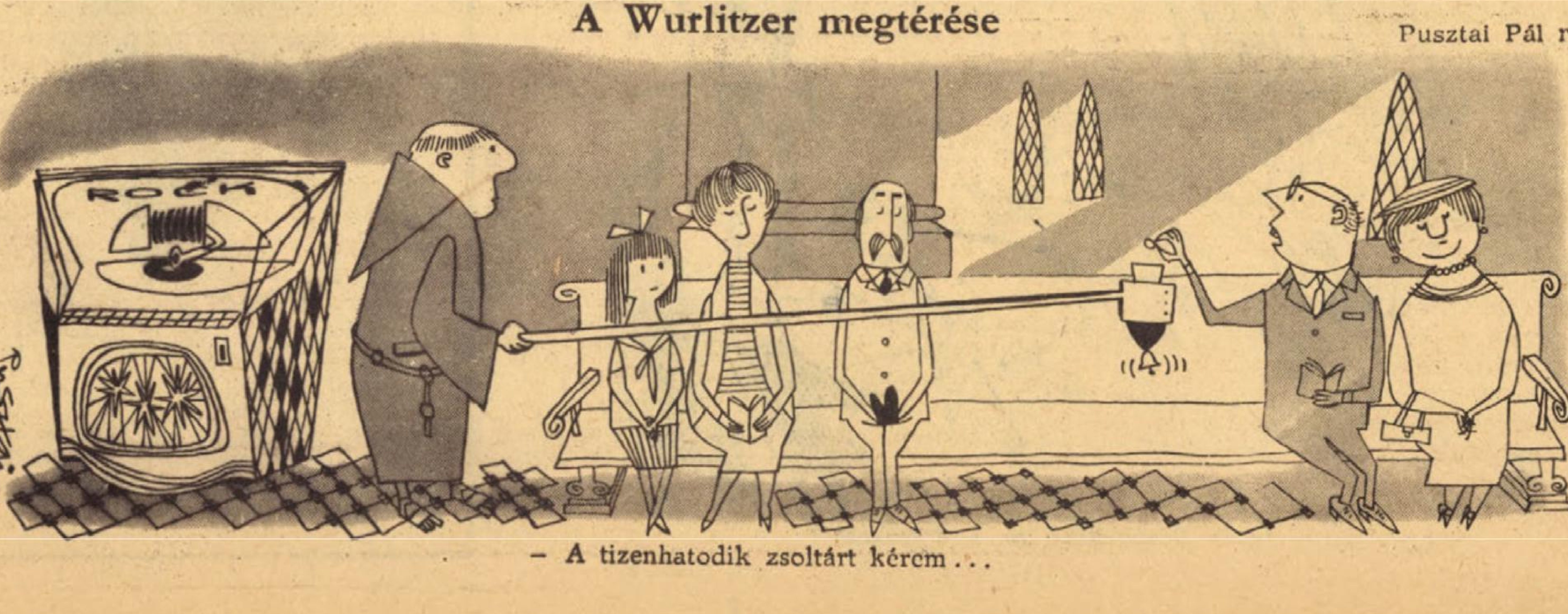

– A tizenhatodik zsoltárt kérem . . .

Amerikai idegenlégió-iskolában

Gerő Sándor rajza

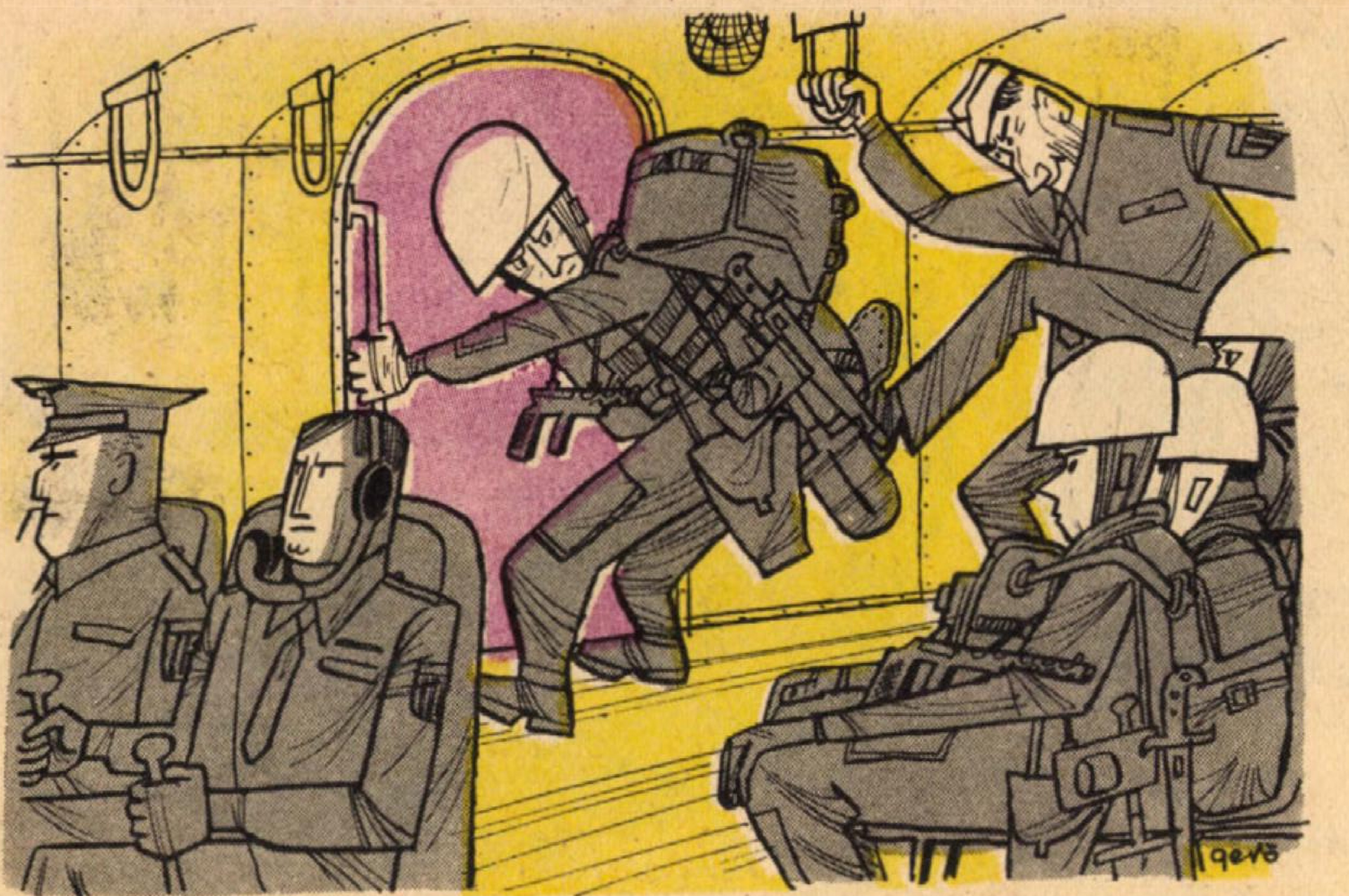

– Most még nem nagy élvezet, de képzelje el, majd amikor a szülőfalujába ugorhat le!

A csend világa, avagy: nyaralni ment a család

Toncz Tibor rajza

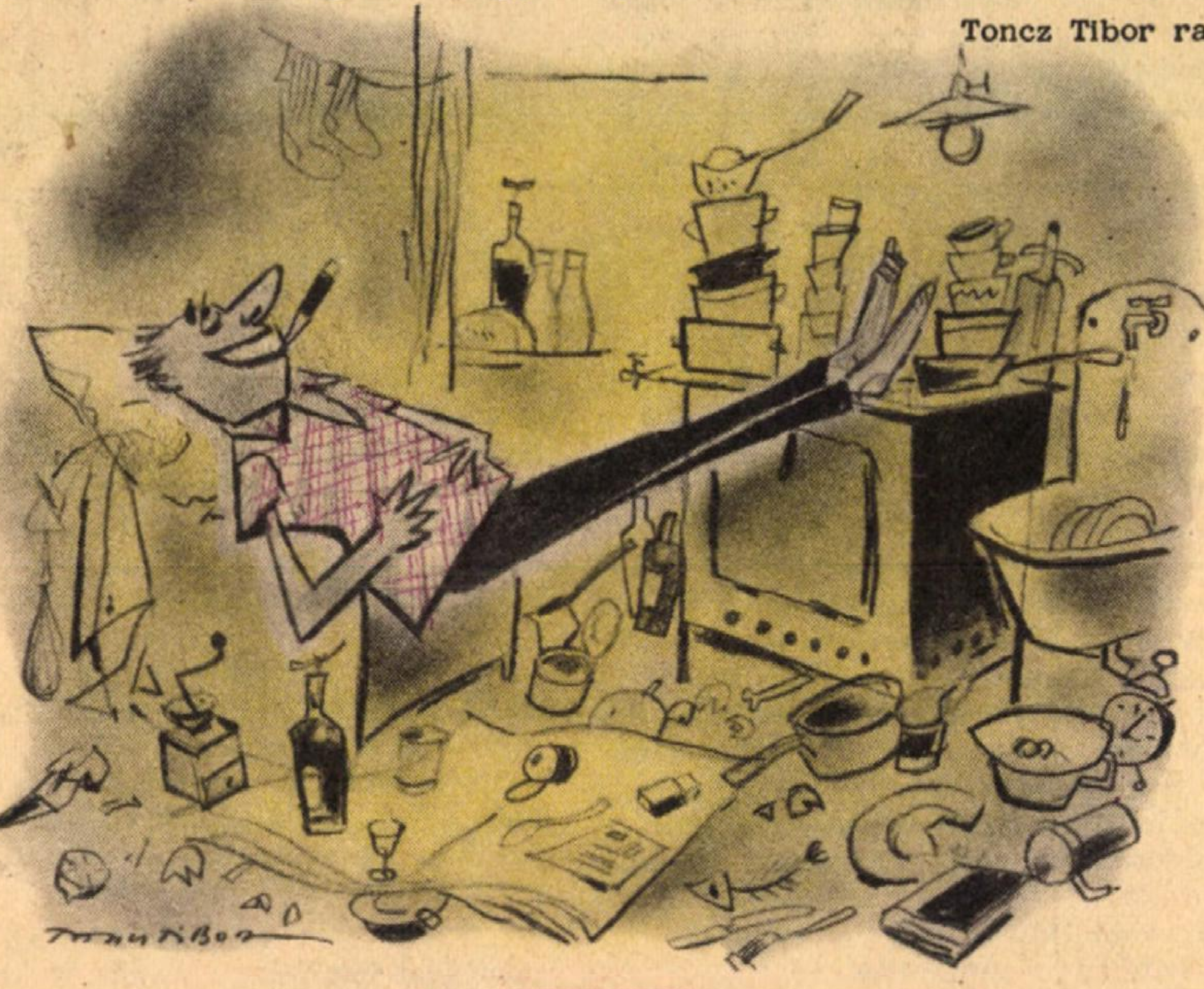

Sajtófogadás

Hegedűs István rajza

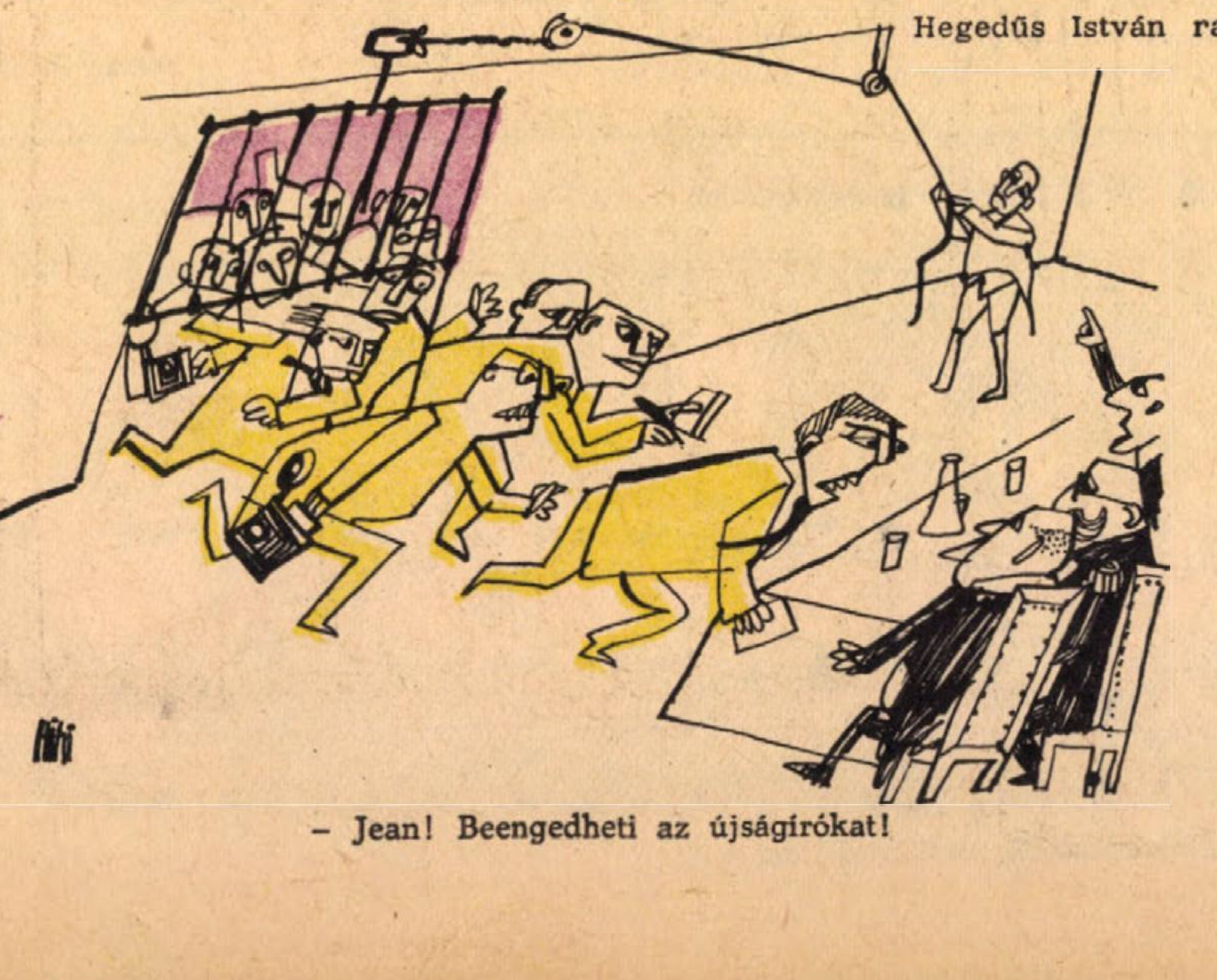

– Jean! Beengedheti az újságírókat!

Nyugodt ember

A Florida állambeli Tampában lakik egy James Williams nevű öreg néger. Mindent rá lehet fogni, csak azt nem, hogy elsiette az életét. 60 éves volt, amikor megházasodott, 77-ik születésnapján ivott életében először whiskyt. Most már 104 éves és elérkezettnek találja az időt arra, hogy megtanuljon írni és olvasni. Hetenként kétszer jár esti iskolába és tanítói szerint szépen halad előre tanulmányaiban. Megkérdezték tőle, hogy mihez kezd írástudásával. Elmondta, hogy emlékiratait szeretné megírni. Szép dolog mindenesetre, hogy valaki megtanul írni, mielőtt belefogna egy könyv megírásába.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Sárikát felhívja telefonon az udvarlója.

— Édes Sárika, csak arra emlékszem, hogy a tegnapi bálon megkértem a maga kezét, de most nem tudom, hogy igent mondott-e, vagy nemet?

— Jaj, de jó, hogy felhívott — mondta a lány — emlékeztem, hogy valakinek tegnap este igent mondtam, de nem tudtam, hogy kinek.

*

Kovács késő éjjel becsípve megy haza. A felesége dühében pofonvágja.

Kovács megáll, tűnődik egy kicsit, aztán így szól:

— És én ezt a kezet kértem meg valamikor!

E heti hirdetésünk

Okos kis figura az időjelző házikóban

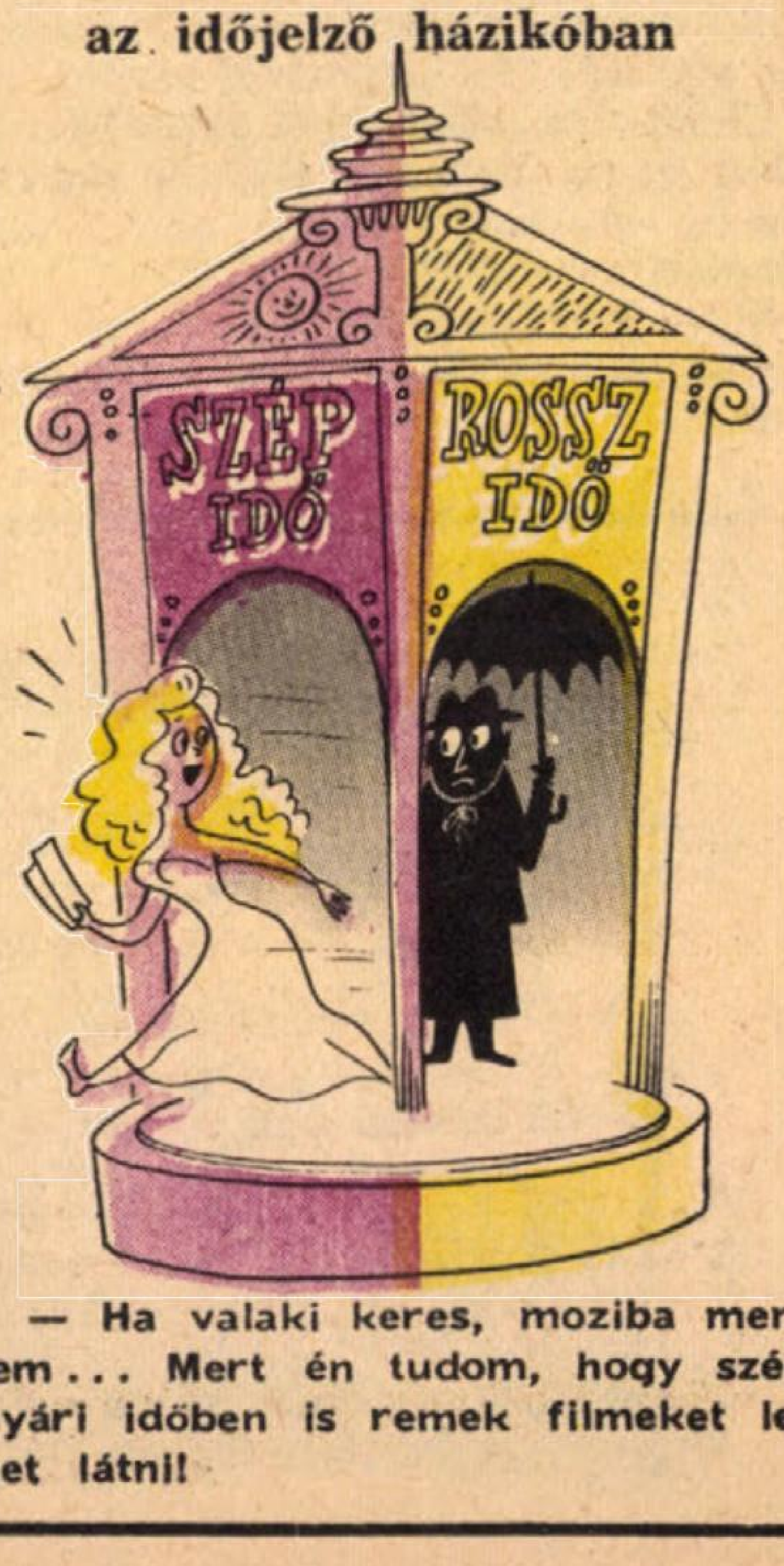

— Ha valaki keres, moziba mentem... Mert én tudom, hogy szép nyári időben is remek filmeket lehet látni!

Jubileumok divatját éljük

Hegedűs István rajza

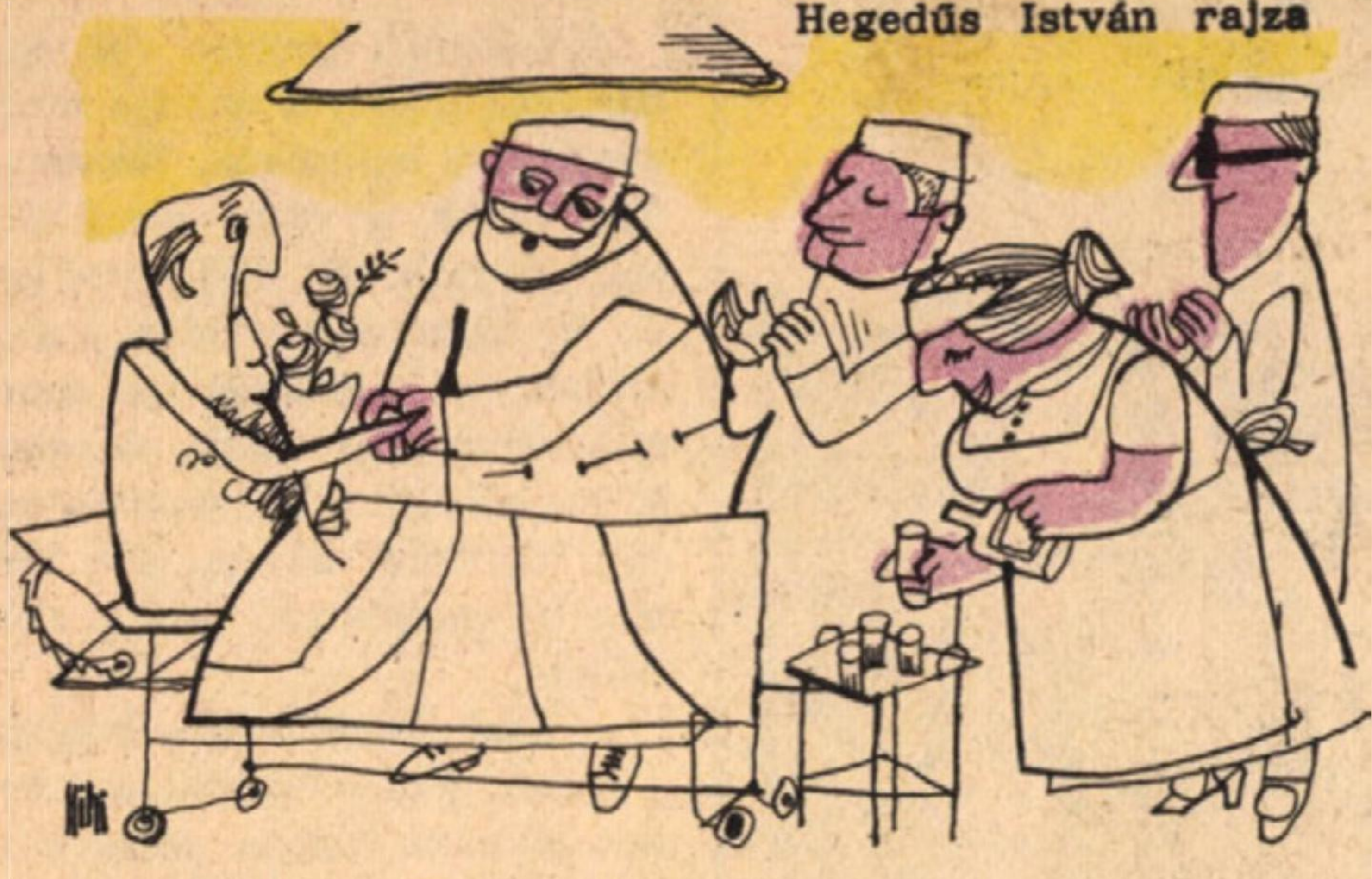

– Gratulálunk! Maga a századik epekövesünk!

A nagyvázsonyi Kinizsi vár vendéglőjében

Sándor Károly rajza

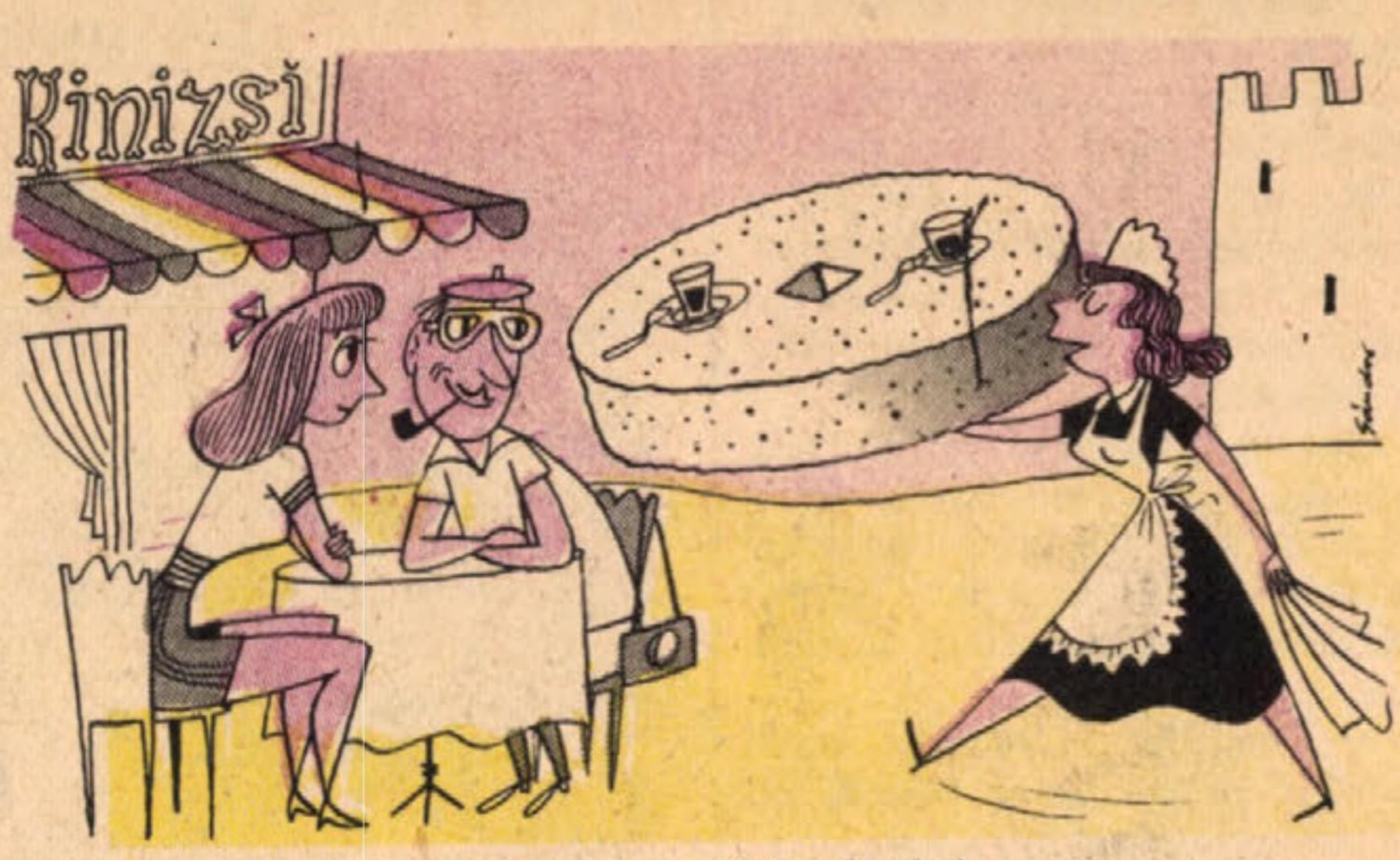

– Tessék, a két dupla!

Gyanús!

Toncz Tibor rajza

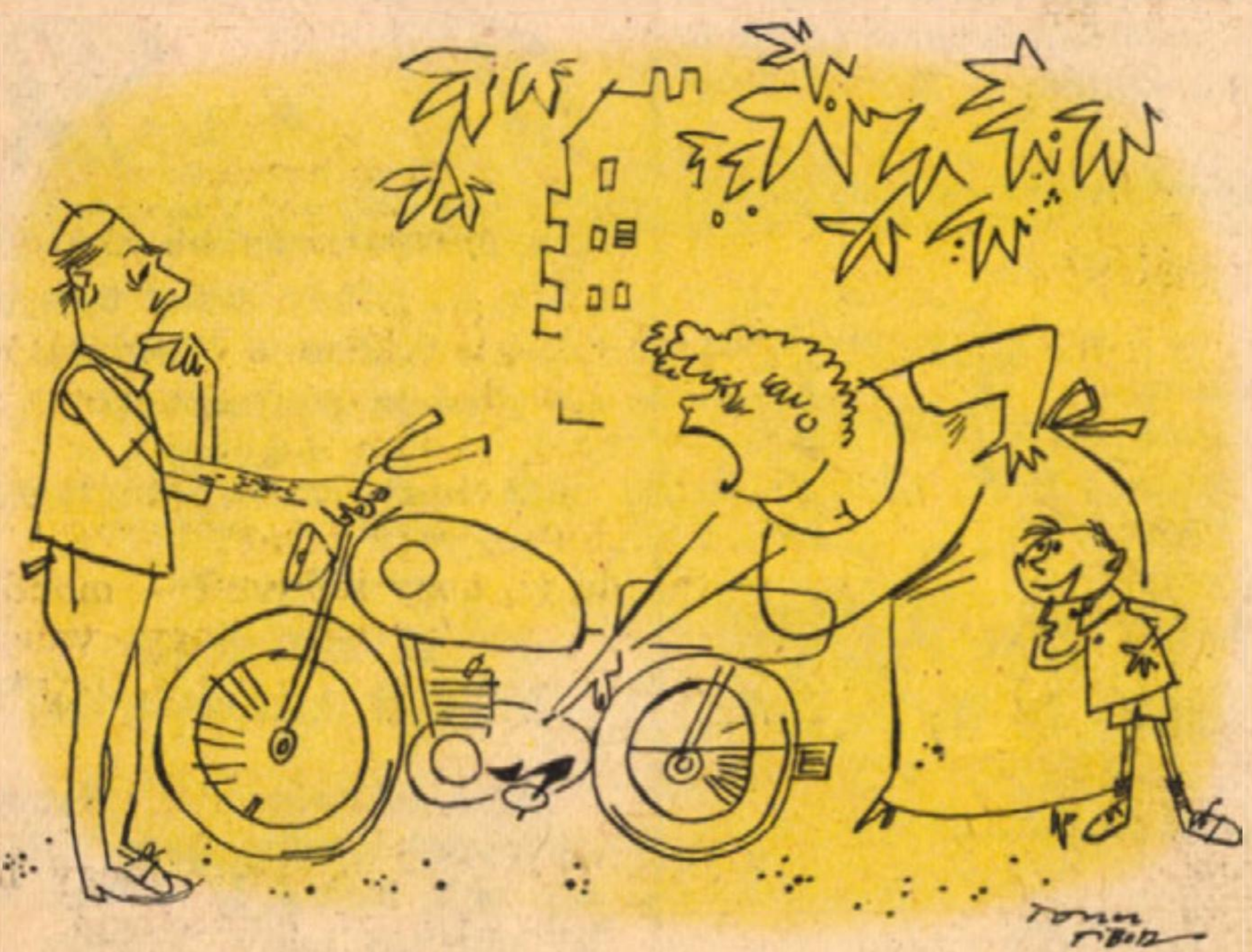

– Ez mi, Aladár?!

A televízió műsora...

Erdei Sándor rajza

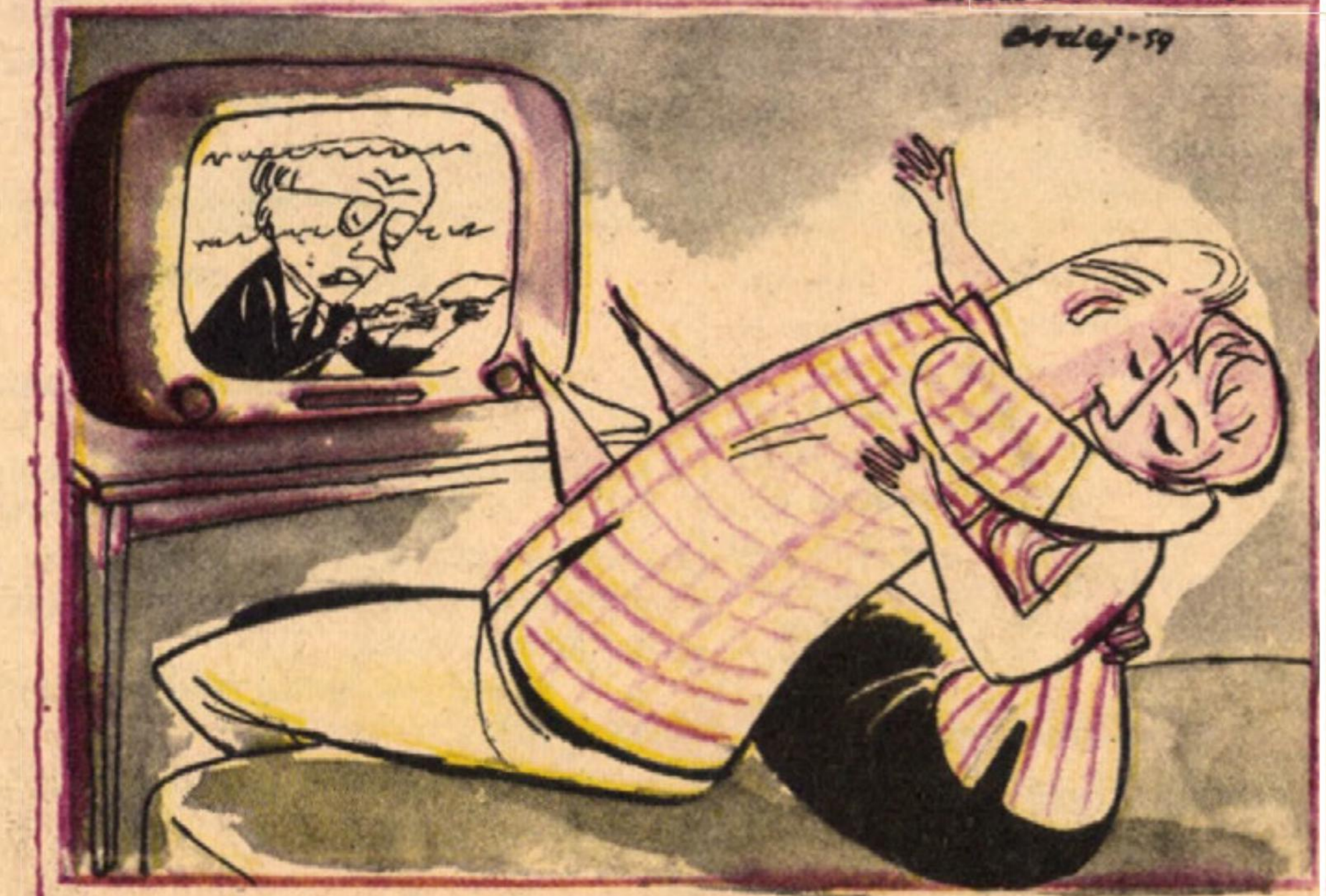

...nem mindig unalmas...

Ki miben vétkezett...

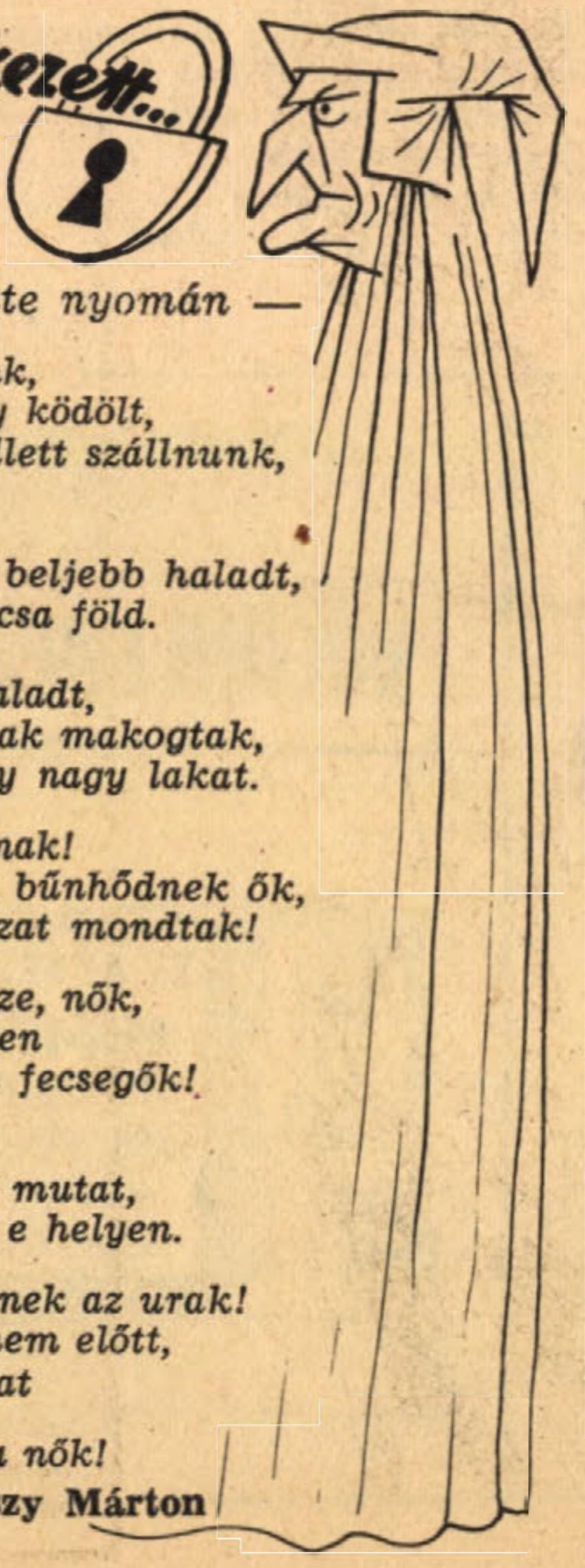

— *Újabb pokoli részlet Dante nyomán* —

Az alvilági tengerparton jártunk,
nagymessziről a kéklő hegy ködölt,
egy keskeny kis hajóra kellett szállnunk,

amellyel elértük a zord öbölt.
S amint ott gályánk mind beljebb haladt,
elénk tárult egy átkos, furcsa föld.

A parton számos nő felénk szaladt,
de nem tudtak beszélni, csak makogtak,
mert szájukon volt egy-egy nagy lakat.

Ó, mily nehéz ezt leírni a tollnak!
A szellem szólt: — Ím, így bűnhődnek ők,
kik társaikról mindig rosszat mondtak!

Fölénnyel bólintottam: — Persze, nők,
a rossznyelvűek, akik édesen
csak rágalmaznak, csacska fecsegők!

De kísérőm felfigyelt hirtelen,
míg egy közelgő csoportra mutat,
mely bőszülten bolyongott e helyen.

— Nos, nézd! — kiáltott — jönnek az urak!
S lám, férficsapat állt szemem előtt,
kettős lakat zárta le ajkukat

és sokkal többen voltak, mint a nők!

Lovászy Márton

Előszobatükör a kánikulában

Sándor Károly rajza

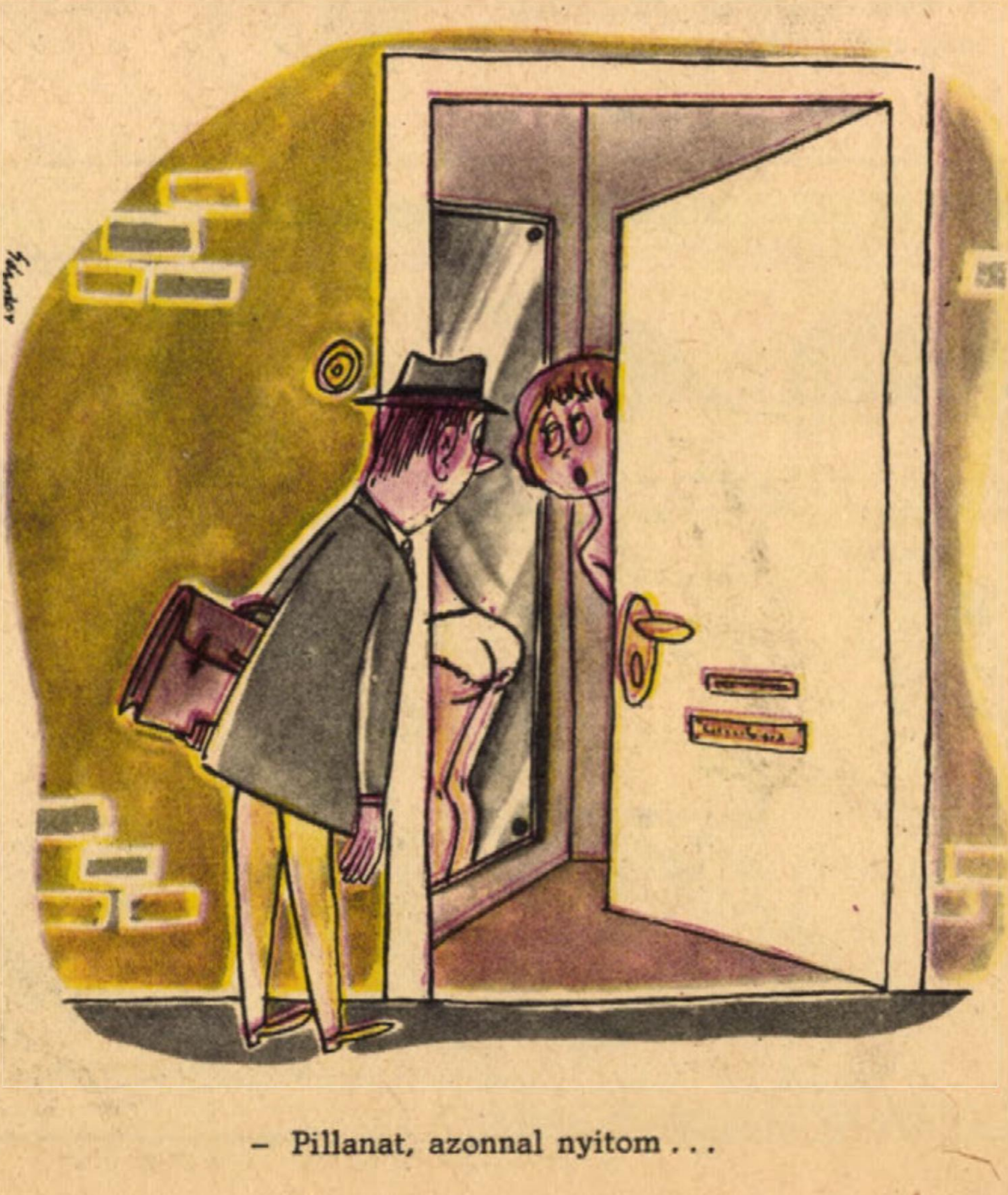

– Pillanat, azonnal nyitom...

Határidők

Június elején történt... Egyik napilapunk munkatársa bement szerkesztőjéhez és közölte, hogy most kapta a hírt: június végére elkészül a Keleti pályaudvar homlokzata.

– Megírni! – mondta a szerkesztő és a cikk megjelent a lapban.

Június végén azonban még mindig állványok borították a Keletit. Az újságíró érdeklődött illetékes helyen. Válasz: július végére készül el a munka.

– Megírni! – mondta ismét a szerkesztő, és a júliusi hír is megjelent az újságban.

Július utolsó hetében is javában folyt a munka a homlokzaton, és ezért a szerkesztő megbízta a lap egyik munkatársát: járjon utána az ügynek. Ez megtörtént és kitűnt, hogy a homlokzat csak november 7-ére készül el. Legalábbis így mondták a MÁV-nál.

– Megírni! – adta ki harmadszor az utasítást a szerkesztő és az olvasók tudomásul vették a novemberi terminust.

Negyedszerre persze azt kellene megtudni, hogy miért adnak a MÁV-nál téves időpontokat. Mert ez a huzavona egy kicsit bosszantó. Még a Keleti pályaudvar is mérgesen ráncolja agyondeszkázott homlokzatát.

(sti)

Ludas Matyi postájából

A Híradó Filmszínház korai zárásával kapcsolatban megállapítottuk, hogy az üzem vezetői hibát követtek el. Utasítottuk őket, hogy az utolsó előadást tíz óra előtt nem kezdhetik el és a második kiskép kezdéséig kötelesek jegyet kiadni. A mozi ajtóit az előadás végéig nem zárhatják be.

FÖMO
Ladányi Sándor ig.

Le a bürokráciával!

De megváltozott!

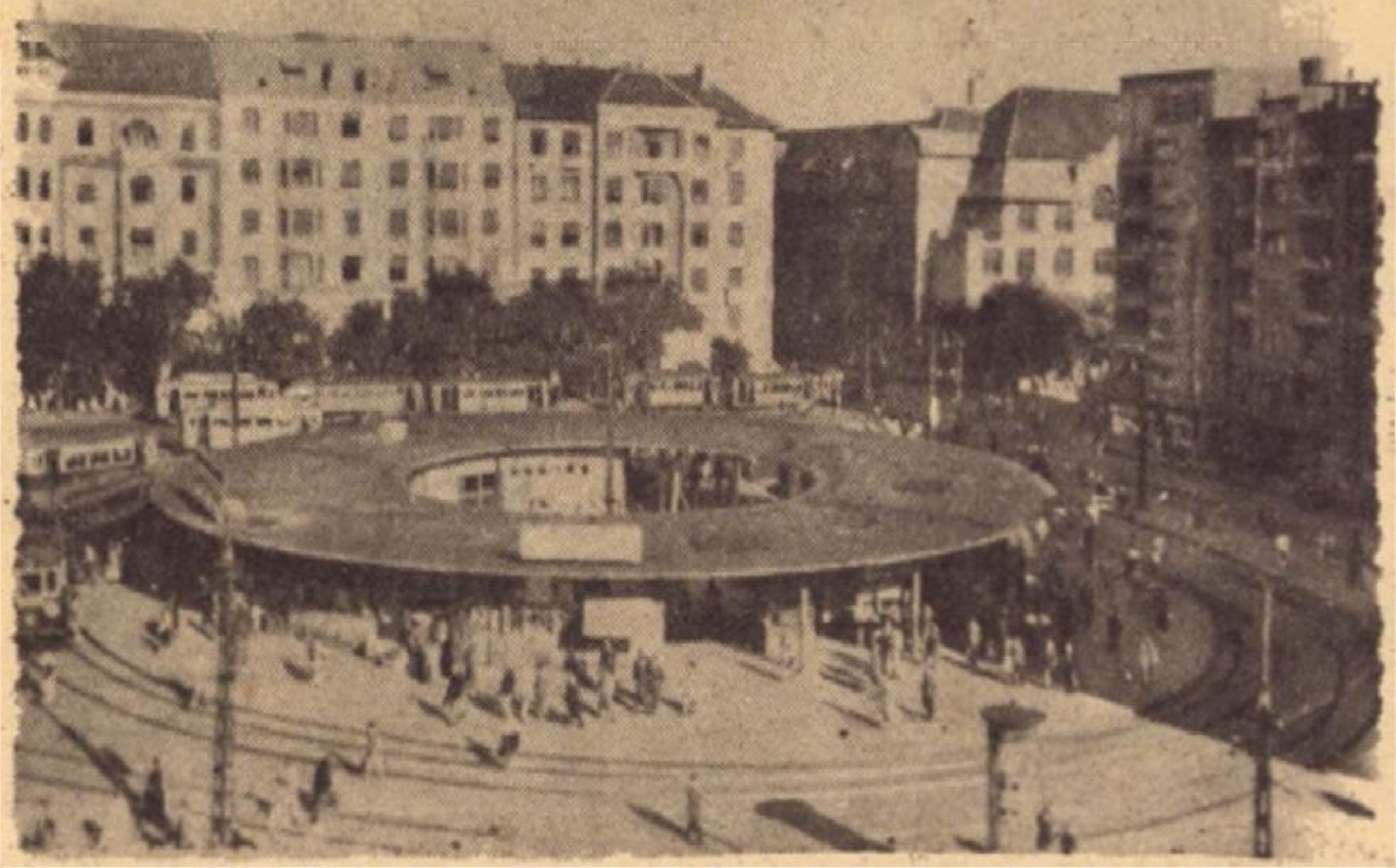

A mellékelt levelezőlap a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata szerint a Halászbástyát ábrázolja. Legalábbis ez áll magyar, német, angol és orosz nyelven a levelezőlapon.

Pár nappal ezelőtt még egészen más panorámát nyújtott a Halászbástya. Ezen a lapon olyan, mintha a Móricz Zsigmond körtér lenne...

Hol a pad?

A Palatinus strandfürdő bejáratánál azelőtt nádszékekben pihenhettek azok, akik hozzátartozóikra vártak. Idén eltűntek a székek. Az üzemvezetőség padot ígért a székek helyett, de ezt az ígéretet nem tartották be. Most ácsorogniok kell a várakozóknak.

A strand látogatói padot kérnek. Még az idén!

Ballada
a kőkemény porcukorról

Tudjuk, minden porrá lesz majdan,
de azt reméljük, csak sokára!
Ám, az kecsegtet mégis nagyban,
valóság lenne akkor tán a
háziasszonyok titkos álma:
a porcukor is porrá válna!

B. Radó Lili

Csak Zsiráf...

A Visegrádi utcában volt egy borpince, amelyet mindig megtöltöttek a huligánok. Napirenden voltak a véres verekedések, razziák. A XIII. kerületi V. V. dicséretes módon átalakíttatta a helyiséget és most világvárosi színvonalú vendéglő van a helyén. Július közepén, egy kánikulai napon, ide tértem be vacsorázni. Sört is rendeltem.

– Csak Zsiráf van – közölte a pincér, pedig én csak két forint harminc filléres pohár sörre, vagy egy ötforintos üveg Kinizsi-re vágyódtam, nem pedig húszforintos Zsiráfra. Miért nem tartanak olcsóbb sört, illetőleg, ha elfogy, miért nem pótolják idejében a Visegrádi utcai Modern étteremben?

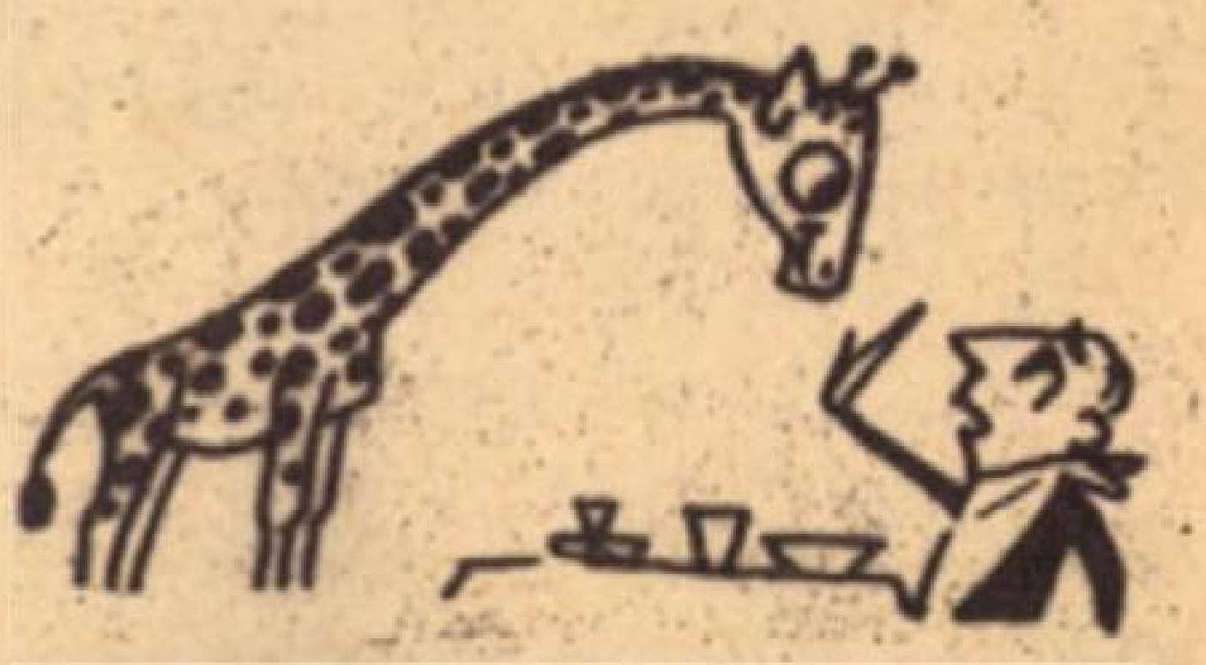

Egy vendég,
aki csak az Állatkertben
szereti a zsiráfot

A Balaton hétfőn zárva van?

Balatonvilágoson jártunk. Gyönyörű, napsütéses hétfői nap volt. Nosza, ki a strandra! Itt azonban nagy csalódás ért bennünket. A strand zárva volt és a kapun ezt a táblát láttuk:

Községi strand
Nyitva 9—18 óráig
Hétfőn szünnap

Nem lehetne a nyári hétfők helyett szeptember végétől május elejéig szünnapot tartani?

Mészhiány van falun

Szegő Gizi rajza

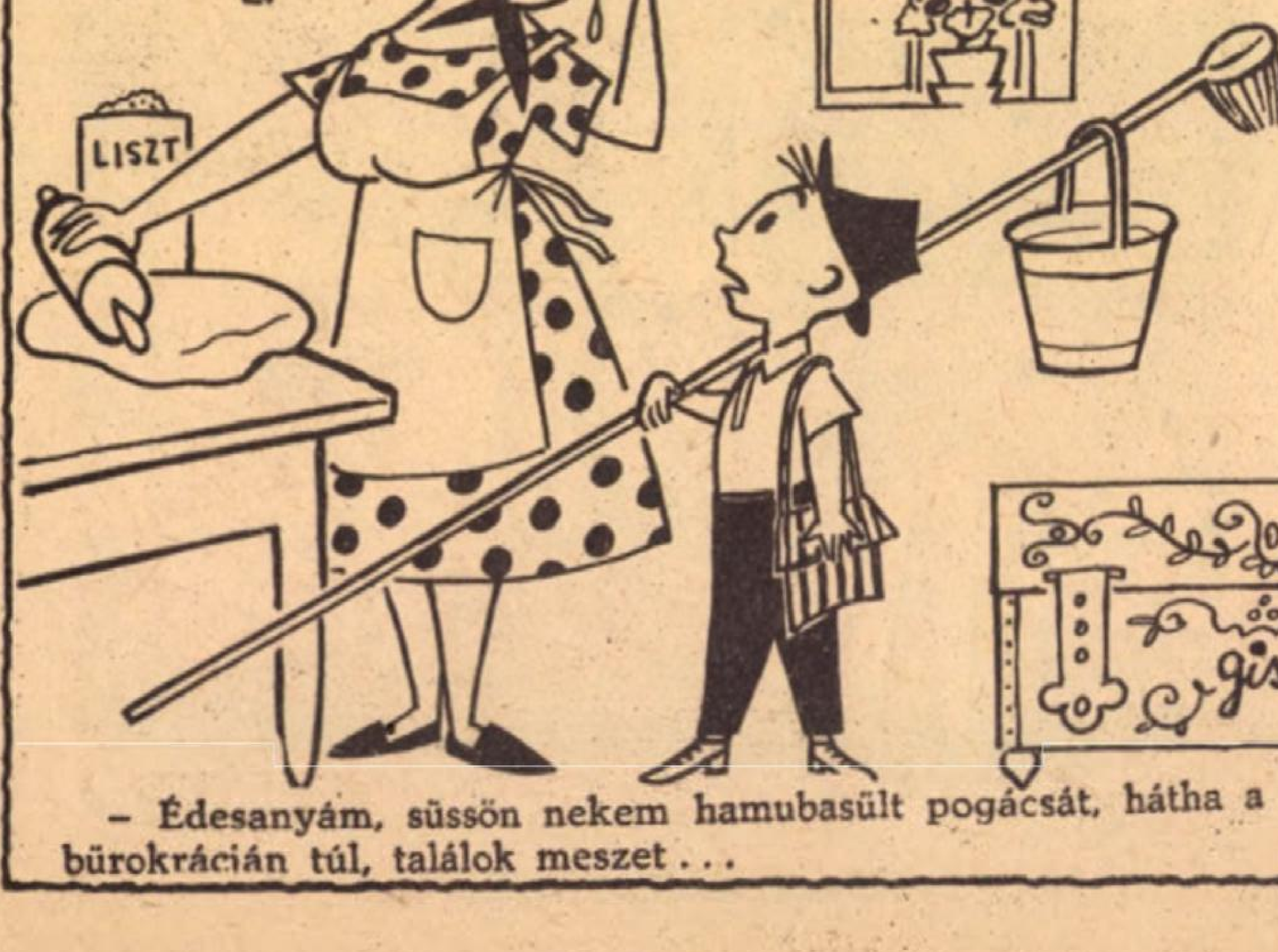

– Édesanyám, süssön nekem hamubasült pogácsát, hátha a bürokrácián túl, találok meszet...

Csoda a belkereskedelemben

Gerő Sándor rajza

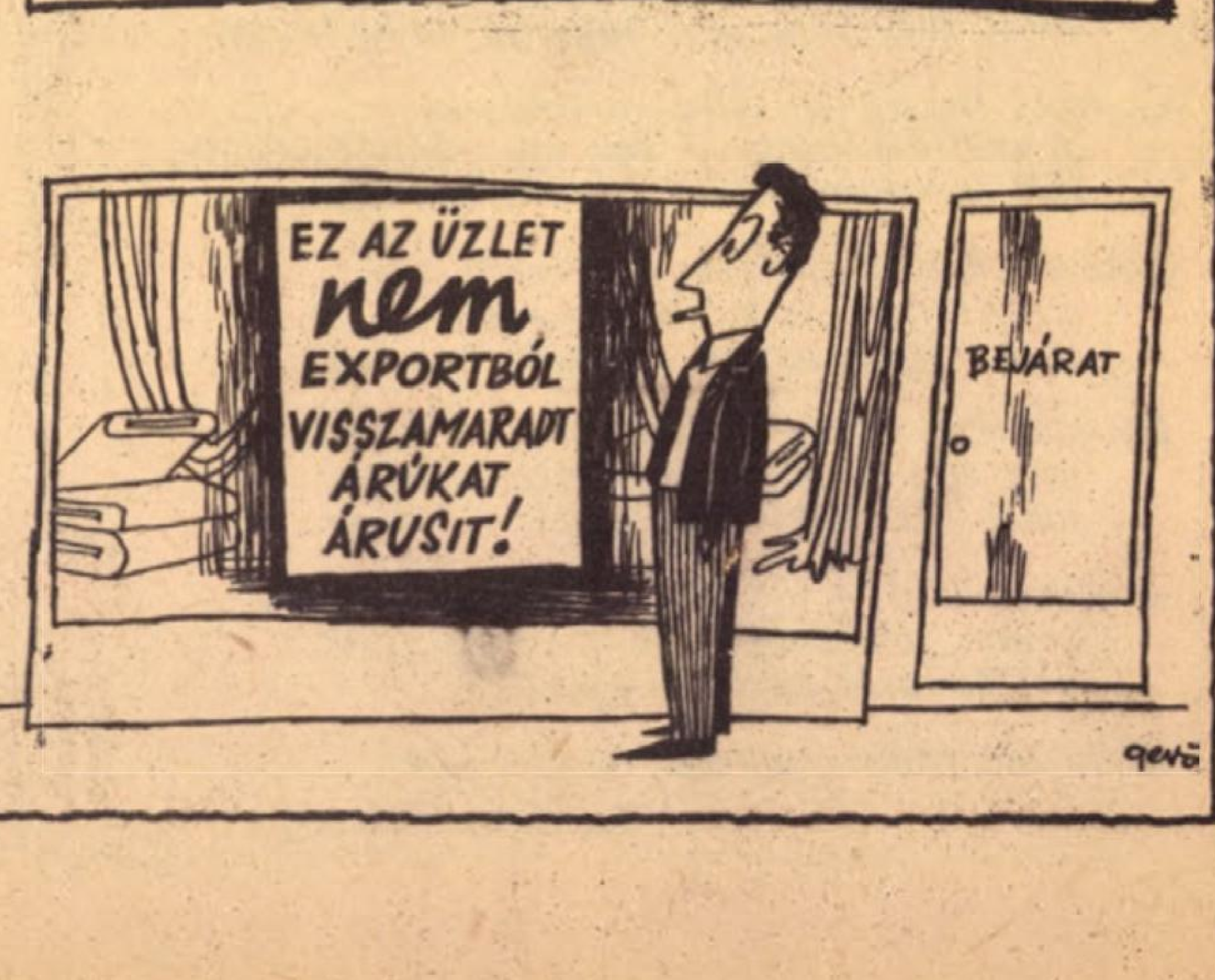

KÜLÖNLEGES ÁRÚK ÜZLETE
EZ AZ ÜZLET nem EXPORTBÓL VISSZAMARADT ÁRÚKAT ÁRUSIT!
BEJÁRAT
gerő

Ezt olvastuk

Öröm és bánat

T. Gy. többek között ezt írja Hajnal Gábor verskötetéről a Népszavában: *„A kötet bizonyára örömet okoz majd a... szomorkás hangulatok... kedvelőinek.”*

Először is: örömet a magyar nem *okoz*, hanem *szerez*, de ezt csak mellékesen említjük. Ami azonban ennél is furdalóbb: mi szükségük az örömre a szomorúság kedvelőinek?

Valóban furcsa hal

Az „Esti Hírlap” írja: „Furcsa halat találtak a dél-afrikai East London partjai mellett. A 12 centiméter hosszú ezüstösen csillogó, *alaktalan* vasdarabhoz hasonló állat...” stb.

Könnyű elképzelni a halacskát: olyan alakja van nekije, mint egy alaktalan vasdarabnak...

Praktikus!

Az Északmagyarország hirdetési rovatában erről a páratlan ajánlatról értesülünk: *„Lebontható új ház eladó. Nap-utca, Újsor.”*

Aligha van nagyobb öröm, mint egy új házat lebontani. El tudjuk képzelni a szerencsés vevő boldogságát...

Szentelés vagy keresztelés?

Fényképet közölt a Ludas Matyi legutóbbi számában, amelyen — úgymond — Taranto hercegérseke megkereszteli egy olasz cirkusz oroszlánkölykeit. A kép viszont azt bizonyítja, hogy nem keresztelésről van szó, a kis oroszlánokat a hercegérsek megszenteli. Bár az oroszlánok szempontjából a kérdésnek nincs jelentősége, az újságírói tájékozottság szempontjából annál inkább.

Robeson, a faljáró

A Népszabadság, Paul Robeson képét közölvén azt írta a kép alatt: *„Paul Robeson, a világhírű néger énekes augusztus elsején a Hofburg oldalán énekel a VIT résztvevőinek.”*

Hogyan lehet a Hofburg (a bécsi császári palota) oldalán énekelni? Robeson bizonyára a Hofburg kertjében énekel a békeszerető népek *oldalán.*

Nem stimmel a létszám

A Nők Lapja így kezdi „Klinikai szerenád” című karcolatát:

„A szép, fekete asszonyt mindössze öten kísérték be a klinikára. A férje, az apja, az anyja, apósa, anyósa és nővére.”

Stílszerűen így kellett folytatni: „Izgatottak voltak mind a *heten*...”

Fő a szójáték?

A Népszava cikkecskét közölt egy újpesti úttörőcsapat vízitúrájáról az Esztergom—Mohács útvonalon. A cikk címe: *„Kis Lajos Nagy Lajos nyomában”*.

Nagy Lajos király felkérte a Ludast annak közlésére, hogy mohácsi túrájáról nem ő, hanem kollégája II. Lajos nevezetes, aki jónéhány évtizeddel az ő halála után utazott hivatalos ügyben Mohácsra, 1526-ban, s onnan többé nem tért vissza.

Az ő dolga!

Az „Esti Hírlap” elsőoldalas cikk alcímében jelenti be, hogy a villamosokon a jövőben önszellőztető készülékek lesznek. Az önszellőztető készülék — mint a neve is mondja — önmagát szellőzteti. Ezért ugyan kár felszerelni!

Hol a küszöb?

A „Hétfői Hírek” írja vezércikkében: „Mint ismeretes a frank Karoling-dinasztia volt az, amely az *első* évezred küszöbének átlépése előtt, Pipin és főleg Nagy Károly alatt létrehozta a... német—római császárságot.”

Mint ismeretes, az *első* évezred időszámításunk első évével, vagyis 1-gyel kezdődik. E küszöb átlépése előtt Pipin és Nagy Károly nem hozhatott létre semmit, mert mindkettő évszázadokkal később született.

Dr. Árgus

A birkásított kecske

ügyében Árgus doktor igazságtalanul róttа meg a Népszavát. A nyelvhasználat csakugyan a „kerge birkát” ismeri csupán, de azért a kecske is megkergülhet, s meg is kergül néha, ha ritkábban is, mint a birka.

Több állatorvos.

A csúcseredmények fejlődése

Szegő Gizi rajza

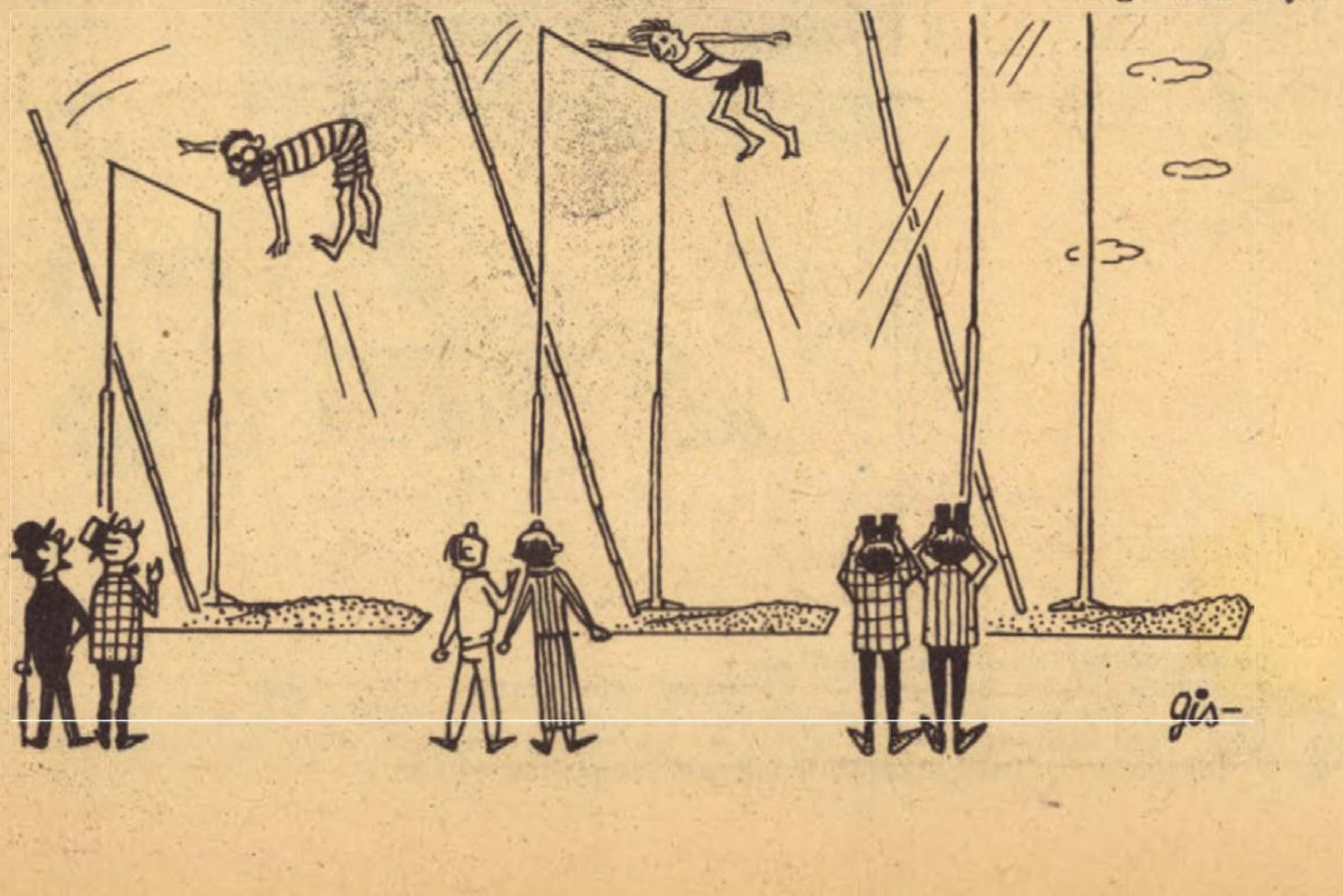

Budapesti Rómeó

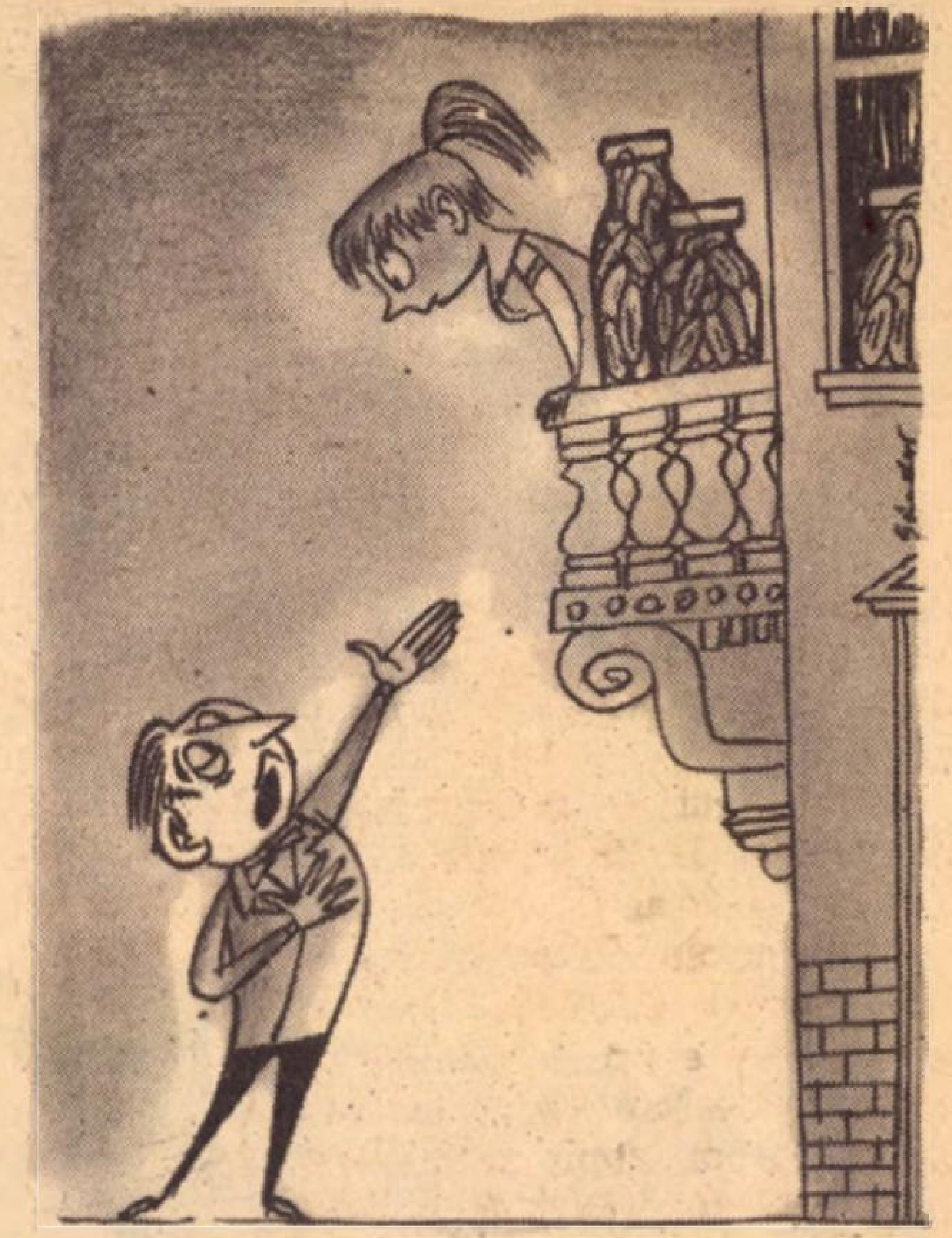

– Mancika, ha szeret, dobjon le nekem egy-két kovászos uborkát... Imádom!...

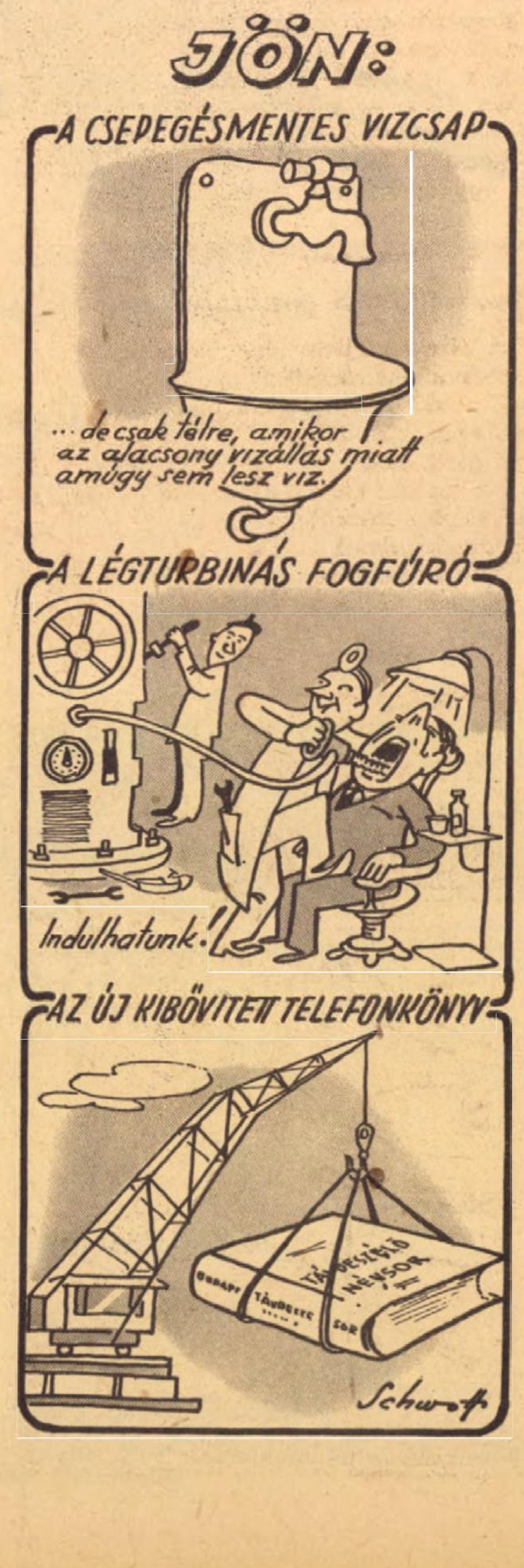
JÖN:
A CSEPEGÉSMENTES VIZCSAP
...de csak télre, amikor az alacsony vizállás miatt amúgy sem lesz viz.
A LÉGTURBINÁS FOGFÚRÓ
Indulhatunk!
AZ ÚJ KIBŐVITETT TELEFONKÖNYV
BUDAPESTI TÁVBESZÉLŐ NÉVSOR
Schwott

Bizonyíték

Pusztai Pál rajza

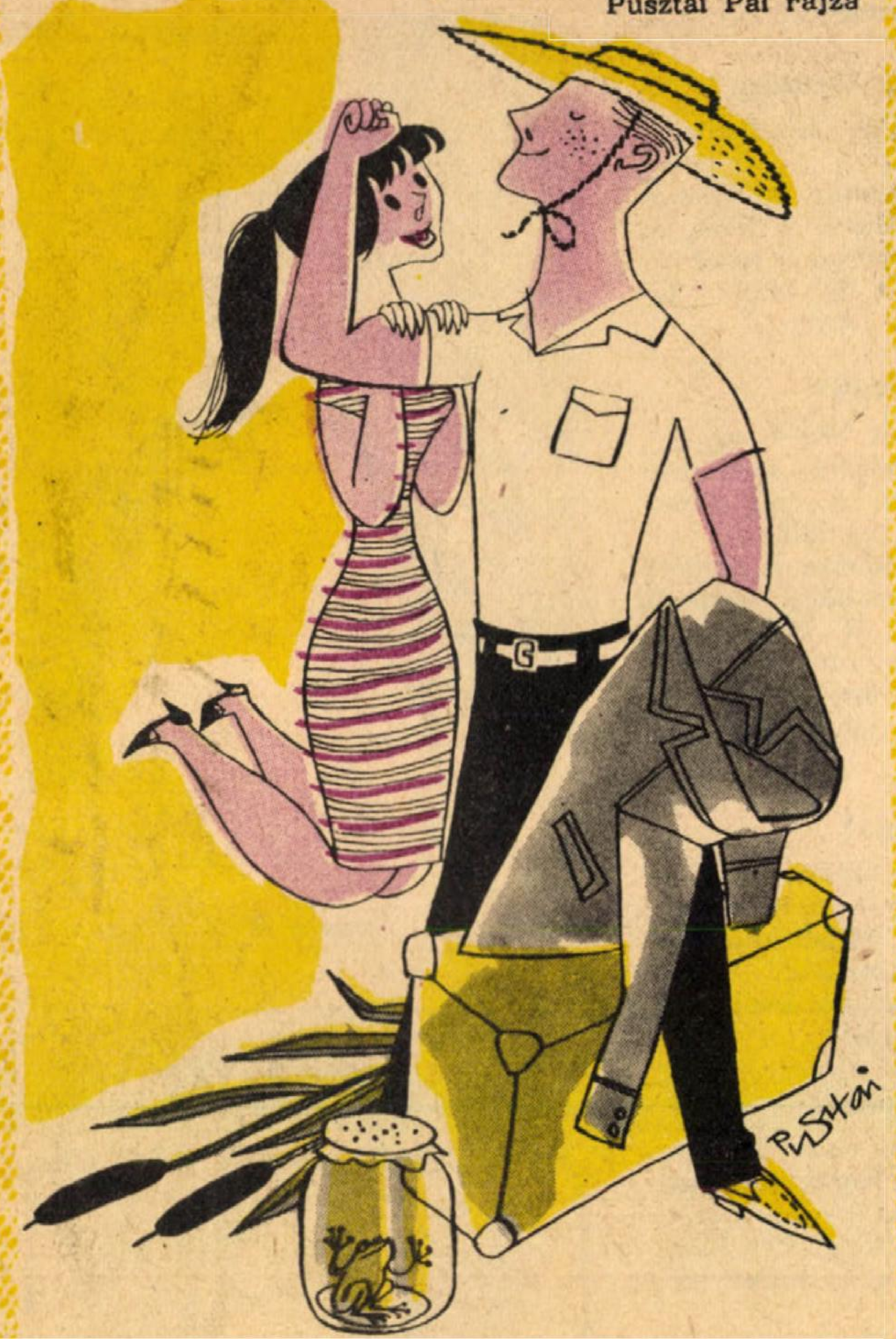

– Most már elhiszem, hogy a Hanságban voltál! . . .

A nagy barátság

Erdei Sándor rajza

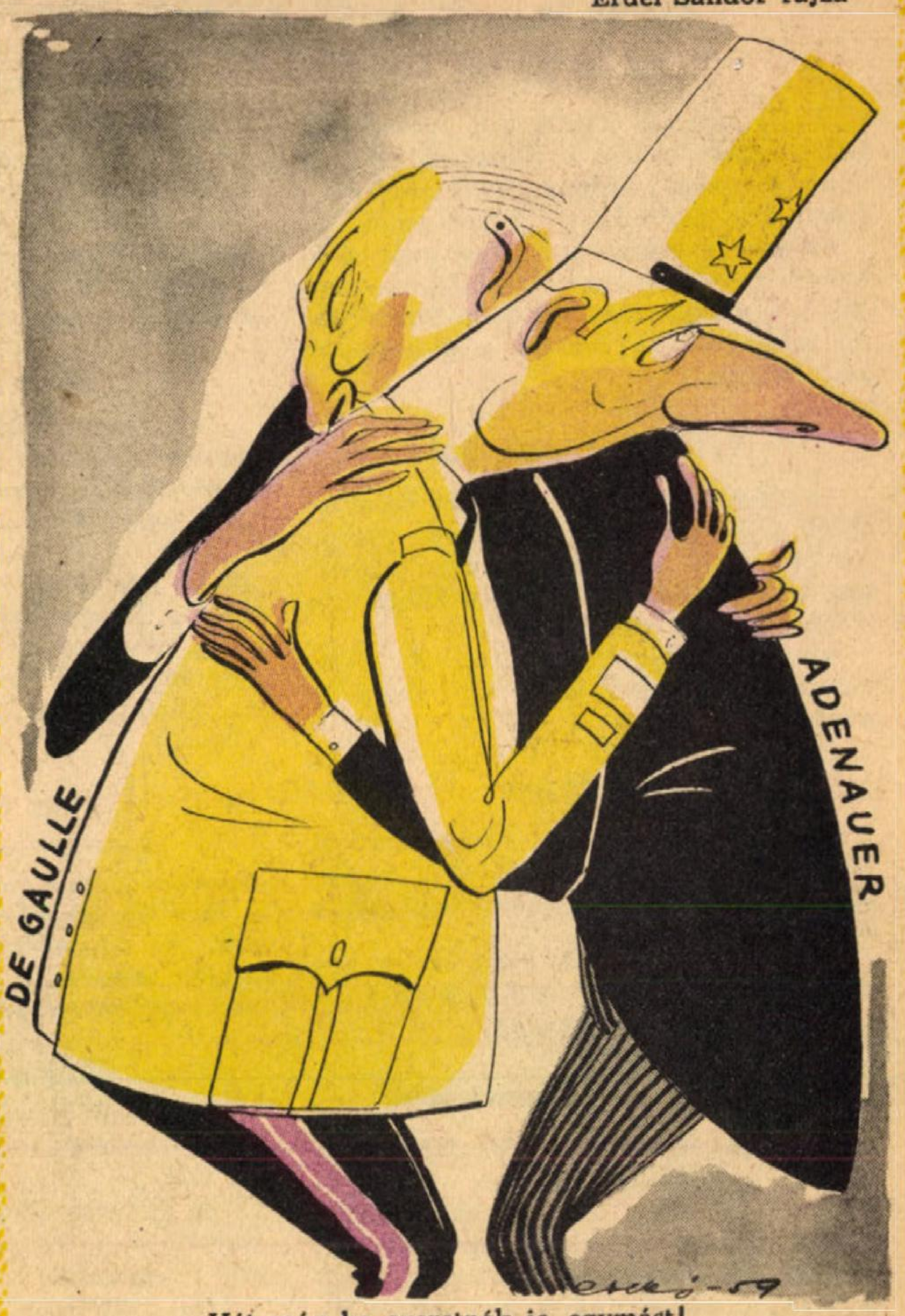

Hát még ha szeretnék is egymást!

Vihar a zöldvendéglőben

Toncz Tibor rajza

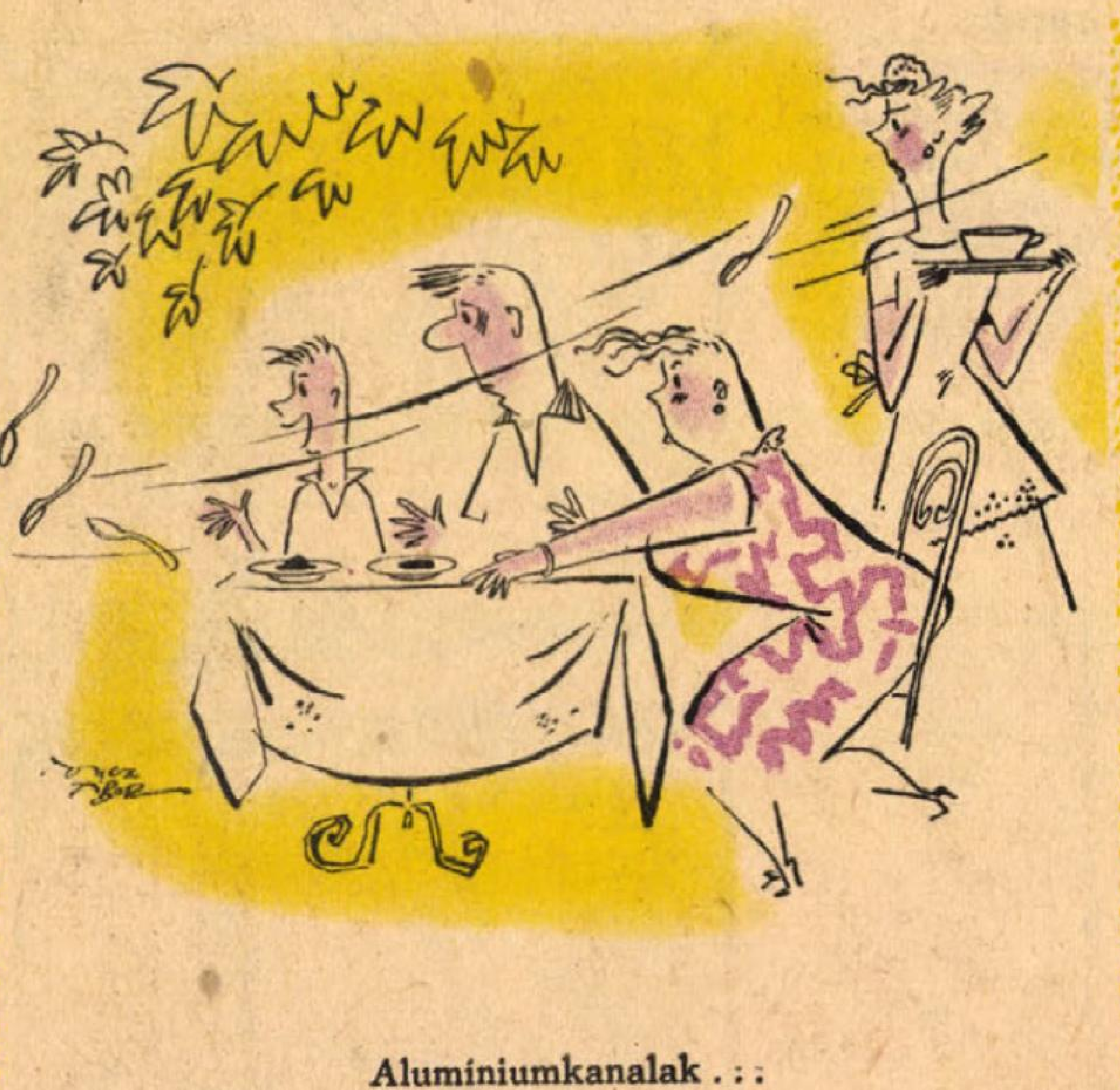

Alumíniumkanalak . : :

Eszményi nyaraló

Vasvári Anna rajza

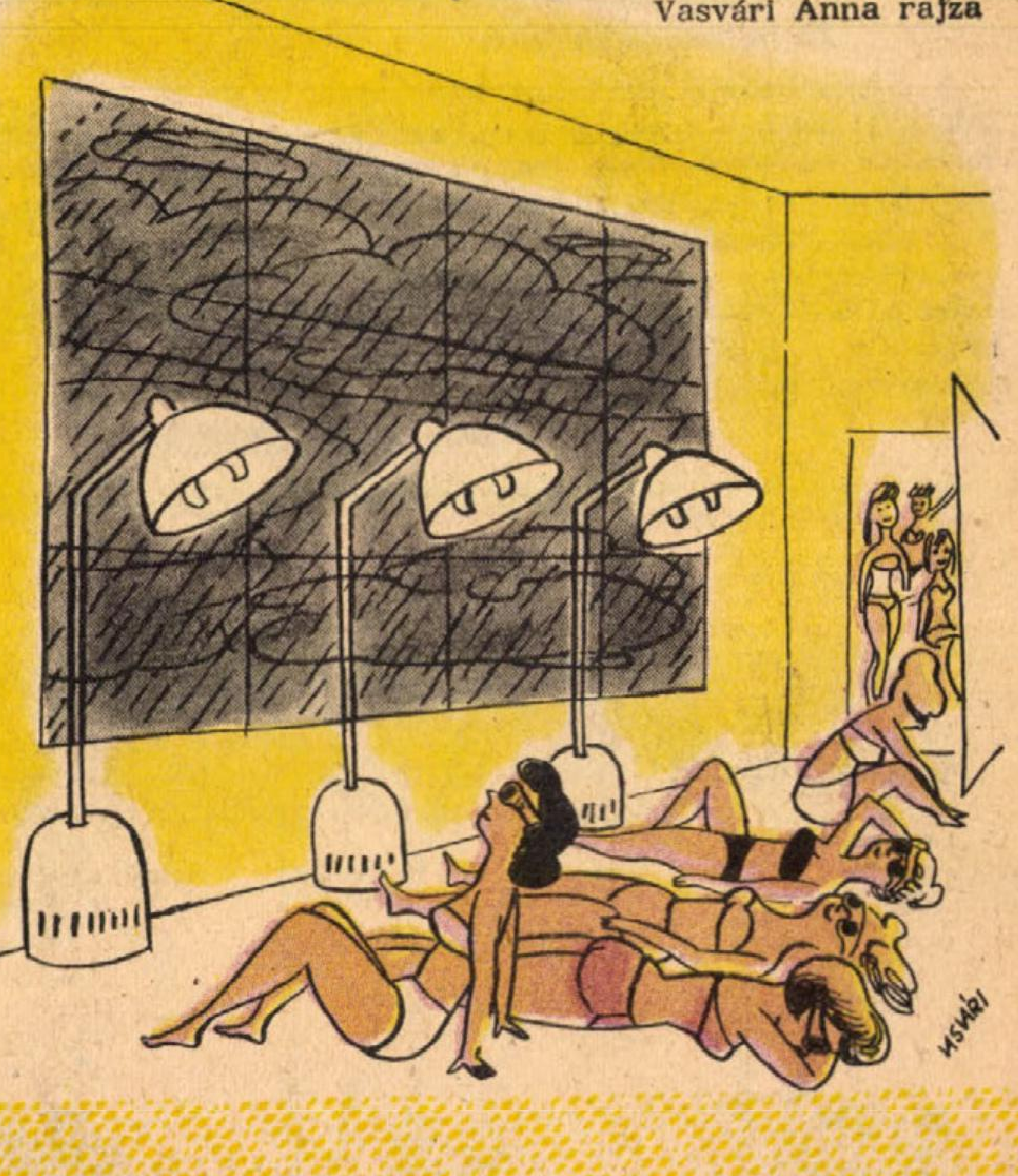

Ludas Matyi szatirikus hetilap.
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.